

பஞ்சாட்டு தினங்களுக்காக இதழ்

International E-Journal of Tamil Studies

நீலக்கணம், நீலக்கியம், கலை, பஞ்சாட்டு, அறிவியல், கணினிசார் ஆய்வை நீண்காண!

மறை: 5 தேதி: 19 நவம்பர் 2019 Vol. 5 Issue: 19 November 2019

சீ. ராவித்ரி

**ஹ. முஹம்மது அஸ்ரின்
க. கு. ச. கிராஜ்குமார்
ப. ராகுதா
சீ. வீஜயன்
ம. செந்தில்குமார்**

மு. கயல்விழு

SINNATHAMBY LAVAPRIYAA

கி. ஜெகத்சன்

செ. பிரவீன்

அ. செல்வரமேஷ்

**ய. வீஜயகுமார்
ஊ. மரியா செபாஸ்தியன்
மு. கவுயாபுரி
த. சத்தியராஜ்**

இனம்

பள்ளாட்டு தினையத் தமிழாய்விதழ்
International E-Journal of Tamil Studies

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் மு.முனீஸ்முர்த்தி

தமிழ் உதவிப்பெறாசிரியர்
பிழப் பூப் கல்லூரி, திருச்சி - 17.

முனைவர் த.சத்தியராஜ்

தமிழ் உதவிப்பெறாசிரியர்
ஸ்ரீகிருஷ்ண ஆதித்யா கலை அறிவியல்
கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் - 42.

ஆலோசனைக் குழு

முனைவர் செ.கை.சண்முகம் (சிந்பராஜ்)
முனைவர் சு.இராசாராஷ் (நாகர்த்தையின்)
முனைவர் சிலம்பு நா.செல்வராஜ் (புதுச்சேரி)
முனைவர் ந.வெலுச்சாமி (சௌமி)
திரு சு.புநீதந்தராசா (ஆஸ்தீர்வியா)

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் ஆ.மணி (புதுச்சேரி)
முனைவர் க.பாலாஜி (கோவை)
முனைவர் இரா.குணச்சன் (கோவை)
முனைவர் ந.இராஜேந்திரன் (கோவை)
முனைவர் இரா.இராஜா (திருச்சி)
முனைவர் ப.சிவமாருதி (தாய்மொந்து)
முனைவர் ச.முத்துச்செல்வம் (மதுரை)
முனைவர் சா.விஜய ராஜேஸ்வரி (நஞ்சாவூர்)
திருசிறு எப்.எச்.அகம்மது சிப்பி (கிளங்கை)

தினாக்கம் வெளியீடு

இனம் பதிப்பகம், கோவை

inameditor@gmail.com

www.inamtamil.com

9600370671, 9677821364

உள்ளீடு ...

தமிழ்ச் செவ்வியல்

தொல்காப்பியம் - தெலுங்கு மொழியெயர்ப்பு

Tolkappiyam - Telugu Translation

முனைவர் சி.சாவித்ரி/Dr.Ch.Savithri | 4

பெரும்பாணாற்றுப்படையில்
யூந்தமிழரின் உணவுகள்

Foods of ancient Tamizhar in Perumpaanaatrupadai

ஏா. முஹம்மது அஸ்ரின் / S.Mohamed Azrin | 12

சாங்க இலக்கியத்தில் தாயும் சேயும்

Mother and Child in the Sangam literature

ல.கு.சு.இராஜ்குமார்/L.K.S.Rajkumar & முனைவர்

ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 19

குறுந்தொகை - நெஞ்சிசாடு கிளத்தல் :
உள்ளியல் பார்வை

The Psychological View of
Heartful Lament in Kurunthokai

ப.ராகசதா/B.Ragasudha & முனைவர்

ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 25

யக்துப்பாடுகள் ஆடை

Clothing in Paththuppattu

சி.விஜயன்/ C.Vijayan & முனைவர்

ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 30

வரலாறு - சமூகவியல் - புவியியல் - கல்வியியல்

காவிரியிட படுகையில் அருகி வரும் உம்பளாச்சேரி

எருதுகளின் எண்ணிக்கையும், அதன் யயன்பாடுகளும்

Declining of Trend of Umblachery Bullocks in

Numbers and Its Utility in Cauvery Delta Zone

கி. ஜெகதீசன்/K.Jagadeesan, செ. பிரவீன் /S.Praveen /அ.சு.
செல்வரமேஷ் /A.S. Selvaramesh, பெ. விஜயகுமார்/P.

Vijayakumar, ஓரா.மரியா செபாஸ்டின்/L.Maria Sebastian | 34

பல்லவர் கால வரிவிதியும் முறை

Pallavas Taxation method

மு.கயல்விழி/M.kayalvizhi | 37

...

Chief Editors

Dr.M.Muneesmoorthy

*Assistant Professor in Tamil
Bishop Heber College, Trichy - 17.*

Dr.T.Sathiyaraj

*Assistant Professor in Tamil
Sri Krishna Adithya College of Arts and
Science, Coimbatore - 42.*

ADVISORY TEAM

Dr.S.V.Shanmugam (Chidambaram)

Dr.S.Rajaram (Nagarkovil)

Dr.Silambu.N.Selvarasu (Pondichery)

Dr.N.Veluchamy (Salem)

Sri S.SriKanthalara (Australia)

Editorial Team

Dr.A.Mani (Pondicherry)

Dr.G.Balaji (Coimbatore)

Dr.R.Gunaseelan (Coimbatore)

Dr.N.Rajendran (Coimbatore)

Dr.R.Raja (Trichy)

Dr.B.Sivamaruthi (Thailand)

Dr.S.Muthuselvam (Madurai)

Dr.S.Vijaya Rajeshwari (Thanjavur)

Thiru.F.H.Ahamed Shibly (Srilanka)

வரலாறு - சமூகவியல் - புனியியல் - கல்வியியல்

**நான்போதினி இதழில் தமிழியல் ஆய்வுகள்
Tamil Research through Journals:
Gnanapothini (1897-1903)**

முனைவர் மு. வையாபுரி/Dr.M. Vaiyapuri | 48

**அறிவைக் கட்டமைய்திலும், அறிவை மீன் உருவாக்கம்
செய்வதிலும் ஆய்வாளர்களின் வகியங்கு**

**The role of researchers in the construction of
knowledge and the reconstruction of knowledge**

சின்னத்தம்பி லாவபிரியா/Sinnathamby Lavapriya | 61

**ஓம்பும் மீக்கருத்தியலும்
(துமிழ் - தெலுங்கு இலக்கணப் பறுவக்களின்
இரண்டாம் வேற்றுமை கருத்தியல்களை முன்வைத்து)
Oppum mīkkaruttiyalum (tamil - telunku ilakkaiap
paṇuvalkaiin̄ iraṇṭām vēṇ̄umai karuttiyalkalai
muṇ̄vaittu)**

சத்தியராஜ் த. / Sathiyaraj T. | 72

...

தொல்காப்பியம் - தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பு

Tolkappiyam - Telugu Translation

முனைவர் சி.சாவித்ரி/Dr.Ch.Savithri¹

Abstract: Tolkappiyam, which is considered as the most important grammar of Dravidian languages, is not only the best grammar in Tamil but also a biological repository. The living traditions are organized in accordance with the language traditions, with the literary traditions associated with them. The book is translated into Malayalam by M.Ilayaperumal and Jayalalithaa in Kannada. Translated by C.Savithri in Telugu. This article explains her Telugu translation.

Keywords: மலையாளம், கன்னடம், Tolkappiyam, Translation, தொல்காப்பியம்

திராவிட மொழிகளில் முத்த இலக்கணமாகக் கருதப்பெறும் தொல்காப்பியம் தமிழில் தலைசிறந்த இலக்கண நால் மட்டுமின்றி, அது ஒரு வாழ்வியல் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகிறது. வாழ்க்கை மரபுகளை அவற்றுடன் தொடர்புடைய இலக்கிய மரபுகளில் வைத்து, மொழி மரபுகளுக்கேற்பத் தொகுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நால், மலையாள மொழியில் எம்.இளையபெருமாள் என்பவரும் கன்னட மொழியில் ஜெயலல்தா என்பவரும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். தெலுங்கு மொழியில் சி.சாவித்ரி மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரின் மொழிபெயர்ப்புக் குறித்து இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
 தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
 இறவாத புகழடைய புதுநால்கள்
 தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்'

என்று பாரதியார் மொழிபெயர்ப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியரும் மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றி,

**தொகுத்தல் விரித்தல் தோகைவிரி மொழிபெயர்த்து
 அதர்ப்பட யாத்தலோடு அனைமர பினவே (தொல்-1597)**

என்று கூறுகிறார். செம்மொழி இலக்கிய வகையில், கிடைக்கின்ற நால்களுள் முதல் நாலாகவும் திராவிட மொழிகளில் முத்த இலக்கணமாகவும் கருதப்பெறும் தொல்காப்பியம் தமிழில் தலைசிறந்த இலக்கண நால் மட்டுமின்றி, அது ஒரு வாழ்வியல் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகிறது. வாழ்க்கை மரபுகளை அவற்றுடன் தொடர்புடைய இலக்கிய மரபுகளில் வைத்து, மொழி மரபுகளுக்கேற்பத் தொகுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவேதான் இதன் சிறப்பினைக் கருதி எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற முன்று(3) அதிகாரங்களையும், இருபத்தேழு(27) இயல்களையும், ஆயிரத்து அறுநாற்றுப் பத்து(1610) நாற்பாக்களையும் கொண்ட இந்நால். ஆங்கில மொழியில் ஆர்.வாசுதேவசர்மா (சொல்லத்திகாரம்), வித்துவான் வடிவேல் பிள்ளை (அகத்திணையியல்), இ.எஸ்.வரதராஜ ஜயர் (பொருளத்திகாரத்தில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் மற்றும் பொருளியல்), பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி,

¹ உதவிப்பேராசிரியர், இந்திய மொழிகள் மற்றும் ஒப்பிலக்கியப் பள்ளி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர். avithritamiluniversity@gmail.com

எம்.இளையபெருமான், எஸ்.ஐ.சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, எஸ்.இலக்குவனார், டாக்டர்.கபில் சுவெலபில் ஆகியோரால் (நூல் முழுமை), மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மலையாள மொழியில் எம்.இளையபெருமான் என்பவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கன்னட மொழியில் பேராசிரியர் ஜெயலலிதா மொழிபெயர்த்துள்ளார். தெலுங்கு மொழியில் பேராசிரியர் சி.சாவித்ரி மொழிபெயர்த்துள்ளார். தெலுங்கு மொழியில் எழுத்து, சொல் அதிகாரங்களை மட்டும் மொழிபெயர்த்து, அது பொட்டி ஸ்ரோமலு தெலுங்கு பல்கலைக்கழகத்தால் அச்சிடப்பட்டு சென்னையில் நடைபெற்ற அகில இந்திய மகாசபையில் 2007 ஆம் ஆண்டு சூன் மாதம் வெளியிடப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பின் நோக்கம்

உலக மொழிகள் அனைத்திலும் எழுத்து, சொல் தொடர்புக்கான இலக்கண நூல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மானிட வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்த பெருமை தொல்காப்பியரையே சாரும். ஆக இந்நால் பிற இந்திய மொழி இலக்கணங்களிலிருந்து தனித்து நின்று சிறப்பிடத்தைப் பெற்றுள்ளது. எழுத்து, சொல்லுக்குரிய இலக்கணம் அனைத்து மொழிகளிலும் காணப்படுகிறது. இவ்விரண்டு அதிகாரங்கள் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்ற காரணத்தால் முதல் இரண்டு அதிகாரங்கள் மட்டும் தெலுங்கு மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பிற மொழி இலக்கணங்களிலுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து கண்டறிவது மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு மொழியின் தனித்தன்மைகள் மற்றும் சிறப்புத் தன்மைகளையும் உணர வாய்ப்புண்டு என்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு இம்மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

நூல் கட்டமைப்பு

மூலநூலிலுள்ள நூற்பாக்கள் ஒன்றிலிருந்து பதினான்கு அடிகள் வரை உள்ளதால் அவற்றை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வது கடினம் என்ற நிலையில் நூற்பாக்கள் ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யும்போது உச்சரிப்புக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் தமிழில் 'ஒற்று' என்று எழுதி, அதை 'ஒட்டு' என்று உச்சரிப்பார்கள். ஆகையால் ஒலிப்புமுறைக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்றே தமிழேழுத்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு என்மனார், உயர்த்தணை, தீரிபுச்சொற்களை enmanaar, uyardinai, tiribis என்று உச்சரிப்பார்கள். ஆக ஒலிப்புமுறைக்கு முக்கியத்துவம் தந்து ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. தெலுங்கு மொழியில் 'முருகம்' 'ஞரம்' ஆகிய இரண்டு வடிவங்களும் இல்லை. ஆக இவற்றை ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யும் நிலையில் தெலுங்கில் இதற்கு நெருங்கிய ஒலிப்பு முறையுள்ள எகர, நகரங்களே தரப்பட்டுள்ளன. ஆய்த எழுத்து(:) தெலுங்கில் இல்லை. ஆகையால் இதை முப்பாற்புள்ளி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தமிழ்மொழிக்கே உரிய குற்றியலுகரமானது தனி ஓர் இயலாகத் தொல்காப்பியத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. இதைத் தெலுங்கில் "குருச உகாரம்" (குறில் உகரம்) என்று தரப்பட்டுள்ளது.

கலைச்சொற்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் தொல்காப்பியத்தில் தமிழ்ச் சொற்களே தரப்பட்டுள்ளன. ஆனால், தெலுங்கு இலக்கணங்கள் சமற்கிருதக் கலைச்சொற்களையே பயன்படுத்துகின்றன. நிகரன்கள் இல்லாத நிலையில் அச்சொற்களை ஒலிபெயர்ப்பில் தந்து அவற்றின் விவரம் அடிக்குறிப்பில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்றாக, ஆய்த எழுத்தை(:) முப்பாற்புள்ளி என்று குறிப்பிட்டு, இதை சமற்கிருதத்தில் வருகின்ற இரு புள்ளியை விஸர்க(:) போல உச்சரிக்க வேண்டும் என்ற விளக்கம் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ள சான்றுகளை மொழியாக்கம் செய்யலாகாது என்பதால் அவற்றை ஒலிபெயர்ப்பில் தந்து, அச்சான்றுகளுக்கான பொருள் தெலுங்கு மொழியில் அடைப்புக் குறிக்குள் தரப்பட்டுள்ளன.

தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பில் எழுத்த சிக்கல்கள்

மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒலிபெயர்ப்பு(Transliteration), மொழிபெயர்ப்பு(Translation), மொழியாக்கம்(transcreation) என்ற உத்திகளைக் கையாண்டு தொல்காப்பியத்தைத் தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இந்நிலையில் மொழிபெயர்ப்பில் எதிர்நோக்கிய சிக்கல்கள் பின்வருமாறு,

எழுத்துக்களை மொழிபெயர்க்கும்போது, இரண்டு நிலைகளில் பெயர்க்கலாம் என்று மொழியாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஒன்று எழுத்தாக்கம் (transcription), மற்றொன்று ஒலிப்பாக்கம் (transliteration). இதில் எழுத்தாக்கம் எனப்படுவது மூலமொழியில் உள்ள எழுத்துக்களின் வடிவமைப்பை மாற்றுமொழி எழுத்து வடிவத்திற்கு மாற்றுதல் ஆகும். ஒலியாக்கம் என்பது மூலமொழியின் ஒலித்தன்மைக்கேற்ப மாற்றுதல் ஆகும்.

எ-டு : 'சங்கம்' என்ற சொல்லில் 'ச' கர 'க' கரங்கள் மாற்று மொழியில் எழுத்தாக்கம் செய்யும்போது 'ca' என்றும் 'ka' என்றும் (cankam) ஒலிபெயர்க்கப்படுகிறது. ஆனால் மூலமொழி ஒலிப்புமுறை ஒலியாக்கம் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஒலிபெயர்க்கும்போது எழுத்து முறையமைப்பு இங்கு நமக்குப் பயன் தராது. இலக்கிய மொழிகளில் தமிழ் ஊர்ப்பெயரான காஞ்சி (kanchi)யை எழுத்தாக்கம் செய்யும்போது எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரே விதமாக எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். இன்று (kanji) என்று. ஆனால் பதஞ்சலி மகாபாளியத்தில் வடமொழி ஒலிபெயர்ப்பாகக் காஞ்சி (kanchi) என்று ஒலிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி ஒலிபெயர்ப்புச் சொல்லாகவோ, ஒலியனியல் சொல்லாகவோ, வரிவடிவச் சொல்லாகவோ இருந்தாலும்கூட சில சமயங்களில்தான் ஒலிப்பாக்கம் உறுதிப்படுகிறது. சில நேரங்களில் உறுதிப்படாது. இந்நிலை தெலுங்கு ஒலிபெயர்ப்பிலும் காணப்படுகின்றது.

வல்லின எழுத்துக்கள்

தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையும், எடுத்துக்காட்டுகளையும் தெலுங்கு மொழியில் ஒலிபெயர்க்கும்போது தமிழ்மொழி எழுத்து வடிவத்தையே (எ-டு, க சட த ப (ka, ca, Ta ta pa) பின்பற்ற வேண்டும். சில இடங்களில் ga ja Da da ba எனத் திருத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் கூறுகிறார்.

எ-டு: "அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே

இசையின் அருளும் தெரியும் காலை" (தொல்.13)

இந்த நூற்பாவில் 'குறுகல்', 'மகரம்', 'இசையிடன்' போன்ற வல்லின எழுத்துச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் கூற்றுப்படி தெலுங்கில் இவற்றை எழுத்தாக்கம் செய்தால் தெலுங்குமொழி பேசும் மக்கள் மேற்கூறிய சொற்களை 'kurukal', 'makaram', 'icaiyitan' என்று உச்சரிக்கும்போது தமிழ்மொழியின் உச்சரிப்புக்கு மாறாக ஒலிக்கப்படுகின்றது.

தெலுங்கு மொழியியலாளர் கண்டி ஜோகி சோமயாஜி என்பவர் 'தெலுங்கு மொழி வளர்ச்சி' என்ற நாலில் திராவிட மொழிச் சொற்களைத் தெலுங்கில் ஒலிபெயர்க்கும்போது சில சொற்களை எழுத்தாக்கம் செய்தும், சில சொற்களை ஒலியாக்கம் செய்தும் தந்துள்ளார். இதே போன்று வல்லின எழுத்தான 'ற'கரம் வரும் இடங்களிலும் நூற்பாக்கள் மற்றும் எடுத்துக்காட்டுகளை ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யும்போது சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன.

எ-டு : "அவைதாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்

ஆய்தும் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன" (தொல்:2)

இந்நூற்பாவில் 'குற்றிய' என்கின்ற சொல்லை பி.எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்களின் கூற்றுப்படி தெலுங்கில் எழுத்தாக்கம் செய்தால் 'kuRRiya' என்று வருகிறது. இதைத் தமிழ் மரபு தெரிந்தவர்கள் 'குர்றிய' என்று ஒலிப்பாக்கள். இதுபோன்ற

இடங்களில் ஒலியாக்கத்தைப் (phonological translation) பின்பற்றி 'kutriya' என்று எழுதுவதே சரியாக இருக்கும்.

தமிழிலுள்ள பல்லொலி 'ந்'கரமும் அன்ன ஒலி 'ன்'கரமும் வெவ்வேறு ஒலிகள். அன்ன ஒலி 'ன்'கரம் தெலுங்கில் இல்லாததால் இதன் வேற்றுமைகளை எடுத்துக் கூறுவது கடினம் என்பதால் n/n என்ற வடிவத்தை மொழி இடையில் வரும் 'ன்'கரத்திற்குப் பயன்படுத்தி மற்ற இடங்களில் வரும் 'ன்'கரத்திற்கு தந் 'ந்'கரத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்று பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் கூறுகிறார். இம்மாதிரி இடங்களில் எழுத்து வடிவம் தந்தாலும் அதை உச்சரிக்க விளக்கம் தர வேண்டியுள்ளது.

எ-டு : மெல்லெழுத் தென்ப நு ஞ ன ந ம ன

இதில் 'என்ப' என்ற சொல்லில் வருகின்ற 'ன்'கரத்தை n/n என்று வடிவமைத்து இதன் உச்சரிப்பு முறையை விளக்கிக் கூற வேண்டியுள்ளது. சொற்களை ஒலிபெயர்க்கும்போது ஒருசில இடங்களில் ஒலியாக்கத்தைப் பின்பற்றினால் ஒலிப்புமுறை சரியாக இருக்கும்.

எ-டு : ஓரள பாகும் இடனுமா ருமண்டே

"தேரும் காலை மொழிவயி னான்" (தொல்.மொழிமரபு.24)

இந்நாற்பாவில் எடுத்துக்காட்டாக 'ஜப்பசி' என்ற ஒரு சொல் சான்றாகத் தரப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லைத் தெலுங்கு மொழியில் ஒலிபெயர்க்கும்போது எழுத்தாக்கம் செய்தால் 'aipaci' என்றும் ஒலியாக்கம் செய்யும்போது 'aipaci' என்று வடிவமைத்தால் இவற்றின் உச்சரிப்பிற்கேற்ற வடிவமான 'aipaci' என்பது சரியானதாக இருக்கும். இதுபோன்ற இடங்களில் எழுத்தாக்கம் செய்வதைக் காட்டிலும் ஒலியாக்கம் செய்வதே சரியாக இருக்கும்.

"பன்னீ ருயிரும் மொழி முதலாகும்" (தொல்.மொழி மரபு.26)

என்ற நாற்பாவில் எடுத்துக்காட்டாக 'ஓடம்' என்ற சொல் உள்ளது. இதைத் தெலுங்கில் எழுத்தாக்கம் செய்யும்போது 'ootam' என்றும் ஒலியாக்கம் செய்யும்போது 'ootam' என்று வடிவமைக்கப்படுகிறது. தெலுங்குமொழி மக்கள் இச்சொல்லை 'ootam' என்று உச்சரித்தால் இங்கு 'படகு' என்ற பொருள் மாறி 'ஓட்டம்' என்ற பொருள் வருவதாக அமைந்துவிடும். இது போன்ற இடங்களில் ஒலியாக்கம் செய்வது நல்லது.

மெல்லின எழுத்துக்கள்

"மொழிக்கு இடையில் வரும் மெல்லின எழுத்துக்களைத் தெலுங்கில் ஒற்றுக்களாக எழுதுவது சிரமம் என்பதால் அவற்றைத் தெலுங்குமொழி மரபின்படி முழுவட்டத்தைக்க(0) குறிப்பிடலாம்" என்று பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறுகிறார். இதன்படி பார்க்கும்போது அனைத்து இடங்களிலும் இவ்விதி பொருந்தும் என்று கூற இயலாது. சான்றாகத் 'தெலுங்கு' என்ற சொல்லைத் தெலுங்கில் ஒலியாக்கம் செய்யும்போது இடையில் உள்ள மெல்லினத்தை முழு வட்டமாகக் குறிப்பிட்டால் 'tenku' என்றே உச்சரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் 'என்கு' என்ற சொல்லின் இடையில் வந்துள்ள 'ண்' என்பது தெலுங்குமொழி மரபின்படி முழுவட்டம் போட்டால் இதை 'ங்'கரமாகத்தான் உச்சரிப்பார்கள். கசடத்தபற எழுத்துக்களுக்கு முன் முழு வட்டம் (பிந்துவு) வந்தால் அதை அந்தந்த இன முக்கொலியாக உச்சரிப்பது தெலுங்குமொழி மரபு. அப்படியானால் 'க்'கரம் முன் முழுவட்டம் போட்டால் அதன் ஒலிப்பு 'ங்' என்றுதான் ஆகும். படிப்பவர்கள் 'ண்' என்று படிக்க மாட்டார்கள். இதுபோன்ற இடங்களில் தமிழில் பயன்படுத்தியவாறே ஒற்றெழுத்துக்களை எழுத்தாக்கம் செய்வது சரியாகும்.

'அன்பு' என்ற சொல்லைத் தெலுங்கில் எழுத்தாக்கம் செய்தால் 'ambu' என்றாகும். தெலுங்கில் 'ப்'கரம் முன் 'ம்'கர மெல்லினம்தான் வரும். ஆக முழுவட்டம் போட்டால்

தமிழ் மரபுப்படி ஒற்றாக வடிவமைத்தால் உச்சரிப்புச் சரியாக இருக்கும். இம்மாதிரியான சிக்கல் 'ந'கரம் முன் 'ஏ'கர ஒற்று வரும்போதும் ஏற்படுகிறது.

'நன்று' என்ற சொல்லைத் தெலுங்கில் எழுத்தாக்கம் செய்தால் 'namru' என்று 'ஏ'கரம் பதிலாக 'ஏ'கர ஒற்றாக ஒலிக்கும், ஆக இங்கு எழுத்தாக்கம் செய்வது நன்று.

இடையின எழுத்துக்கள்

ய ர ல வ மு ஓ என்பவை தமிழில் உள்ள இடையின எழுத்துக்கள். இவற்றைத் தெலுங்கோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது 'ஏ'கரம் தவிர மற்ற ஐந்து எழுத்துக்களும் தெலுங்கில் உள்ளன. இவற்றை ஒலிபெயர்க்கும்போது எவ்விதச் சிக்கலும் வராது. ஏனெனில் தமிழில் உச்சரிப்புப் போன்றே ஒலிப்புக்கேற்றவாறு எழுத்துக்களும் அமைந்துள்ளன. ஆனால் தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பைச் சேர்க்கும் 'ஏ'கரம் தெலுங்கு மொழியில் கல்வெட்டில் மட்டுமே உள்ளது. இதனை 'ஏ'கரம் போன்றே (ஏ) எழுத வேண்டும் என்று பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் கூறுகிறார். ஆனால் இந்த 'ஏ'கரத்தை கண்டியோகி சோமயாஜி 'தெலுகு பாஷாவிகாயம்' என்ற நூலில் 'புகழ்' என்ற சொல்லைத் தெலுங்கில் ஒலிபெயர்க்கும்போது pugal என்று 'க'கரத்தைத் தமிழ் ஒலிப்புக்கேற்ப 'ஓ' கரமாகவும் 'ஏ'கரத்தைத் தமிழ் எழுத்தாகவும் எழுதியுள்ளார். 'பொழுது' என்ற சொல்லையும் poludu என்று 'ஏ'கரத்திற்குத் தெலுங்கு கல்வெட்டுகளில் உள்ள வடிவத்தைத் தந்து 'து' என்பதை ஒலிப்புக்கேற்ப 'du' என்று வடிவமைத்துள்ளார்.

சார்பெழுத்துக்கள்

தொல்காப்பியத்தில் சார்பெழுத்துக்கள் என்று குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற முன்றையும்

'அவைதாம்'

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற்புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' (எழுத்துநூல் மரபு.286)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இம்முன்று எழுத்துக்களும் தெலுங்கு மொழியில் இல்லாத காரணத்தால் இவற்றை எவ்வாறு ஒலிபெயர்ப்பது என்ற சிக்கல் தோன்றுகின்றது. "குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் தனிப்பட்ட எழுத்துக்கள் அல்ல. அவற்றுக்கெனத் தனி வடிவம் இல்லை. அவை, உயிரெழுத்துக்களைகிய உகர இருக்கத்தைச் சார்ந்தே வருகின்றன. குற்றியலிகரத்தையும் குற்றியலுகரத்தையும் வரி வடிவத்தால் எழுதிக் காட்ட முடியாது. இவற்றின் பெயர்களே இவை உகர இருக்கதோடு தொடர்பு கொண்டவை என்பதைக் காட்டும். உயிரெழுத்துக்களின் மேல் ஏறிய இவை அறிந்துகொள்ளப்படுகின்றனவே தவிர இவற்றைத் தனியாகப் பிரித்து அறிந்து கொள்ள முடியாது" என்று சிவப்பிரியா கூறுகின்றார். (மொழியியல், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியல் கழகத்தின் காலாண்டு இதழ். தொகு:5, அக்டோபர்-டிசம்பர் 1981).

சார்பெழுத்துக்கு அளவு கூறும் வகையில் தொல்காப்பியர்

"அவ்வியல் நிலையும் ஏனை முன்றே" (தொல்.நூல்மரபு 12)

என்று கூறுகிறார். அரை மாத்திரை அளவில் ஒலிக்கக்கூடியவை குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம். இவற்றுக்கு உரையாசிரியர் 'கேண்மியா, நாகு' என்று இரு சான்றுகள் அளித்துள்ளார். இந்த இரு சான்றுகளையும் தெலுங்கு மொழியில் ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யும்போது 'keenmiya' என்று எழுத்தாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வரிவடிவம் இல்லாத இந்த இரு ஒலிகளைத் தெலுங்கு மொழி மக்களுக்கு எவ்வாறு எடுத்துக் கூறுவது? குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் என்ற இரு ஒலிகள் மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுகளில் எவ்வாறு எவ்வித்தில் ஒலிக்கப்படுகிறது என்பதற்கான தெளிவான விளக்கங்கள் தந்தால் மட்டுமே இவ்வொலிகளைத் தெலுங்கு மொழி மக்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆய்தம் சார்பெழுத்துக்களில் ஒன்று. இந்த ஒலி தொல்காப்பிய நூற்பாக்களிலும், எடுத்துக்காட்டுச் சொற்களிலும், கலைச்சொற்களிலும் பல இடங்களில் முக்கோண வடிவில் (ஃ) மூன்று புள்ளிகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இணையான எழுத்து தெலுங்கு மொழியில் இல்லை. ஆய்தம் தத்தின் வடிவம் பற்றிப் பலதரப்பட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன. "ஆய்தம் தமிழ் எழுத்தே அல்ல: வடமொழி விஸர்கத்தின் திரிபு என்று சிலர் கூறுகின்றனர். தெ.பொ.மீ அவர்கள் ஆய்தம் எழுத்தே அல்ல: வெறும் அடையாளமே என்கிறார்" என்று சிவப்பிரியாவின் கட்டுரை மூலம் அறியலாம்.

இன் சாரியை எறு திரிதல் என்று கூறும் போது தொல்காப்பியர்,

"அளவாகும் மொழி முதல் நிலைதீய உயிர்மிசை
ன்:கான் ற:கா னாகிய நிலைத்தே" (தொல். 128)

என்றும், வற்று முதல் திரியுமாறு என்பதில்

"வ:கான் மெய்க்டச் சுட்டு முதலை முன்
அ:கானிற்ற லாகிய பண்பே" (தொல்.123)

என்ற நூற்பாக்களில் உள்ள ஆய்தத்தோடு கூறியுள்ள சொற்கள் n.:kaan(ன்:கான்) என்றும் v.:kaan(வ:கான்) என்றும், a.:kaan(அ:கான்) என்றும் ஒலிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதுபோலவே e.:ku(எ:கு), கா:cu(கா:கு) போன்ற சொற்களிலும், கா:ரிது(ka:rithu), மு:ரிது(mu:ritu) போன்ற புணர்மொழியிலும், அ:ரினை(அ:rinai) போன்ற கலைச் சொற்களிலும் முப்பால் புள்ளியாகவே சுட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆய்தம் வடமொழி விசர்கத்தின் திரிபு என்றால் இவ்வொலி தெலுங்கு மொழியிலும் உள்ளமையால் முப்பாற்புள்ளிக்குப் பதிலாக விசர்கத்தின் () வடிவத்தையே ஆய்த எழுத்துக்குப் பதிலாக e:ku, ka:cu, ka:riitu, mu:ritu, a:rinai என்று எழுதினால் நல்லது.

சொல் பொருள் நிலை

தொல்காப்பியத்தில் கூறுப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுகள் தெலுங்கு மொழியில் ஒலிபெயர்க்கும்போது அது ஒலிக்கும் நிலையில் மாற்றங்கள் காணகிறோம். சொற்கள், வடிவமைப்பில் இருமொழிகளிலும் ஒத்தாக இருந்தபோதிலும் அச்சொற்கள் தமிழில் ஒலிப்பது போலவே தெலுங்கில் ஒலிப்பதற்கில்லை. இதற்குக் காரணம் தெலுங்கு மொழியில் எழுத்துக்கள் அதிகம் என்பதாகும். ஆகையால் ஒலிபெயர்ப்பின்போது பொருள் தொடர்பாகச் சிக்கல் தோன்றுகிறது. இச்சிக்கலை இரண்டு வகைகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

1. இரு மொழியிலும் ஒரே மாதிரி ஒலிப்பவை
2. வெவ்வேறு முறையில் ஒலிப்பவை

இரு மொழியிலும் ஒரே மாதிரி ஒலிப்பவை

தொல்காப்பியத்தில் கூறுப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுகள் தெலுங்கு மொழியில் ஒலிபெயர்க்கும்போது அச்சொற்கள் தமிழில் ஒலிப்பது போலவே தெலுங்கிலும் ஒலிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒரே முறையில் ஒலிக்கப்பட்டாலும் சில சொற்களில் பொருள் ஒத்த நிலையிலும், சில சொற்களில் பொருள் மாறுபட்டும் காணப்படுகின்றன.

எ-டி: 'உருமு கடிது' என்ற சொல்லில் 'உருமு' என்ற சொல்லை எழுத்தாக்கம் செய்தாலும், ஒலியாக்கம் செய்தாலும் உச்சரிப்பு இரு மொழிகளிலும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் உள்ளது. இச்சொல்லுக்குத் தமிழில் 'இடி' என்ற பொருள் தருவது போலவே தெலுங்கு மொழியிலும் 'இடி' என்றும், 'சினத்தோடு பார்த்தல்' என்ற இரு

பொருள்களிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது போன்ற சொற்களுக்குக் கட்டாயம் தமிழில் பயன்படுத்தும் பொருளை அடைப்புக் குறிக்குள் தரவேண்டும்.

இரு மொழியிலும் வெவ்வேறு முறையில் ஒலிப்பவை: தமிழிலும் தெலுங்கிலும் ஒருசில சொற்களை எழுத்தாக்கம் செய்யும்போது நடைபெறுகின்ற மாற்றங்களைக் காணலாம்.

எ.டி: 'காடு' என்ற சொல் தெலுங்கில் எழுத்தாக்கம் செய்யும்போது 'kaatu' என்று வடிவமைக்கப்படுகின்றது. 'காடு' என்ற சொல்லை 'kaadu' என்று ஒலியாக்கம் செய்யாததால் தெலுங்கில் இச்சொல் 'கடி' (பாம்பு கொத்துகல்) என்ற பொருளில் வருகிறது. இம்மாதிரி இடங்களில் உண்மைப்பொருளைக் கண்டறிய ஒலிப்பாக்கத்தைப் பின்பற்றுவதே சரியாகும்.

பொருள் அறியா நிலை

ஒருசில இடங்களில் நூற்பாக்களை விளக்கிக் கூறும் வகையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சான்றுகள் பொருள் தெரியா வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

எ.டி: "எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே" (தொல். மொழிமரபு, 44)

நூற்பாவுக்கு உரை எழுதி அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுகள்,

ஞாக்களைந்தான்
ஞாக்களந்தார்
ஞாக்களைந்தார்

நாக்களைந்தார்
நாக்களந்தார்
நாக்களைந்தார்

போன்ற சான்றுகளுக்குப் பொருள் தெரியாவண்ணம் இருப்பதால் மொழிபெயர்ப்பு நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு அது குறையாகவே இருக்கும்.

தொல்காப்பியம்-தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பில் ஒலிபெயர்ப்பு நிலையையும், சொற்பொருண்மை நிலையையும் ஆராயும்போது எதிர்நோக்கிய முக்கிய சிக்கல்களாகக் கீழ்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

- ❖ ஒலிபெயர்ப்பில் மொழிபெயர்ப்பாளர் எழுத்தாக்கம் (Graphological Translation) ஒலியாக்கம் (phonological translation) என்ற இரு உத்திகளையும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தினால் தமிழ் மொழிமரபுகளை அறியாத தெலுங்குமொழி மக்கள் எழுத்து வடிவத்தையும் ஒலிப்பு முறைகளையும் பிழையின்றிப் பின்பற்றுவார்.
- ❖ மேற்கூறிய இரு உத்திகளையும் பின்பற்றுவதால் சொற்பொருண்மை நிலை சீராக அமையும்.
- ❖ பொருள் அறியா நிலைகளில் நூற்பாக்களுக்கேற்ப மாற்றுச் சான்றுகள் அமைத்துப் பொருள் கூறுவது நன்று.

துணைநின்றவை

- ❖ சாவித்ரி.சி (2007) : தொல்காப்பியம் தெலுங்கு மொழிப் பெயர்ப்பு, பொட்டி ஸ்ரீராமுலு தெலுங்குப் பல்கலைக்கழகம், வைஹாபாத்.
- ❖ சோமயாஜி.கண்டிஜோகி (1968) : ஆந்திர பாஷாவிகாஸமு, திரிவேணி பதிப்பகம், மசிலீப்ட்டினம்
- ❖ Catford.J.C. (1978) : A Linguistic Theory of Translation, Oxford University, London

**ஆ
ய
வ
க
க
ட
ர
ரை
எ
ழு
து
வோ
ர்
க
வ
ன
த
தி
ற
கு**

- ஆக்கம் தங்களுடையதாக மட்டுமே அமைதல் வேண்டும்.
- தங்களின் கட்டுரையின் முதல் பக்கத்தில் முழு முகவரியும் இடம்பெறல் வேண்டும்.
- கருத்துத் திருட்டு எனப் பின்னர் அறிந்தால், வலைதளப் பக்கத்திலிருந்து உடனே நீக்கப்பெறும்.
- கட்டுரைகள் ஒருங்குகுறி எழுத்துருவில் (Unicode font) தட்டச்சு செய்து அனுப்பப் பெறுதல் வேண்டும்.
- தங்களின் ஆய்வுக் கருத்துக்கள் தரமுடையதாகவும், புதிய நோக்குடனும் அமையப் பெறுதல் வேண்டும்.
- பழம்பாடலுக்கு விளக்கம் அளித்தல் போன்று இருத்தல் கூடாது.
- சொல்லாய்வி (Word) கோப்பும், சொல்லாய்விக் (PDF) கோப்பும் அனுப்பப் பெறுதல் வேண்டும்.
- மேற்கோள் தனித்துக் காட்டப்பெறுதல் வேண்டும்.
- தங்களின் கருத்துப் போன்று காட்டுதல் கூடாது.
- கட்டுரை நேரடியாக இனம் வலைப்பக்கத்திலே அனுப்பலாம். அதற்கு join us form நிரப்பி, தங்களுக்கான பக்கத்தை உருவாக்கி பின்பு அதிலே அனுப்பலாம்.
- அதற்கான சுட்டி இது <https://inamtamil.com/join-us>.
- நாட்டுடைமை ஆக்கப்பெற்ற முத்த தமிழறிஞர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வு நூலின் தேர்ந்தெடுத்த சில பகுதிகள், இதழின் ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் வெளியிடப் பெறும்.
- ஒவ்வொரு இதழிப் பதிப்பிலும் நூல்மதிப்புரை எனும் பகுதி இடம்பெறும். நூல்மதிப்புரைக்கு நூலாசிரியர் நூலின் இரண்டுபடிகளை அஞ்சல்வழி அனுப்புதல் வேண்டும். அனுப்ப வேண்டிய முகவரிக்குத் தொடர்புக்கு எனும் பகுதியை நோக்குக.
- கட்டுரைகள் ஒவ்வொரு காலாண்டின் முதல் வாரத்தில் வெளியிடப்பெறும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பழந்தமிழின் உணவுகள்

Foods of ancient Tamizhar in Perumpaanaatrupadai

ஏ. முஹம்மது அஸ்ரின் / S.Mohamed Azrin²

Abstract: Foods usually comes from both animals and plants. It is eaten by living beings like humans, animals, birds, reptiles, insects etc to survive in the world. Likewise, In ancient days our Tamizh people ate foods which is available and given by the nature, according to their living places. The song “Perumpaanaatrupadai”, which is written by Kadiyalur Uruthirang Kannanaar reveals so many food items which was eaten by our ancestors. It also implies that the Tamizh people lived in hill, forest, field, seashore and desert areas ate so many varieties of food items given by the nature. The first ever grammar book ‘Tholkaappiyam’, mentions food after god while indicating the themes of the above mentioned five areas. Thus, this study concentrates on listing the food items which was eaten by our ancestors by classifying under two heads namely, vegetarian foods and non-vegetarian foods.

Keywords: Tholkappiyam, Perumpaanaatruppadai, Food Items, தொல்காப்பியம், பெரும்பாணாற்றுப்படை.

முன்னுரை

பசியின் கொடுமையால் துன்புற்று, வறுமையை என்னி வருந்தி வாழும் பாண்றரயோ, கூத்தரையோ நோக்கி, இம்மன்னனிடம் சென்றால் வறுமை வற்றி, பசி பறந்தோடும் என மன்னனிடம் பரிசில் பெற்று வரும் பாணரோ, கூத்தரோ வழிப்படுத்துவதாக அமைத்துப் பாடுவதே “ஆற்றுப்படையின் இலக்கணம்” ஆகும். அவ்வாறு திருவெங்கா என்றழைக்கப்படும் காஞ்சிபுரத்தை ஆட்சி புரிந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்தே, பேரியாழையுடைய பாணரை ஆற்றுப்படுத்துவதாகக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் 500 அடிகளால் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடியுள்ளார். இந்நாலில், இடம்பெற்றுள்ள ஜவகைத் தினைகளில் வாழ்ந்த மக்களான மூல்லை (ஆயர், ஆயச்சியர்), குறிஞ்சி (குறவன், குறுத்தியர்), மருதம் (உழவர், உழத்தியர்), நெய்தல் (நுளையர், நுளைச்சியர்), பாலை (எயினர், எயிற்றியர்) ஆகியோரின் உணவுப் பொருட்களும், உணவு முறைகளும் ஆய்வுக்குள்ளாகின்றன.

தினைகளும் உணவுகளும்

உணவு என்றால் உண்ணப்படுவது என்பது பொருள். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், வியர்வை சிந்தி உழைத்தே உணவுகளைப் பெற்றனர். ஐந்தினை மக்களின் உழைப்பே, தொழிலாக மாறுபட்டு, அவர்களின் தொழிலுக்கேற்பப் பெயர்களும் வழங்கப்பட்டன. மேற்கணக்கு நால்களுக்கு (எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு) இலக்கணம் கூறும் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெற்ற முதல் இலக்கண நாலில்,

² முதுகலைத் தமிழ் இரண்டாம் ஆண்டு, ஜமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சி-620020. smdazrin1998@gmail.com. 8122508520.

"தெய்வம் உணவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகை
அவ்வகை பிறவும் கருளன மொழிப." (தொல்பொருள்.20)

என முறைசிறந்த முன்றனுள் ஒன்றான கருப்பொருளுக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர், தெய்வத்திற்கு அடுத்து உணவையே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்வாயிலாகப், பழந்தமிழக மக்கள் உண்ணும் உணவை தெய்வத்திற்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து சிறப்பித்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், தமிழர்கள் உணவையே பெருஞ்செல்வமாகக் கருதிப் பாதுகாத்தாகக் குறிப்பொன்றும் காணப்படுகிறது. அதில், "தங்குவதற்கான இடத்திற்காக அல்லாமல் உணவுப்பொருட்கள் வடிவிலான பழங்காலச் செல்வத்தை ஈட்டி வைப்பதற்காகவே வீடுகள் முதன்முதலாகக் கட்டப்பட்டன" என கா.கோவிந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார் (தமிழர் பண்பாடு, ப.19).

உணவுப் பொருட்கள்

காடு, மலை, வயல், கடல் ஆகிய இயற்கை வளங்கள் சூழப்பட்ட பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், அவ்வியற்கை தருகின்ற காய்களினையும், அங்கு வாழுகின்ற செடிகொடிகள், பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றையும் உண்டு வாழந்தனர். தங்களுக்கு கிடைத்த பறவைகளையும் விலங்குகளையும் பக்குவமான முறையில் சமைத்து உண்டனர்.

சைவ உணவுகள்

வரகுச்சோறு: திருமாலைத் தெய்வமாகக் கொண்டு காடுகளில் ஆநிரைகளை மேய்த்து வாழ்ந்த மூல்லைநில மக்கள், வரகையே இன்றியமையாத உணவாக உட்கொண்டனர். வரகிற்கு "கோத்திரவும்" என்ற பெயரும் உண்டு. நெற்பயிர் போல உயரமாகவும், நீளமாகவும் இல்லாத வரகினை ஆயர் குல மக்கள் உண்டனர். இதனை,

"குறுந்தாள் வரகின் குறளாவிழ்ச் சொன்றி" (பெரும்பாண்.193)

என்ற பாடலடி உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது.

செந்நெல் சோறு: மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், உழவு செய்து உண்ணுவதையே உயர்ந்த தொழிலாக எண்ணினர். எனவே, அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களான, ஆண்களை "உழவன்" என்றும், பெண்களை "உழத்தியர்" என்றும் பெயரிட்டு வழங்கினர். செந்நெல்லுக்கு நன்னெல், செஞ்சாலி என வேறு பெயர்களும் உண்டு. மேலும், இவ்வகையான நெல் விளையும் நிலத்தினைச் "சாலேயம்" என வழங்கினர். இத்தகைய சிறப்புக்கு உரியோர்களாக விளங்கிய மருதநில மக்கள், இடைமுறியாத செந்நெல்லரிசியைச் சமைத்து உணவாக உட்கொண்டனர். இதனை,

"அரிசெத் துணங்கிய பெருஞ்செந் நெல்லின்
றெரிகொ ஸரிசித் திரணெடும் புழுக்க" (பெரும்பாண்.473-474)

என்னும் பாடலடிகளால் உழவர்களின் உணவை உருத்திரங்கண்ணார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புல்லரிசிச் சோறு: பற்கள் மட்டுமே வெண்மையுடைவர்களான பாலைநில மகளிரான எயிற்றியர், அரும்பாடுபட்டு உணவைச் சேர்த்து வைக்கும் ஏறும்பின் இடத்தை அறிந்து,

அவ்விடத்திலிருந்து கிடைத்த புல்லரிசியை, உரலில் கொட்டி, உலக்கையால் குத்தி, அடுப்பில் வைத்துப் புழுக்கிய சோற்றோடு வாடிய உண்ணையும் உண்டதை,

"குறுங்கா மூலக்கை யோச்சி நெடுங்கிணற்று
வல்லூற் றுவரி தோண்டித் தொல்லை
முரவுசாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி
வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்." (பெரும்பாண்.97-100)

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. "வாடுன்" என்பதற்கு "உப்புக்கண்டம்" என உரைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் வாயிலாக, பிற உயிர்களிடம் வழிப்பறித்த உணவும், காய்ந்த மாமிசமும் பாலைநில மக்களின் உணவாக இருந்தது புலப்படுகிறது.

கூழி: காட்டில் வாழும் இடையன் கூழை உண்டதாகப் பாடிய கண்ணனார் பாடலுக்கு, உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் பாற்சோற்றை உண்ட இடையன் என உரை கூறுகிறார். ஆனால், கூழும் பாற்சோறும் தன்மையின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒன்றுபடும்.

"ஓன்றம் ருடுக்கைக் கூழா ரிடையன்." (பெரும்பாண்.175)

"நவையா வரிசி யங்களித் துழவை." (பெரும்பாண்.275)

மேலும், குற்றாத அரிசியால் செய்யப்பட்ட களியான கூழை, நீர்நிலைகளுக்கு அருகில் வாழும் மக்களான வலைஞர் உண்டதாகப் பாடலடிகள் குறிக்கின்றன.

கரும்புச்சாறு: சங்ககாலத்தில் கரும்பின் சாற்றைக் கட்டியாகக் காய்ச்சிப் புகையை வெளிப்படுத்தும் ஆலைகள் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளன. கரும்பைப் 'பழனவெதிர்' என்றும் வழங்கினர் (ஜங்குறுநாறு, 91). முங்கில் மலைகளில் செழித்து வளரும். கரும்பு கழனிகளில் செழித்து வளரும். ஆகவே, கரும்புக்குக் 'கழனியில் வளரும் முங்கில்' என்ற பொருளையுடைய 'பழனவெதிர்' (பழனம் - கழனி, வெதிர் - முங்கில்) எனப் பெயரிட்டனர். யானைகள் பலவுங்கூடிக் கலங்கிக் கூப்பிட்டாற்போல, கரும்பு ஆலைகளில் ஓசை எழுந்தன. இனிய கரும்பினது சாற்றைக் குடித்த பின்னர், அக்கரும்பின் கட்டியை உண்டதாக,

"கரும்பின் றீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்." (பெரும்பாண்.262)

என்ற பாடலடி, ஆலைகளில் கட்டியாக்கப்பட்ட கரும்பின் சாற்றை உணவுப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளதை எடுத்தியம்புகிறது.

இடியப்பம்: பொதுவாக, ஒரு பொருளை விற்பவரை "வணிகர்" என்ற சொல்லால் வழங்குவர். அப்பம் விற்பவரும் வணிகர் என்று வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். மாறாக, அவர்கள் வீதிகளில் கூவி வணிகம் செய்ததால், "கூவியர்" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர். இதனை,

"காரகற் கூவியர் பாகொடு பிடித்த
விழைகுழ் வட்டம் பால்கலந் தவைபோ." (பெரும்பாண்.378)

என கருமையான சட்டியிலே அப்பத்தை வணிகம் செய்தனர் என்பதும் புலனாகிறது. "இழைகுழ் வட்டம்" என்பதற்கு 'நால்போலச் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற அப்பம்' என உரைக்கும் நச்சினார்க்கினியரின் கூற்று வாயிலாக, அவ்வட்டமானது இடியப்பம் எனத் தெளிவாகிறது.

பழங்கள்: பல்வகை உள்டச்சத்துக்களைக் கொண்ட அறுசுவையான பழங்களைப் பழந்தமிழர் உண்டு வாழ்ந்தனர். வளைந்து நிற்கும் வாழைமரங்கள் தந்த வாழைப் பழங்களையும், உயர்ந்து நிற்கும் திரண்ட அடியையுடைய பனைமரங்கள் தந்த நுங்குகளையும் உட்கொண்டதை,

"குலைமுதிர் வாழைக் களை வெண்பழந் திரளரைப் பெண்ணை நுங்கொடு பிறவும்" (பெரும்பான்.359-360)

என்ற பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. மேலும், தாழ்ந்த குலைகளையுடைய பலாமரங்கள் தருகின்ற பெரிய பழங்களையும், ஓங்கி நிற்கும் தென்னை மரங்கள் தருகின்ற சுவையான இளநீரையும் தமிழர்கள் உட்கொண்டதை,

"தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சிலைப் பெரும்பழம்." (பெரும்பான்.356)

"வீழி றாழைக் குழவித் தீநிர்க்." (பெரும்பான்.357)

போன்ற பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

காய்கறிகள்: காட்டுநிலங்களில் வாழ்ந்த ஆயர்குல மக்கள், அவரை விதையைப் பருப்பாகச் சமைத்து வரகுச் சோற்றுடன் உண்டுள்ளனர். இவ்வகையான உணவைக், "கும்மாயம்" என்னும் பெயரால் வழங்கினர். பிற்கால இலக்கண நாலில், "பயிற்று கும்மாயம்" எனக் காணப்படுகிறது (நன்னால்.299, மயிலை மேற்கோள்).

"குறுந்தாள் வரகின் குறளாவிழிச் சொன்றிப் புகரினர் வேங்கை வீகண் டன்ன வவரை வான்புமுக் கட்டிப் பயில்லை." (பெரும்பான்.193-195)

"முதிர்கிழங் கார்குவிர்." (பெரும்பான்.362)

ஆகிய பாணாற்றுப் பாடலடிகள்வழியாக அவரை, கிழங்கு முதலான காய்கறி வகைகளையும், சங்க காலத்தில் உணவாக உட்கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

அசைவ உணவுகள்:

உப்புக்கண்டம்: வறட்சியான சுரத்தில் (பாலை) வாழ்ந்த மக்கள், அவ்வபோது கிடைக்கும் மாமிச உணவுகளைப் பாதுகாத்துப் பல நாட்கள் உண்டு வாழ்ந்தனர். மாமிச உணவுகளில் நீர்ச்சத்து இருந்தால், அவை எளிதில் வீணாகி விடும். எனவே, அவ்வகையான உணவுகளை உப்பிட்டு வெயிலில் காய்வைத்து, பசிக்கும் நேரங்களில் உண்டனர். இவ்வகையான உணவுக்கு, "உப்புக்கண்டம்" என பெயரிட்டனர்.

"வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்." (பெரும்பான்.100)

என்ற அடியால் சோற்றுடன் உப்புக்கண்டம் உண்ணப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

கள்: அரியல், பாடலி, தேன், மட்டு, அரிட்டம், சுண்டை, தொண்டி, முருகு, சாயனம், கெளவை, முண்டகம், சாதி, சாலி, பிரசம், மாதவம், மேதை, பிழி, சேறு, தணியல், மாரி, சுரை, மது, சுமாலி, மாலி, சுலோகி, சொல்விளம்பி, நறவு, ஆசவம், தொப்பி, நனை, இக்கு, ஞாளி, குந்தி, வெறி, வெடி, சாறு, பானம், விகுணி, சோபம், வேரி, மறவி, தேம், சிவிகை, தேறல், மகரந்தம், மதிரை, ஆம்பல், படு ஆகிய 48 சொற்களும் கள்ளைக் குறிக்கின்றன.

இயற்கையில் இருந்து கிடைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு தங்களது இல்லங்களிலேயே கள்ளைச் சமைத்தனர். அவற்றுள் நெல்லாற் செய்த கள்ளே, பிற பொருட்களால் செய்யப்பட்ட கள்ளைக் காட்டிலும் இனிமையானதாகக் கருதப்பட்டதை, "இல்லடு கள்ளின் ரோப்பி பருகி" (பெரும்பான்.142)

"கொழுநினைத் தடியொடு கூர்ந்றாப் பெறுகுவிர" (பெரும்பான்.345)

எனப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும். கள்ளைப் பெண்களே தங்களது வீடுகளில் சமைத்தனர். அவர்கள் செய்த கள்ளைத், தனது கணவனோடு பருகி மகிழ்ந்தனர். இதனை,

"கள்ளடு மகளிர் வள்ள நுடக்கிய வார்ந்துகு சின்னீர் வழிந்த குழம்பி" (பெரும்பான்.339-340)

"நறவுபெயர்த் தமைத்த நல்லெழின் மழைக்கண்" (பெரும்பான்.386)

ஆகிய அடிகளால் அறிய முடிகிறது. கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான அதியமானுடன், நறவு அருந்தி மகிழ்ந்த ஒளவையாரின் புறநானாற்றுப் பாடலும் சங்க காலத்தில் மகளிர் மதுவருந்தியதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

உடும்புப் பொரியல்: பாலைவனம் போலக் காட்சியளிக்கும் பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பிற நிலங்களில் சமைக்கப்பட்ட சோற்றைத் திருடி, நாய்(ஞமலி) கடித்துக் கொண்டுவந்த உடும்பினைப் பொரித்த கறியால் மறைத்து உண்டதாக,

"சுவல்விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலி தந்த மனவுச்சு லுடும்பின்

வரைகால் யாத்தது வயின்றொறும் பெறுகுவிர" (பெரும்பான்.131-133)

என்ற அடிகள் எடுத்தியம்புகிறது. இதன்வாயிலாகப் பாலைநில மக்கள், சோற்றைக் காட்டிலும் மிகுதியான கறியையே உண்டுள்ளனர் என்பதும் புலப்படுகிறது.

கோழிப் பொரியல்: பழந்தமிழர்கள் உணவுகளைப் பிரித்து ஒதுக்கவில்லை. இயற்கை தருகின்ற பொருள்களை இன்பமாக உண்டு வாழ்ந்தனர். உழவுத்தொழிலால் பெற்ற நெல்லை அரிசியாக்கிச் சமைத்துச் சோறாக உண்ட மக்கள், அச்சோற்றுக்குத் துணையாக மனையில் வாழும் கோழிகளைப் பொரித்து உண்டனர்.

"வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி

மனைவா மளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவிர" (பெரும்பான். 255-256)

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக, பழந்தமிழர் மனைகளில் கோழி வளர்க்கப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

எருதுக் கறி: மூல்லைநில மக்கள் பசுக்களைக் கொண்று உண்ணாது, அவற்றின் வாயிலாக பெற்ற பால் முதலான பொருட்களை மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்தனர். ஆனால், எருதுகளை அறுத்துக் கள்ளோடு உண்டதாக,

"யில்லடு கள்ளின் ரோப்பி பருகி

மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி." (பெரும்பான்.142-143)

புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். "மதவிடை கெண்டி" என்பதன் வாயிலாக, வலிமை மிக்க எருதையே தமிழர் உணவாக உட்கொண்டனர். ஏரூதுக்கு ஆன், ஏறு, இடபம், விடை, கோபதி, புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முயல் கறி: காடுகளை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழும் முயல்களைப், பாலைநில மக்கள் உண்டுள்ளனர். பசியின் பிடியால் வாடிய பாலைநில மக்கள், காடுகளில் வாழும் முயல்களை வலைகளைப் பயன்படுத்திப் பிடித்து உண்டுள்ளனர். "நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் போக்கற வளைஇக்

கடுங்கட்ட கானவர் கடறுகூட்ட உண்ணு
மருஞ்சர மறந்த ..." (பெரும்பாண். 115-117)

என்ற பாடலடிகளின்வழி, பாலைவாழும் மக்கள் வழிப்பறி செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், பிற மக்கள் வாழும் நிலங்களுக்குச் சென்றும் ஹெட்டையாடியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பன்றிக்கறி: பன்றிக்கு கேழல், அரி, குரோடம், கிரி, கீடி, கிருட்டி, ஏனம், மோழல், இருளி, வல்லுளி, களிறு, மைம்மா, கோட்டுமா, போத்திரி, வராகம், கோலம், சூகரம், எறுழி எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. ஆண்பன்றி மட்டுமே அறுத்துப் பொரிக்கப்பட்டு உணவாக உட்கொள்ளப்பட்டது. அதனைப் பொதுவாக "ஏறு" என்ற பெயரால் வழங்குவர்.

"நென்மா வல்சி தீற்றிப் பன்னாட
குழிந்த தோம்பிய குறுந்தா னேற்றைக்
கொழுநின்த தடியொடு கூர்ந்தாப் பெறுகுவிர்." (பெரும்பாண். 343-345)

எனப் பலநாள் குழியிலே பாதுகாக்கப்பட்ட சிறிய கால்களையுடைய ஆண்பன்றியின் மாமிசத்தைச் சமைத்துக் கள்ளோடு உண்ட செய்தி வெளிப்படுகிறது.

மேலும், மிளகுப்பொடியும் கறிவேப்பிலையும் சேர்த்து மோரைத் தாளிதம் செய்துள்ளனர். அம்மோரில் இருந்து எடுத்த வெண்ணெய்யைக் கொண்டு பன்றியின் கறியை (போழு) வேகவைத்து உண்டுள்ளனர். இதனை,

"சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்
துருப்புறு பசுங்காய்ப் போழோடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி யளைஇப் ..." (பெரும்பாண். 306-308)

என்ற பாடல் அடிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

பத்துப்பாட்டு நால்களுள், மிகுதியான பாடல் அடிகளைக் கொண்ட முன்றாவது நாலாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை விளங்குகிறது. ஆனால், சங்ககால மக்களின் உணவுகளையும், உணவு முறைகளையும் குறித்த செய்திகளு, ஏனைய பாடல்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ள பெட்டகமாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை திகழ்கிறது. பேரியாழை உடைய பானரை ஆற்றுப்படுத்துவது போல, பழந்தமிழகத்தில் காணப்பட்ட இயற்கை வளங்களையும், அவ்வியற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த மக்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், உணவு முறைகளையும், அறியமாறு படிப்பவரையும் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆறுமுகஞ்சேர் வை.வி. (1914). உரிச்சொல் நிகண்டு. சென்னை: மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலை.

இராகவையங்கார்.ரா. (1949). பெரும்பானாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியும் உரையும். சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

கதிரைவேற்பிள்ளை. நா. (1938). சூடாமணி நிகண்டு மூலமும் உரையும். சென்னை: திருமகள்விலாச அச்சுக்கூடம்.

கோவிந்தன்.கா. (1996). பெரும்பானைற்றப்படை விளக்கவுரை. திருவண்ணாமலை: எழிலகம் வெளியீடு.

கோவிந்தன்.கா. (1999). தமிழர் பண்பாடு. சென்னை: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்.

சாமிநாதையர்.உ.வே. (1986). பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும். தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக மறுதோன்றி அச்சுகம்.

திருநூனசம்பந்தம்.ச. (2018). தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் மூலமும் உரையும். திருவெவ்யாறு: கதிர் பதிப்பகம்.

நாராயணவேலுப்பிள்ளை.எம். (1994). ஐங்குறுநூறு தெளிவுரை. சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவட் லிமிடெட்.

பவான்தம்பிள்ளை.ச. (1925). தற்கால தமிழ்ச்சொல்லகராதி. சென்னை: மாக்மில்லன் & கம்பெனி லிமிடெட்.

சங்க இலக்கியத்தில் தாயும் சேயும்

Mother and Child in the Sangam literature

ல.கு.சு.இராஜ்குமார்/L.K.S.Rajkumar³

&

முனைவர் ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar⁴

Abstract: Charity, materiality, enjoyment are the traditional lifestyle of Tamils. The head and the head of the chaplain to chastity is the childbearing symbol of his loving home. Without a child, life will be complete. Motherhood is a rebirth for every woman In this article we will talk about the mother and baby giving birth and the baby.

Key words: Mother, Child, Childhood, Playing, Child Caring.

அறம், பொருள், இன்பம் தமிழர் வகுத்த மரபாந்த வாழ்வியல். களவு வாழ்வில் இருந்து கற்பு வாழ்விற்குச் செல்லும் தலைவனும் தலைவியும் தம்முடைய அன்பான இல்லற வாழ்விற்கு அடையாளமே குழந்தைப்பேறு அடைவதேயாகும். குழந்தைப்பேறு இல்லற வாழ்வை முழுமை அடையச் செய்யும். தாய்மை ஓவ்வொரு பெண்ணிற்கும் மறுபிறப்பு என்பர். அவ்வகையில், பெற்றெடுக்கும் தாயும்(தாய்) சேயும்(குழந்தை) பற்றி இக்கட்டுரையில் விரிவாகக் காண்போம்.

குழந்தை குறித்துத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகையில்,

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பேறு அல்ல பிற" (குறள்.61)

எனகிறார். இல்லற வாழ்வில் தம்பதியர்க்குக் கிடைத்த செல்வங்களுள் மிகப் பெரிய செல்வம் குழந்தைச் செல்வமாகும். அத்தகைய செல்வமானது கிடைக்கப் பெற்ற குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்கும் எனகிறார்.

தொல்காப்பியர் குழந்தையை குழவி, சிறுவன், பிள்ளை, புதல்வர், மக்கள், மகவு, மகன் என்றும், திருவள்ளுவர் மகன், குழவி, மக்கள் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் தாய் என்னும் சொல் 53 இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. தாய் என்னும் சொல் - பிள்ளையை ஈன்ற தாய், தலைவியின் தாய், கற்புடைய மனைவி, தன்னுடைய மக்களுக்குத் தாய், செவிலித் தாய் என்னும் பொருளிலும், இடத்திற்கேற்ற சூழலிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சேய் என்னும் சொல் 43 இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவை அண்டை நாட்டை, தொலைவில் உள்ள இடத்தை, உயரம், தொலை தூரம் மேற்கொண்ட வினையின் காரணமாக தலைவன் பிறிந்து சேய்மையில் சென்றது என்னும்

³ முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : lksrkumar@gmail.com

⁴ இனைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : malaisenthilptp@gmail.com

பொருளிலும், ஒரு சில இடங்களில் குழந்தை என்ற பொருளிலும், இடத்திற்கேற்ற குழலிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குழந்தையைக் குறிக்கும் குழவி என்னும் சொல் 41 இடங்களிலும், மழலை என்னும் சொல் 9 இடங்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தூய், சேய் - அகராதி தழும் பொருள்

தாய் என்ற சொல்லுக்கு அண்ணன் தேவி; அரசன் தேவி; உட்டுந்தாய்; குருவின் தேவி; கைத்தாய்; செவிலித்தாய்; தன் தேவியை ஈன்ற தாய்; பாராட்டுந்தாய்; தாயுடன் பிறந்தாள் என்ற பொருளைத் தருகிறது கமகத் தமிழ்கராதி (ப.535).

சேய் என்ற சொல்லுக்கு இளமை; குமரன்; குழந்தை; முருகன்; மகன் என்ற பொருளைத் துறகிறது கமகத் தமிழ்கராதி (ப.494).

குழவி என்ற சொல்லுக்கு இளமை; குழந்தை; பெருமை; மரக்கன்று என்ற பொருளைத் தாங்கிறது - கமகுக் தமிழ்கராதி (ப.368).

மழலை என்ற சொல்லுக்கு இளமை; குழந்தைகளின் திருந்தாச்சொல்; மென்மொழி மெல்லோசை; புதுமை என்ற பொருளைத் தாங்கிறது கழகத் தமிழ்கராதி (ப.747).

மகனை ஈன்ற தூய் நீராடுதல்

தான் பெற்ற பச்சிளம் குழந்தையை மென்மையான பஞ்சமீத்தை மீது செவிலியோடு உறங்க வைத்தாள். பிள்ளை பெற்றதால் தன் உடலில் உண்டான வாடையும், உடல் வலியும் நீங்குவதற்காக சங்க காலத்தில் பெண்கள் நெய்யுடன் கலந்த சிறிய வெண்கடிகு புசி வெந்நோடிய பின் பிள்ளையுடன் படித்துறங்கவர் என்பகற்க.

"புனிறநாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச ஜயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப் பக்னெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கை" (நம்.40:6-8)

എൻ‌കെ‌എ നാഷ്ണൽ കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിയുടെ സാമ്പത്തിക വിഭാഗം

"கடும்புடைக் கடுஞ்சூல் நங்குடிக்கு உதவி
நெய்யோடு இமைக்கும் ஜயவித் தீரள்காழ்
விளங்குநர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிப்
[கல்வன் ஈண்ணேப் பெய்வெய்வக்கா]" (ந்-370:2-5)

சுற்றுத்தார் சுற்றி நின்று பாதுகாக்க, தனது குடிகாக்கும் சிறந்த குழந்தையைப் பெற்ற தாயானவள் நெய்யடினே கலந்து ஒளிருகின்ற சிறுவெண் கடுகாகிய திரண்ட விதைகளை மனையெங்கும் மனக்கப் பூசிக் குளித்துப் படுக்கையில் படுத்திருந்தாள் என்ற செய்தியை இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

காபிள் நிலை

மகப்பேறு காலத்தில் பரத்தையின் பின் சென்ற தலைவனை நோக்கி நான் குழந்தை பெற்றதால் என் உடலமுகு நீங்கி உன்னுடைய கண்ணுக்குப் பேய்போல் கோன்றுகின்றேனா என்கிறான். இதனை.

"பேள்ப் அனையற் யாம் சேய் பயந்தனமே" (ஹங்.70:5)

என்னும் பாடலடியால் அறியலாம். குழந்தை பிறக்கும் நேரத்தில் தன்னுடன் இல்லாமல் பரத்தையை நாடிச் சென்று, பின் குழந்தையைக் காண வந்த தலைவரை உடல் கொள்கிறாள் தலைவி.

குழந்தைக்கு உணவுட்டுதல்

தன் வயிற்றுக்கு உணவு இல்லையென்றாலும் தன் குழந்தைக்கு உணவளிக்கும் அன்பே தாய்மை. தாயானவள் தனது குழந்தைக்கு உணவளிக்கும் காட்சியை,

"பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி
என்பா லுண்டனை யாயின் ஒருகால்
நுந்தை பாலும் உண்ணேன் றாட்டிப்
பிறந்தற் கொண்டும் சிறந்தலை செய்தியான்
நலம்புனைந் தெடுத்தவென் பொலந்தோடிக் குறுமகள்" (அகம்.219:5-9)
இப்பாடலாலும், மேலும்,

"பிரசங் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிக்திர்ப் பொன்கலந்து ஒருகை ஏந்திப்
புடைப்பில் சுற்றும் புந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணேன்று ஓங்குபு புடைப்பு" (நற்.110:1-4)

என்னும் பாடலாலும் அறியலாம். பால் சோறு கையில் ஏந்திக் கொண்டு பிள்ளை விளையாடிக் கொண்டே அங்கும் இங்குமாக ஓடும், அதனோடு தானும் சேர்ந்து ஓடி விளையாட்டுக் காட்டித் தாயானவள் தன் குழந்தையின் பசியாற்றுவாள். சாப்பிட அடம்பிடிக்கும் குழந்தையிடம் தனக்காக ஒரு வாயும், தந்தைக்காக ஒரு வாயும் பசியாறும்படி அன்பால் பால் சோறு உட்டும் காட்சி சங்கப் பாடல்களில் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

குழந்தையை வளர்த்தல்

குழந்தை வளர்ப்பு என்பது தொழில் அன்று. அது தாய் தந்தையரது கடமையாகும். அன்பால் பிணைந்த ஒழுக்கத்தையும் நற்பண்புகளையும், கல்வி, வீரம் இவற்றையும் போதித்துக் குழந்தையை வளர்ப்பார்கள். குழந்தையை விட்டு நொடிப்பொழுதும் நீங்காது உடனிருந்து பார்த்துப் பார்த்து வளர்க்கும் முறையை,

"நிரயங் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரோ டோம்புமதி" (புறம்.5:6-7)

என்னும் புறநானுாற்றுப் பாடலில் அறிய முடிகிறது. மேலும், மகளை ஈன்றவள் பலநாட்கள் இடுப்பிலே தூக்கிச் சுமந்து கொண்டும், கூந்தலை வாரி முடித்து அணிகலன்களை அணிவித்து அழகு செய்து பாதுகாத்தும் வளர்ப்பாள் என்னும் செய்தியை அகம்.195:8-10 எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்துதல்

அடம்பிடித்து, விடாது தொடர்ந்து அழும் குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்தத் தாயானவள் தனது கைகளில் கணுக்களையடைய சிறிய முங்கில் கோலைக் கொண்டு கோபம் கொண்டவளைப் போல நின்றாள் என்னும் செய்தியை,

"கண்ணுடைச் சிறுகோல் பற்றிக்

கதம்பெரிது உடையள் யாய் அழங்கலோ இலளே" (நற்.150:10-11)

எனும் இப்பாடலாலும்,

"உள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு
மறப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியும்
நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்" (புறம்.160:21-24)

எனும் பாடலாலும் அறியலாம். இந்தப் புறநானூற்றுப் பாடலில், குழந்தை உண்பதற்கு பானையில் ஒன்றும் இல்லாததைக் கண்டு அழி, அதனைக் கண்ட தாய் மறத்தையுடைய புலி வருவதாகக் கூறி அச்சமுறுத்தியும், புலியைக் காட்டியும் சேயின் அழுகையை நிறுத்தினாள் எனும் குறிப்பு உள்ளது.

மழலை மொழி

மொழி கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் கருவி என்பர். மொழி சைகை, ஓசை, ஒலி, எழுத்து, குறியீடு போன்ற பல வடிவங்களில் தகவல் பரிமாற்றத்துக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மழலை மொழியானது குழல், யாழ் இசைகளைவிட இனிமையானது என்கிறார் வள்ளுவர்.

"குழலினிது யாழினிது எண்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்" (குறள்.66)

இக்கருத்தமைந்த புறநானூற்றுப் பாடலோன்று பின்வருமாறு,

"யாழோடுங் கொள்ளா பொழுதோடும் புணரா
பொருளாறி வாரா வாயினுந் தந்தைக்
கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை" (புறம்.92:1-3)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் தாய்க்கும் தந்தைக்குமான ஊடலைத் தீர்க்கும் மொழியாகத் தம் பிள்ளையின் மழலைச் சொல் செயல்படுகிறது. தந்தையின் தவறுகளை மறந்து தாய் தன்னுடைய பிள்ளைக்காக ஏற்றுக் கொள்கிறாள்.

தனது குழந்தை மழலை மொழியால் தன்னை அத்தா, அத்தா என அழைப்பதைக் கேட்டு அவளது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது. இதனை,

"ஜய காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிது" (கலித்.80:14-15)

எனும் பாடலடிகளால் அறியலாம். மேலும், குழந்தை தனது மழலை மொழியின் இடையில் வாயிலிருந்து பிறக்கும் நீரினால் தான் அணிந்திருக்கும் அணிகள் நனைந்தன என்பதை,

"மெய்ப்பொ மழலை விளங்குபூண் நனைத்தர" (கலித்.81:2)

என்னும் அடி உணர்த்துகிறது.

சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுதல்

விளையாட்டு, குறும்புத்தனம், சுறுசுறுப்புத்தனம் நிறைந்த பருவம் தான் குழந்தைப் பருவம். இன்றைய நவீனமயமாதல் சூழலில் பல அடுக்குமாடி வீடுகளிலும்

மழலையர் பள்ளிகளிலும் கைப்பேசியிலும் ஒரு சின்ன வட்டத்துக்குள் விளையாடும் குழந்தைகளைத் தான் பார்க்க முடிகிறது. கிராமங்களில் வெயிலிலும் மழையிலும் மண்ணில் உருண்டு புரண்டு ஓடி ஆடி விளையாடும் குழந்தைகளும் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில்,

**"நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு"** (பட்டி.23-25)

என்னும் பாடலில் மரத்தால் செய்த முக்கால் சிறுதேரைச் சிறுவர்கள் அங்கும் இங்குமாக உருட்டி விளையாடுவார்கள். அவ்விளையாட்டின்போது பொன்னாற் செய்த மகரக்குழை தேரின் சக்கரத்தில் முட்டித் தடைபட்டு நிற்கும். புதல்வர்கள் கிலிகிலி என்னும் ஒருவகை ஒலியை உண்டாக்கும் பொருளைக் கொண்டு விளையாடுவதை,

**"உள்ளிய ஸலம்பா லுமட்டிய ரீன்ற
கிளர்ப்புட் புதல்வரோடு கிலிகிலி யாடுந்"** (சிறு.60-61)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அம்புலி காட்டி விளையாடுவதை,

**"ஐய திங்கட் குழவி வருகென யான்நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிது"** (கலித்.80:18-19)

திங்களை தன்னுடைய குழந்தையுடன் விளையாட வரும்படி தாய் அழைத்து, அம்புலியைக் காட்டி மகிழ்கிறாள்.

புதல்வர்களுக்குக் கிண்கினி, புலிப்பல் தாலி அணிவித்தல்

குழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்படும் அணிகலன்கள் கிண்கினி, புலிப்பல் தாலி போன்றவையாகும். புறநானூற்றுப் பாடலில் பேரிசாத்தனார் பாடுகையில் கிண்கினியைப் புதல்வர்களுக்கு அணிவித்து வாழ்த்தும் மரபைப் பாடியுள்ளார்.

**"அருவி தாழ்ந்த பெருவரை போல
ஆரமொடு பொலிந்த மார்பிற் றண்டாக்
கடவுள் சான்ற கற்பிற் சேயிழை
மடவோள் பயந்த மணிமரு எவ்வாய்க்
கிண்கினிப் புதல்வர் பொலிகென் ரேத்தித்"** (புறம்.198:1-5)

மேலும், புதல்வர்களுக்குப் புலிப்பல் தாலி அணிவிக்கும் மரபும் அந்நாளில் இருந்துள்ளது என்பதை,

**"புலிப்பற் றாலிப் புதல்வற் புல்லி
அன்னா வென்னு மன்னையு மன்னோ"** (குறுந்.161:3-4)

குழந்தைகளைக் கண்ணேறு தாக்காதிருக்கும் பொருட்டுப் புலிப்பல்லைக் கோர்த்துத் தாலியாக அணிவிப்பது மரபாகும்.

தோகுப்புரை

வாழையடி வாழையென குலத்தைத் தழைக்கச் செய்வது குழந்தைச் செல்வமாகும். ஈன்று புறந்தருதல் தாய்க்குக் கடமையாகிறது. அக்குழந்தையைச் சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடமையாகிறது என புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இன்றைய நவீன வாழ்வில் பெற்றோர் குழந்தைகளுடன் இருந்து விளையாடி வளர்க்கும் சூழல் அமையவில்லை. இருவருமே வேலைக்குச் செல்லும் நிலையில் பிள்ளைகளை

மழலைப் பள்ளியில் விட்டுச் செல்கின்றனர். சங்ககாலத்தில் தாய், தந்தை, சுற்றுத்துடன் குழந்தைகள் வளர்ந்தனர். சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குழந்தைகளுக்கு உணவுட்டுதல், குழந்தைகளுடன் பெற்றோர் விளையாடுதல், அணிகலன் அணிவித்தல், தாய் நீராட்டுதல் போன்ற தகவல்கள் இன்றைய தலைமுறையினர் பின்பற்றி வாழ நல்வழிகாட்டியாக அமைகின்றன என்று சுட்டலாம்.

துணைநின்றவை

செய்பால்.இரா., உ. (2014). அகநானாறு - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

தட்சினாமுர்த்தி.அ., உ. (2014). ஜங்குறநாறு - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

தமிழன்னல். (2014). தொல்காப்பியம் - மூலமும் கருத்துரையும். மதுரை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.

தொகுத்தது, க. ப. (2017). கழகத் தமிழ் அகராதி. சென்னை: திருநல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நாற்பதிப்புக் கழகம்.

நச்சினார்க்கினியர்., உ. (2007). கலீத்தொகை - மூலமும் உரையும். சென்னை: கழக வெளியீடு.

நச்சினார்க்கினியர்., உ. (2017). பத்துப்பாட்டு - மூலமும் உரையும். சென்னை: டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நால் நிலையம்.

நாகராசன்.வி., உ. (2014). குறுந்தொகை - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ., உ. (2014). நற்றினை - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ., வ. உ. (2014). புறநானாறு - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

மாதையன்.பெ. (2007). சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

மதிய்மிடப்பற்றுது

குறுந்தொகை - நெஞ்சொடு கிளத்தல் : உளவியல் பார்வை

The Psychological View of Heartful Lament in Kurunthokai

பராகசுதா/B.Ragasudha⁵ & முனைவர் ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar⁶

Abstract: Literature is the expression of life. The human mind focuses on the functions of the mind. Each writer's work is a reflection of his own internal experiences. Various studies have been performed in the Sangam literature. These depict the human mind's thoughts, mental processes, and human behavior changes in different situations. "The inner life of man becomes the theme of literature," he says. (Y. Sachidanandan, p.199).

Key Words: Depict, Human, Mind's Thoughts, Mental Processes, Behavior

இலக்கியம் வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடு. மனித மன எண்ணங்களை மனத்தின் செயல்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனின் படைப்பும் அவனது அகமன அனுபவங்களின் பிரதிபலிப்பாகும். "மனிதனின் அக வாழ்க்கையே இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாகிறது" என்கிறார் (வைச்சிதானந்தன், ப.199).

சங்க இலக்கியங்களில் பல்துறை ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவை மனித மனதின் எண்ண ஓட்டங்கள், உளச்சிக்கல்கள் பல்வேறு சூழல்களில் வெளிப்படும் மனித நடத்தை மாறுபாடுகள் போன்றவற்றைச் சித்தரிக்கின்றன.

பிரிவுத்துயரத்தினால் அகமாந்தர் தனிமையில் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் நிலை நெஞ்சொடு கிளத்தலாகும். நெஞ்சொடு கிளத்தலில், நெஞ்சுக்குக் கூறுபவரின் நனவுமனச் செயல்பாடுகளும், நனவிலை மன உணர்வுகளுமே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்கொள்கின்றன.

குறுந்தொகையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் தன்மையில் அமைந்த பாடல்களில் வெளிப்படும் தலைவனின் மனச்செயல்பாடு உளப்பகுப்பாய்வு நோக்கில் இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

நெஞ்சொடு கிளத்தலும் உளவியலும்

பிரிவுத் துயரத்தினால் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் தன்மையாதலின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனப் பொருள்படும். தொல்காப்பியர் நெஞ்சொடுகிளத்தல் ஒரு கூற்றுவகை என்பார். இங்குக் கூறுபவர் - மாந்தர். நெஞ்சு கேட்போர் என்ற நிலையில் கேட்கும் பொருள் ஆகும். அகத்தினை மாந்தர்களுள் தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் இக்கூற்று உரியது.

பிரிவுத்துயரத்தின் மிகுதியினால் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லும் முறையினை வைத்து, இந்நிலை நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது, நெஞ்சினைக் கழியது,

⁵ முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : ragasudhamphil@gmail.com

⁶ இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : malaisenthilptp@gmail.com

நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது, நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தது என அமையும். இத்தன்மை பிரிவின் காரணமாகவும் பிரிவின் நிமித்தம் காரணமாகவும் ஏற்படும்.

இலக்கிய உலகிற்கு, முதன்முதலில் உளப்பகுப்பாய்வுக் காட்பாட்டை அறிமுகப்படுத்தியவர் 'சிக்மண்ட :பிராய்டு' ஆவார். உளப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாடு என்பது ஆழ்மூன் உணர்வுகளை மனத்துள் புதைந்து கிடக்கும் விருப்பங்களை மும்மனச் செயல்பாடுகளின் வழி வெளிக்கொணரும் முறையாகும்.

ஃபிராய்டு மனச் செயல்பாடுகளை மனத்தின் ஆளுமை நிலையினைப் பண்படா உள்ளம் அல்லது இன்பமனம் (id) தன்முனைப்பு (ego) பண்பட்ட உள்ளம் (மேம்பாட்டுள்ளம்) கொண்ட தன்முனைப்பு (Super ego) என்று முன்றாகப் பிரிக்கிறார். கேல்வின் எஸ் ஆல் (Calvin S.Hall Gardner lindzey, Theories of personality, P.36).

தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலும் இன்பமனச் செயல்பாடுகளும்

"சிக்மண்ட :பிராய்டு" இட (id) என்ற பண்படா உள்ளத்தின் தூண்டல் ஆற்றல், லிபிடோ (libido) என்ற பாலுணர்வின் வயப்பட்டது, இந்த இயல்புக்கும் உள்ளத்தின் ஆற்றலுக்கெல்லாம் தோற்றுவாயாக உள்ளது என்பார்.

இம்மனம் மரபுநிலையில் வந்த இயல்புக்கங்கள் உந்துதல்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டது. பிறப்பிலிருந்து இது இயல்பாக அமைகிறது என்று ஃபிராய்டு குறிப்பிடுகிறார். இது மனிதனின் ஆளுமையைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாத ஒரு குழப்பமான பகுதியாகும். அதிரிச்சியூட்டும் உணர்ச்சியின் உறைவிடம் எத்தகைய அமைப்புமற்ற இன்பநிலை உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப, இயல்புக்கங்களின் தேவைகளுக்கு, நிறைவு தேடுகின்ற ஒரு தூண்டல் ஆற்றல் என்றும் உளவியலார் மனத்தின் இப்பகுதியை விளக்குவார்.

இங்கும் களவுக்காலத்தில் தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் வரும் கூற்றுக்களில் தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலே வெளிப்படுகிறது.

உடனே தலைவியை அடையத் துடிக்கும் தலைவனின் விருப்ப விழைவே தலைவனின் எண்ணமாகப் புலப்படுகிறது. இங்குத் தோழியிடம் இரந்து நின்ற தலைவன், மறுத்துரைக்கப் பெற்ற நிலையில் தோழி அருளினும் அருளாளாயினும் முனியல் மா நெஞ்சே! என்று,

"வெள்ளன்பு அணிந்து பிறர் எள்ளத் தோன்றி,
ஒருநாள் மருங்கில் பெருநாண் நீங்கி,
தெருவின் இயலவும் தருவது கொல்லோ -
கலீழ்கவின் அசைநடைப் பேதை
மெலிந்தீஸ் நாம்விடற்கு அமைந்த தூதே"(குறுந்.182)

தலைவன் ஊரில் உள்ள பிறர் இகழுமாறு மடலேறுவதாக அமைந்த பாடல் இது ஆகும். தலைவன் இந்திலையில் தலைவியின் நலன் பெரிது என்று நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறித் தன் காதல் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

'இட்' என்ற பண்படா உள்ளம் இன்ப உணர்வுகளுக்கு நிறைவு தேடுகின்ற தன்மையடையது. இன்ப இயல்புக்கங்களுக்கு உடனே நிறைவு அளித்தலே 'இட்டின் இயல்பாகும்.

இங்கும் களவுக்காலத்தில் தலைவியுடன் கூடி இன்பம் துய்க்க எண்ணும் தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலே வெளிப்படுகிறது.

தன்முனைப்புள்ளம்

'தன்முனைப்பு'என்பது யதார்த்த மனமே ஆகும். மனிதனின் இயல்பு நிலையில் உள்ள உண்மை நிலையை உணர்த்தி, அவனது பண்படா உள்ளத்து ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பது தன்முனைப்பாகும்.

பாலுணர்வால் எழும் தேவைகளை உடனுக்குடன் அடைய வேண்டும் என்று பண்படா உள்ளத்தில் ஆசைகள் எழலாம். அதுபோன்ற உணர்வுகளை ஆசைகளை உடனுக்குடன் அடைய விடாது அவ்வுணர்வுகள், ஆசைகள் முதலியவற்றைச் சந்தர்ப்பங்களுடன் இணைத்து வாழ்வின் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்றவாறு செயல்படுத்துவது தன்முனைப்பாகும்.

பண்படா உள்ளத்திற்கும் மேம்பாட்டுள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பிற்கும்(Super ego) பொறுப்பாளராக இருந்து செயல்படுத்துவது தன்முனைப்பாகும். இங்குத் தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலுக்கும் தன்முனைப்பிற்கும் இடையில் போராட்டம் நிகழ்கிறது.

தலைவனின் ஆளுமைத் தன்மை பொருளீட்டுவதுதான். பொருளின்மையால் வரும் இளிவு தாங்கிக் கொள்ளாது என்று அவன் மனம் ஒருஷும் எண்ணுகிறது. எனினும் அவள் மீதுள்ள உணர்வுவயப்பட்ட அந்புணர்வு இளிவரவைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ளத் தூண்டுகிறது. இதனை,

"மருந்து எனின் மருந்தே வைப்புள்ளின் வைப்பே

**அரும்பிய சணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலை
பெருந்தோள் நுணுகிய நுச்சப்பின்
கல்கைழு கானவர் நல்குறு மகளே" (குறுந்.71)**

ஆள்வினைக்கு அகல்வோம் எனினும், மீள்வோம் ஆயினும் நீ துணிந்ததுவே என்று தலைவன் செலவு தவிர்த்தலுக்கு நெஞ்சைக் காரணமாக்குகிறான். எனினும் தலைவியை விட்டு மீளவும் முடியாது, ஆள்வினை ஆற்றவும் முடியாது கலங்குகிறான். இந்நிலையில்தான் 'தேய்ப்புரிப் பழங்கயிறு போல வீடும் என உடம்பு' என்கிறான்.

இங்குத் தலைவனின் நனவுமனச் செயல்பாடு வெளிப்படுகிறது. காதலுக்கும் கடமைக்கும் அறிவுக்கும் பாலுணர்வாற்றலுக்கும் போராட்டம் நிகழ்கிறது.

அகப்பாடலில் வரும் தலைவன் தலைவியர் எல்லாம் இளம்பருவத்தினர் ஆவர். இதைக் குறுமகள், மடமகள் என்ற சொற்களால் அறியலாம். இளையோர் பருவ வயதில் கட்டுக்கடங்காத மனவெழுச்சிகளைப் பெற்றிருப்பர் என்று உளவியலார் கூறுவர். இங்கும் இளம் பருவத்தினான் தலைவனின் பாலுணர்வாற்றல் கட்டுப்படாத நிலையிலேயே அத்தலைவனின் தன்முனைப்பு வெளிப்பாடு உள்ளது.

ஒரு பக்கம் பொருளீட்டும் ஆர்வம், மறுபக்கம் தலைவியின் நலன் குறித்த இன்பமும் வருத்த, நெஞ்சைக் காரணமாக்கிப் பொருட்செலவைத் தவிர்த்து இல்லத்தில் தங்குகிறான். தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலும் இளம் பருவத்து உணர்வும் இணைந்த மனச்செயல்பாடே, தலைவனின் தன்முனைப்பு வெளிப்பாடாகப் புலப்படுகின்றது.

இங்குத் தலைவனின் பொருள்வயிற் பிரிவைக் கட்டுப்படுத்த முனைகிறது தன்முனைப்பு உள்ளது.

பண்பட்ட உள்ளம் (மேம்பாட்டுள்ளம்)

பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பானது பெற்றோர்களாலும், சமூகத்தாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறநெறிகள், சமய மதிப்புகள் அடங்கிய பகுதியாகும். தன்முனைப்பின் விருப்பங்கள், ஆசைகள் முதலியவை சமூகச் செயல்பாடுகளுக்கு ஏற்றவை தானா என்று தீர்மானித்துச் செயல்பட வைப்பது இவ்வுள்ளமாகும்.

தன்முனைப்பு இன்பத்தை நாடுகிறது. பண்பட்ட உள்ளம் அறநெறியை வற்புறுத்துகிறது. இவ்வாறு தன்முனைப்பின் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதில் இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு போராட்டம் நிகழும்.

முன்னர்க் குறித்த தொடர்கள் எல்லாம் இப்போராட்ட உணர்வுகளையே கட்டுகின்றன. ஏனெனில் இம்முன்று மன உணர்வுகளையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்க முடியாது. இப்போராட்ட உணர்வுகள் எல்லாம் பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பு செயல்படாதவாறு அன்புணர்வும் காதல் உணர்வும் கலந்த தன்முனைப்பு வெளிப்பாடு மோலோங்கி நிற்க, தலைவன் செலவைத் தற்காலிகமாகத் தவிர்த்த நிலையில் இருக்கிறான்.

**"கதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்லனச்
அம்மா அரிவையும் வருமோ?
எம்மை உய்த்தியோ? உரைத்திசின் நெஞ்சே! (குறுந்.63)**

இப்பாடலில், வினை முடித்தலுக்குக் காரணமே அவன் வயப்பட்ட மனம்தான் என்கிறான்.

இங்கு இன்ப இயல்புக்கம் கொண்ட தன்முனைப்பிலேயே தன்னை இருத்திவிடாது, பொருளீட்டுதலே தனக்குரிய வினை, இச்செயலை முடித்துவிட்ட மனநிலையைச் சொல்லித் தலைவன் மனநிறைவடைகிறான். தலைவனின் மனம் தலைவியின் உடன் சென்றாலும், பொருளீட்டுதலைத் துணிந்த மனத்தை அதைத் தவிர்த்தல் இழிவு தரும் என்று அவன் அறிவு உறுதிப்படுத்துகிறது.

முன்பு செலவழுங்குவித்த நிலையில் இளிவரலைக் கூடத் தாங்க எண்ணியது அவனுடைய மனம். ஆனால் பொருளீட்டத் துணிந்த நிலையில் அவனது உண்மையான பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பு வெளிப்படுகிறது. பண்பட்ட உள்ளம் இங்குத் தலைவனின் மனச்செயல்பாடுகளில் வாழ்க்கை அறநெறிகளை உணர்த்தி அவனைச் சமநிலைப்படுத்தி, பொருளீட்டும் கடமை உணர்விற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

ஃபிராய்டு மனச் செயல்பாடுகளை, ஆழ்மன விருப்பங்களை வெளிக்கொணரும் நிலைகளை உள்பகுப்பாய்வில் விளக்குகிறார். நெஞ்சொடு கிளத்தலில் வரும் தலைவனின் ஆழ்மன விருப்பம் பொருளீட்டுதலே ஆகும். 'வினையே ஆடவர்க்குயிரே' என்பது சங்க இலக்கிய மரபு. இம்மரபின் உணர்வோட்டங்களே நெஞ்சொடு கிளத்தலில் வரும் தலைவனின் மனச் செயல்பாடுகளில் வெளிப்படுகின்றன.

தலைவன் தலைவியிடம் பெறும் இன்பத்தை நினைக்கும் நிலை 'இட்' என்ற பாலுணர்வாற்றல் ஆகும். பண்படா உள்ளச் செயல்பாடாகும்.

தலைவனின் பிரிவுத்துயரைக் காரணப்படுத்தி அவளால் பெறும் இன்பத்தில் நாட்டம் செலுத்த முனைகிறது தலைவனின் தன்முனைப்பு. ஆனால் தலைவனின் பண்பட்ட உள்ளம் அவனது வாழ்க்கை மேம்பாடுகளைச் செம்மைப்படுத்தி அறநெறிகளை உணர்த்தி, அவனைப் போராட்ட மன நிலையிலிருந்து விடுவித்து சமநிலைப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு தலைவனின் நெஞ்சொடுகிளத்தலாக வரும் கூற்றுக்களில் எல்லாம் அவனது மும்மனச் செயல்பாடுகளும் வெளிப்படுகின்றன. அச்செயல்பாடுகளுள் பொருளீட்டுவதுதான் தலைவனின் ஆளுமைத்திறன் என்ற தலைவனது ஆழமான விருப்பம் வெளிப்படுகிறது. ஆழமான விருப்பத்தை, நெறிப்படுத்திக் கடமையாற்ற வைப்பது பண்பட்ட உள்ளம் (மேம்பாட்டுள்ளம்) கொண்ட தன்முனைப்பாகும். இங்குச் சங்கத் தலைவன் 'மேம்பாட்டுள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்புப்' பெற்றவன் என்பதை உய்த்துணர முடிகிறது.

துணைநின்றவை

சாரதாம்பாள்.செ. (2004). இலக்கியமும் உள்பட்டப்பாய்வும். மதுரை: வைகை பதிப்பகம்.

நாகராசன்.வி., உ. (2014). குறுந்தொகை - மூலமும் உரையும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக்கவுஸ் (பி) லிட்.

பகவதி.கு. (2007). தீற்னாய்வு அணுசுமுறைகள். சென்னை: உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.

பத்துப்பாட்டில் ஆடை

Clothing in Paththuppattu

சி.விஜயன்/C.Vijayan⁷ & முனைவர் ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar⁸

Abstract: The basic needs of a human being are food, clothing, and shelter. All three are very much needed by a man. Clothing is beautiful for man and safe for life. There are many different types of clothing available worldwide today. But the study of the garments used by our ancestors is a study of the people's clothing, which is found in the Sangam literature, Paththuppattu.

Key words: Sprigs, Cotton, தழை, பருத்தி ஆடை, பட்டாடை.

ஒரு மனிதனுக்கு அடிப்படைத் தேவைகளாக விளங்குபவை உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகும். இம்முன்றும் ஒரு மனிதனுக்கு மிகவும் அவசியமாகிறது. ஆடை மனிதனுக்கு அழகாகவும், வாழ்க்கைக்குப் பாதுகாப்பாகவும் விளங்குகிறது. இன்று உலகம் முழுவதும் பலவிதமான ஆடைவகைகள் மிகுதியாகக் காணக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் நமது முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய ஆடை வகைகளாக, சங்க இலக்கியம் - பத்துப்பாட்டில் காணலாகும் மக்கள் பயன்படுத்திய ஆடை பற்றிய செய்திகளை ஆய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

தழை ஆடை

சங்க இலக்கிய நூல்களான குறிஞ்சிப்பாட்டு, திருமுருகாற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை ஆகிய நூல்கள் மக்கள் தழை ஆடைகளை உடுத்தி வாழ்ந்தனர் என்று குறிப்படுகின்றன.

தலைவியும், தோழியும் தினைப்புனம் காக்கச் சென்றபோது அங்கு ஆற்றில் நீராடித் தழை ஆடை உடுத்தினர் என்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. சான்றாக,

"பைவிரி அல்குல் கொய்தழை தைஇப்
பல்வேறு உருவின் வனப்புஅமை கோதைஎம்
மெல்லிரு முச்சிக் கவின்பெறக் கட்டி" (குறிஞ்சிப்.102-104)

மலையில் வாழும் மகளிர், பூக்களால் சேர்த்துச் செய்யப்பெற்ற தழை ஆடையை உடுத்தினார்கள் என்றும், அவர்கள் தழை ஆடையை உடுத்தியதால் மயில் போன்ற காட்சியினை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்றும் திருமுருகாற்றுப்படையில் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

"முடிந்த குல்லை இலையுடை நறுமட்டு

⁷ முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : kurinji0807@gmail.com

⁸ இனைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115. மின்னஞ்சல் : malaisenthilptp@gmail.com

செங்கால் மராஅத்த வால்இனர் இடைஇடுபு

சுரும்புஉணத் தொடுத்த பெருந்தன் மாத்தழை
திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உழை

மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரோடு" (முருகு.201 - 205)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மென்மையான தலையையுடைய கரிய பரதவர் பசுமையான தழையை உடுத்தி மீன்வேட்டைக்குச் செல்லாது, தாம் விரும்பி உண்ணக்கூடிய மீன் உணவினை உண்டு விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

"புன்தலை இரும்பரதவர்
பைந்தழைமா மகளிரோடு
பாய்திரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது
உருவுமடிந்து உண்டு ஆடியும்" (பட்டினப்.90-94)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும் கலித்தொகை, ஜங்குநறுரூபு, புறநானாறு போன்ற நூல்களிலும் தழை ஆடை உடுத்தினர் என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளன.

நூலால் செய்யப்பெற்ற ஆடை

பருத்திப் பஞ்சகளால் நெய்யப்பெற்ற ஆடைகளைத்தான் நூலால் நெய்யப்பெற்ற ஆடைகள் என்று குறிப்பிடுகிறோம். அதனடிப்படையில், நூலால் நெய்யப்பெற்ற ஆடைகளைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பதிவு செய்கிறது. முருகனை வருணிக்கின்ற போது அழகான ஆடை அனிந்திருந்த தொடையின் மீது ஒரு கை இருந்தது என நக்கீர் கூறுகிறார். சிறுபாணாற்றுப்படையில் மயில் குளிரால் நடுங்கி அகவுவதாகக் கருதிய பேகன் அம்மயிலுக்குப் போர்வையைத் தந்தான் என்ற செய்தி குறிப்பிடப்படுகின்றது. மற்றும் மதுரைக்காஞ்சியில் கடைவீதிகளில் ஆடையை விற்போர் என்றும் மெல்லிய நூலால் செய்த புடவைகளுக்கு மணப்புகை ஊட்டினர் என்றும் எடுத்தியம்புகிறது.

"நலம்பெறு கலிங்கத்துக்
குறங்கின்மிசை அசைஇயது ஒருகை" (முருகு.109-110)

"கான மஞ்ஞாருக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கிய ஆலியர் பெருமகன்
பெருங்கடல் நாடன் பேகனும்" (சிறுபாண்.85 - 87)

"பொன்னுரை காண்மரும் கலிங்கம் பகர்ந்தும்" (மதுரைக்.513)

"மென்னாற் கலிங்கம் கமழுபுகை மடுப்ப" (மதுரைக். 554)

பாணர்களின் அழுக்குப்படிந்த பாசி போன்ற கந்தல் ஆடைகளை நீக்கி தொண்டைமான் இளந்திரையன் மென்மையான வெண்புகை போன்ற நூலால் செய்யப்பெற்ற ஆடையைக் கொடுத்தான் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பெண்கள் அழுகேறிய அழகிய நூல்புதவையை உடுத்தினர் என்றும் நெடுநல்வாடையும் மற்றும் நூல் இழை போகும் இடம் காணமுடியாத நூலால் செய்யப்பெற்ற ஆடையை உடுத்தினர் என்றும் மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

"பாசி அன்ன சிதர்வை நீக்கி
ஆவிஅன்ன அவிர்நாற் கலிங்கம்" (பெரும்பாண்.468 - 469)

"பூந்துகில் மரீஇய ஏந்துகோட்டு அல்குல்
அம்மாசு ஊர்ந்த அவிர்நால் கலிங்கமொடு(நெடுநல்.145 - 146)

"இழைமருங்கு அறியா நுழைநால் கலிங்கம்" (மலைபடு.561)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் காணலாம். மேலும் நற்றினை, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, அகநானாறு, புறநானாறு போன்ற நால்களிலும் கலிங்கம் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பட்டாடை

பொருநராற்றுப்படையில் கரிகால் மன்னன் தன்னைப் பாடவரும் பொருநரை இசைப்பதற்கு முன்பே அவர்கள் அனிந்து இருந்த அழுக்கடைந்த பாசிபோன்ற தைக்கப்பெற்ற ஆடையை நீக்கி, கரையில் முடிச்சுகளையுடைய பட்டாடையை உடனே தருவான் என்று குறிப்பிடுகிறது. பட்டினப்பாலையில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பெண்கள் பகல் நேரத்தில் பட்டாடையை உடுத்தினார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது.

"கொட்டைக் கரைய பட்டு உடைநல்கி" (பொருநர்.155)

"பட்டுநீக்கித் துகில்ல டுத்தும்" (பட்டினப்.107)

பத்துப்பாட்டை விட எட்டுத்தொகை நால்களான நற்றினை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானாறு, புறநானாறு நால்களில் பட்டாடை பற்றி அதிகமான இடங்களில் கூறப்படுகின்றன.

பூவேலைப்பாடு அமைந்த ஆடை

மாலை நேரத்து வெயில்க்குதிர்களால் மழுங்கிய சிவந்த நுண்ணிய நிறத்தில் பார்ப்போர் கண்களைப் பொழுது வெல்லும் நிலையில் அமைந்த பூத்தொழிலால் செய்த ஆடையைப் பெண்கள் அனிந்திருந்தினர். இதனை மதுரைக்காஞ்சிப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

"வெயிர்க்குதிர் மழுங்கிய படர்க்கூர் ஞாயிற்றுச்
செக்கர் அன்ன சிவந்துநுணங்கு உருவின்
கண்பொருபு உகூம் ஒண்டுங் கலிங்கம்" (மதுரைக். 431 - 433)

துகில், காழகம்

துகில் பத்துப்பாட்டில் பேய், அருவி ஆகியவற்றிற்கு உவமையாகவும் மகளிர்களுக்கு மேலாடையாகவும், இடையில் அனியக்கூடிய ஆடையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. சூரா மகளிர் இந்திரகோபப் பூச்சி போன்ற சிவந்த மென்மையான ஆடையை அனிந்துள்ளனர் என்றும் முனிவர்கள் முருகனைக் காணச் செல்கின்றபோது குற்றமற்ற, அழுக்கில்லாத, புகை போன்ற தூய்மையான துகில் ஆடையை அனிந்துள்ளனர் என்றும் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. பெண்கள் மென்மையான பூந்தொழிலை உடைய துகிலை இடையில் அனிந்தனர் என்றும் இடப்பக்கத்து நழுவிய அழகிய மேலாடையை இடப்பக்கத்தில் அணைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்றும் பகல்

நேரங்களில் உடுத்திய பட்டு ஆடையை இரவு நேரங்களில் நீக்கித் துகிலை உடுத்தினர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

"துணங்கை அம்புதம் துகில்லுத்தவை போல" (பெரும்பாண். 235)

"அவிர்துகில் புரையும் அவ்வேள் அருவி" (குறிஞ்சிப். 55)

"கோபத்து அன்ன தோயாப் பூந்துகில்" (முருகு. 15)

"புகை முகந்தன் மாசுஇல் தூஉடை" (முருகு. 138)

"மென்தோள் துகிலனி அல்குல் துளங்குஇயல் மகளிர்" (சிறுபாண். 262)

"பைங்காழ் அல்குல் நுண்துகில் நுடங்க" (பெரும்பாண். 329)

"பூந்துகில் மர்தீய ஏந்துகோட்டு அல்குல்" (நெடு. 145)

"புடைவீழ் அம்துகில் இடவயின் தழீஇ" (நெடு. 181)

"பட்டுநீக்கித் துகில்லுத்தும்" (பட்டினப். 107)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அந்தனர்கள் அனிந்து நீராடிய பின்பு முருகனை வணங்கச் செல்கின்றபோது அவர்கள் காழகம் அனிந்து வணங்குவர். இது அந்தனர்களின் வழக்கமாகத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது.

"புலராக் காழகம் புலர உடீஇ" (முருகு. 184)

கஞ்சியில் சலவை செய்யப்பெற்ற ஆடை

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய மன்னன் கஞ்சிப் பசையைக் கொண்டு தடவிய ஆடையை உடுத்தியிருந்ததாக மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

"சோறுஅமை வற்ற நீருடைக் கலிங்கம்" (மதுரைக். 721)

நிறைவேரை

பத்துப்பாட்டில் மக்கள் அவர்களுக்குத் துன்பம் இழைக்காத தூய்மையான ஆடைகளும், மென்மையான ஆடைகளும், பட்டு ஆடைகளும், தழை ஆடைகளும், பூவேலைப்பாடு செய்யப்பெற்ற ஆடைகளும், கஞ்சியில் தோய்த்த ஆடைகளும், கந்தல் ஆடைகளும் அனிந்து வாழ்ந்ததாகவும் அறியமுடிகிறது.

பார்வை நூல்கள்

சுப்பிரமணியன் ச.வே, உ. (2004). பத்துப்பாட்டு. கோவிலூர்: கோவிலூர் மடாலயம்.

நாகராசன் வி, உ. (2017). பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும். சென்னை: நீழு செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்.

பகவதி கு. (2003). தமிழர் ஆடைகள். சென்னை: உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.

காவிரிப் படுகையில் அருகி வரும் உம்பளாச்சேரி எருதுகளின் எண்ணிக்கையும், அதன் பயன்பாடுகளும்

Declining of Trend of Umblachery Bullocks in Numbers and Its Utility in Cauvery Delta Zone

கி. ஜகதீசன்/⁹K.Jagadeesan, செ. பிரவீன்/¹⁰S.Praveen /அ.ச. செல்வரமேஷ் /A.S. Selvaramesh¹¹, பெ. விஜயகுமார்/¹²P. Vijayakumar, ஓ.மரியா செபாஸ்டின்/¹³L.Maria Sebastian

Abstract: The present study was undertaken to document the prevalence of Umblachery bullocks in the breeding tract i.e., Cauvery Delta Zone comprising of Nagappattinam, Thiruvarur and Thanjavur districts. The direct survey method was employed to collect the data from 268 respondents using the custom designed questionnaire on possession of Umblachery cattle, paddy cultivation, irrigation pattern and utilization of Umblachery cattle. The data was subjected for descriptive statistical analysis using MS-Excel package. The results revealed that the prevalence of Umblachery bullocks was in alarming state and it was mainly due to mechanization in agriculture, poor rainfall and other reasons. Formulation and effective implementation of viable strategies are the need of the hour to save this Umblachery breed, a pride of Cauvery Delta Zone popularly known as Rice Bowl of Tamil Nadu.

Key Words: Umblachery, Cattle, Breed, Conservation, Cauvery, Bullocks.

முன்னுரை

உம்பளாச்சேரி மாட்டினத்தின் பூர்வீகமென்பது காவிரிப் படுகையில் உள்ள நாகப்பட்டினம், திருவாரூர், தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களேயாகும். இம்மாட்டினம் சதுப்பு நிலங்களில் ஏர் உழுவதற்கு மிகவும் புகழ்பெற்றது. உலகமயமாதலுக்குப் பின் உண்டான எந்திரமயமாக்கப்பட்ட வேளாண்முறைமையால் இந்த எருதுகளின் பயன்பாடு

⁹ The author is an Assistant Professor in the Department of Animal Genetics and Breeding, Veterinary College and Research Institute, Orathanadu – 614 625, Thanjavur District, Tamil Nadu, INDIA. jagadeesankrishnan@gmail.com; Mobile: +91-9566082013

¹⁰ The author is a Research Fellow in TNSCST-DAP Project in the Department of Animal Genetics and Breeding, Veterinary College and Research Institute, Orathanadu – 614 625, Thanjavur District, Tamil Nadu, INDIA. tanuvaspraveen@gmail.com

¹¹ The author is an Assistant Professor in the Department of Animal Genetics and Breeding, Veterinary College and Research Institute, Orathanadu – 614 625, Thanjavur District, Tamil Nadu, INDIA. rameshselva2005@gmail.com

¹² The author is an Assistant Professor in the Department of Livestock Farm Complex, Veterinary College and Research Institute, Orathanadu – 614 625, Thanjavur District, Tamil Nadu, INDIA. nayaganviji@gmail.com

¹³ The author is a Research Fellow in TNSCST-DAP Project in the Department of Animal Genetics and Breeding, Veterinary College and Research Institute, Orathanadu – 614 625, Thanjavur District, Tamil Nadu, INDIA. tanuvaspraveen@gmail.com

வெகுவாகக் குறைந்துள்ளதாக அறிய முடிகிறது (Rajendran, 2008:1). இவ்வினமாடுகளை வளர்ப்பதில் இப்பகுதி உழவர்களிடையே ஒருவித சுணக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது (Report, 2012, p.03).

ஆய்வின் நோக்கம்

உம்பளாச்சேரி மாடுகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது எனும் கருதுகோளின் அடிப்படையில் "காவிரிப் படுகையில் உம்பளாச்சேரி எருதுகளின் எண்ணிக்கை பரவல் (Prevalence)" குறித்த கள ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஆய்வின் முறை

உம்பளாச்சேரி மாட்டின் பூர்வீக இடங்களில் இருந்து 15 கிராமங்கள் குறிப்பில் முறையில் (Random method) தெரிவு செய்யப்பட்டு நேரிடையாகக் கணக்கெடுப்புச் (Direct Survey) செய்யப்பட்டது. கிடைக்கப்பெற்ற தகவல்கள் விளக்கப் புள்ளி விவர ஆய்விற்கு (Descriptive statistical analysis) உட்படுத்தப் பட்டது.

தகவல் சேகரிப்பு

நேரிடை கணக்கெடுப்புக்காகக் கேள்வித்தாள் (Questionnaire) ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது. அதன்வழி, வீட்டில் வளர்க்கப்படும் உம்பளாச்சேரி பசு மற்றும் எருது, அவற்றின் பயன்பாடு, நெல் சாகுபடி, நீர்ப்பாசன முறை போன்ற தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. இக்கள ஆய்வில் 268 உம்பளாச்சேரி மாடு வளர்ப்போர்களிடமிருந்து தகவல்கள் பதிவு செய்யப்பட்டன. இவற்றில் 24.53% நபர்கள் நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தையும், 42.54% திருவாரூர் மாவட்டத்தையும், 33.21% தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தையும் சேர்ந்தவர்கள்.

ஆய்வின் முடிவுகள்

கணக்கெடுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்ட 268 நபர்களில் 19.77% மட்டுமே உம்பளாச்சேரி எருதுகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். மீதமுள்ள 80.22% உம்பளாச்சேரி பசுக்களையோ (80.60%), கலப்பினப் பசுக்களையோ (18.65%), எந்தவொரு குறிப்பிட்ட இனத்தையும் சாராத பசுவையோ (0.75%) கொண்டிருந்தார்கள். மொத்தமுள்ள 268 நபர்களில் 81.71% மட்டுமே நெல் சாகுபடி செய்தவர்கள். இவர்களில் 9.33% மட்டுமே உழவுக்கு உம்பளாச்சேரி எருதுகளைப் பயன்படுத்துகிறவர்கள். மீதமுள்ள 89.92% இழுவை இயந்திரத்தையே (Tractor) உபயோகிப்பவர்கள். கணக்கெடுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்களில் 63.43% ஆழ்துளைக் கிணற்றுநீர்ப் பாசன முறையையும், 36.56% கால்வாய் பாசன முறையையும் கடைப்பிடிப்பவர்கள். உம்பளாச்சேரி மாடுகளை 33.57% பேர் வண்டி மற்றும் ஏர் உழுவதற்கும், 15.67% பேர் பாலுக்காகவும், 13.06% பேர் இறைச்சி விற்பனைக்காகவும், 13.06% பேர் ஜல்லிக்கட்டு மற்றும் ரேக்ளா வண்டி பந்தயத்திற்காகவும் வளர்த்து வருவதாகத் தெரிவித்தனர்.

ஆய்வின் முடிவுகளை விவாதித்தல்

காவிரிப் படுகையில் உம்பளாச்சேரி எருதுகளின் எண்ணிக்கைப் பரவல் மிகவும் கவலைக்கிடமாக இருப்பதை ஆய்வின் முடிவுகளிலிருந்து அறிய முடிகிறது. வேளாண்மையில் உம்பளாச்சேரி எருதுகளின் பங்களிப்பானது புறந்தள்ளப் பட்டிருப்பதற்கு மிக முக்கியக் காரணம் இழுவை எந்திரத்தின் பயன்பாடு அதிகரித்ததேயாகும் (Rajendran, 2008). இழுவை எந்திரத்தின் பயன்பாடு அதிகமாக இருப்பதற்கு காரணம் குறித்த காலத்தில் மழை பெய்யாதது, எதிபார்க்கும் நேரத்தில் காவிரி ஆற்றில் நீர் திறப்பு இல்லாதது, ஆழ்துளை கிணற்று நீர் பாசன முறையை கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சூழல், ஏர் உழும் வேலை ஆட்களின் பற்றாக்குறை, கலப்பின மாடு வளர்ப்பில் ஏற்பட்ட அதீத ஆர்வமாகும்.

நாட்டு மாட்டுப் பாலுக்கென்று தனியாகக் கொள்முதல் விலையில்லாததும், நடைமுறையில் இருக்கும் மாட்டிறைச்சி சம்பந்தமான கொள்கைகள் மற்றும் முடநம்பிக்கைகளும், முறையான இனவிருத்தித் திட்டம் செயல்படுத்தாததும் இம்மாட்டின

வளர்ப்போர்களிடம் ஆர்வவின்மையும், தொய்வும் ஏற்படக் காரணங்களாகும். ஜல்லிக்கட்டுக்கு ஆதரவான சட்டத்திருத்தம் இம்மாட்டினப் பாதுகாவலர்களிடையே, குறிப்பாக இளைஞர்களிடையே மிகுந்த உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

முடிவுரை

உம்பளாச்சேரி எருதுகளின் எண்ணிக்கை கவலைக்கிடமாக உள்ளது. இதற்கு அரசும், ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களும், உம்பளாச்சேரி மாடு வளர்ப்போர் சங்கமும், இம்மாட்டின ஆர்வலர்களும், பொதுமக்களும் கூட்டாகப் பொறுப்பேற்று, நடைமுறைக்கு உகந்த கொள்கைகளையும், திட்டத்தையும் வசூத்து, களத்தில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இப்படிப் பயணித்தால்தான் எதிர்காலத்தில் உம்பளாச்சேரி மாட்டின் எண்ணிக்கைப் பரவலை ஆரோக்கியமானதாக மாற்ற முடியும்.

நன்றி:

மேற்கண்ட ஆய்விற்குத் தேவையான நிதியுதவியை நல்கிய தமிழ்நாடு அறிவியல் தொழில்நுட்ப மாநில மன்றத்திற்கும், தமிழ்நாடு கால்நடை மருத்துவ அறிவியல் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், கள ஆய்வில் உதவிய உம்பளாச்சேரி மாடு வளர்ப்போர் சங்கத்திற்கும், பொதுமக்களுக்கும் மனமாற்ற நன்றி!

துணை நின்றவை

Rajendran R, Raja T V, Thiruvenkadan A K, Mahalinga Nainar A and Thangaraju P 2008: Morphobiometrical characteristics and management of Umblachery cattle from coastal region of Tamilnadu, India. *Livestock Research for Rural Development. Volume 20, Article # 40.* Retrieved September 10, 2018, from <http://www.lrrd.org/lrrd20/3/raje20040.htm>

Report, 2008. Eleventh Five Year Plan Report of the Working Group on Animal Husbandry and Dairying (2007-2012). Planning Commission, New Delhi.

பல்லவர் கால வரிவிதிப்பு முறை

Pallavas Taxation method

மு.கயல்விழி/M.KAYALVIZHY¹⁴

Abstract: Pallavas were the rulers of Thondaimandalam (Northern TamilNadu) in the 3rd to 9th century. They were the first and foremost rulers whom gave a clear cut administration to Tamil Nadu. They implemented various taxes in their region. Their intimacy with the Northern Indian rulers, their taxes were in Sanskrit language. But their later inscriptions were in Tamil. The tax collecting officers were called as "Thinaikkalathar". The taxes were regularly collected all over the country and paid in the treasury. No harsh or force was made to collect the taxes from the public when the time of natural calamities. Only flexible approach was shown at that time. Pallavas taxes were considered as roll model to the other dynasties in Tamil Nadu whom ruled later.

Keywords: Pallavas, Taxes, Sanskrit, Tamil, பல்லவர் வரி

முன்னுரை (Introduction):

ஓரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயிப்பது அந்நாட்டு மக்களின் மீது விதிக்கப்படும் பலவித வரிகளேயாகும். அந்நாட்டு அரசு அனுதினமும் இயக்குவதற்கும், அரசின் பல்வகைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும், அரசுப் பணியாளர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கவும் இவ்வரிகள் பயன்படுகின்றன. எந்திரத்தை இயக்கும் உந்துசக்தியாக ஏரிபொருள் எவ்வாறு பயன்படுகின்றதோ அவ்வாறே மக்களின் மீது நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ விதிக்கப்படும் வரிகள் பயன்படுகின்றன. தமிழகத்தின் பொற்காலம் என்று கருதப்படும் சங்க காலத்தில் பல்வேறு வரிகள் விதிக்கப்பட்ட போதிலும் அவை யாவை என்பது குறித்து இதுவரை எவ்வித சான்றுகளும் கிடைக்கவில்லை (Social and Cultural History of Tamil Nadu,P:39). வரிகளின்றி நிர்வாகம் நடத்தவியலாது என்பதால் அக்காலத்திலும் மக்கள் மீது வரிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்.

சங்ககாலத்திற்குப் பின் வந்த பல்லவர் காலம் தமிழகத்திற்கு முதன்முதலாக முழுமையான நிர்வாகத்தை அளித்த காலமாகும். அவர்களே முதன்முதலில் முறையான வரிவிதிப்பை மேற்கொண்டு அதுகுறித்த சான்றுகளை அளித்து விட்டுச் சென்றுள்ளனர். அவர்கள் வட நாட்டினருடன் கொண்ட தொடர்பின் காரணமாய் அவர்களின் ஆரம்பகால வரிகளின் பெயர்கள் யாவும் வடமொழியில் காணப்பட்டன. ஆனால் அவர்களின் பிற்கால வரிகளின் பெயர்கள் தமிழில் வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் விதித்த வரிகள் பற்றியசெய்திகள் அவர்களுடைய பல்வேறு கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் காணக்கிடைப்பது நற்பேறாகும். பல்லவ மன்னர்கள் தம் காலத்தில் ஏற்கனவே வழங்கிய வரிகளோடு காலத்துக்குத் தக்கவாறு புதிய வரிகளையும் விதித்து அவற்றை

¹⁴ Assistant Professor, Department of Tamil, Pachaiyappas College for Women, Kancheepuram. Cell:9677398808, email: kayalarul22@gmail.com.

நடைமுறைப்படுத்தினர். அறிஞர் பெருமக்கள் திருபுஹலர் (Mr.Johan Georg Buhler), திரு.பிளீட் (Mr.John Faithfull Fleet), திரு.ஹல்ட்ஸக் (Mr.Julius Theodor Hultzschi), திரு.கே.வி.சுப்பிரமண்ய ஜயர் (Mr.K.V.Subramanya Aiyar), திரு.கிருஷ்ணசாமி ஜயங்கார் (Mr.S.Krishnasami Aiyangar), திரு.தி.வி.கோபிநாத ராவ் (Mr.T.A.Goinatha Rao), திரு.கிருஷ்ண சாஸ்திரி (Mr.H.Krishna Sastri), திருமதி.ச.மீனாட்சி (Mrs.C.Minakshi), திரு.தி.வி.மகாலிந்கம் (Mr.T.V.Mahalingam) போன்றோர் அறிதின் முயன்று கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் வடமொழியிலும், தமிழிலும் காணக்கிடைக்கும் பல்வகைப் பல்லவர் கால வரிகளின் பொருள்களை உய்த்துணர்ந்து உலகுக்கு வெளிப்படுத்தினர். பல்லவர் கால வரிகள் பல்சிறப்பு வாய்ந்தவை.

பல்லவர் வரிவிதிப்பை ஆராய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள்

பல்லவர் வரி விதிப்பு முறைகளை ஆய்வதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு:-

1. பல்லவர் கால ஒரே வரி ஆரம்பத்தில் வடமொழியிலும், பின்பு தமிழிலும் பயின்று வருகின்றது. சான்றாக "ஆலோனகுலச்சோபம்" என்று வடமொழியில் பயின்று வந்த உப்பு வரியானது பிற்காலத்தில் "உப்புக்கோ செய்கை" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டது.
2. ஒரே வரி பல்லவர்களின் செப்பேடுகளில் மாறுபட்டு அழைக்கப் படுகின்றது. சான்றாக பொதி சுமக்கும் எருதுகள் மீது விதிக்கப்படும் வரியை ஹீதாஹள்ளிச் செப்பேடுகள் "அபரம்பாலிவாதஹணம்" என்றும், மையிதவோலுச் செப்பேடுகள் "அம்பரம்பரபலிவர்தஹம்" என்றும் மாறுபட்டு உரைக்கின்றன.
3. பல்லவர் காலத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் விதிக்கப்பட்ட வரிகள் குறித்துச் சான்றுகள் இதுவரை கிடைத்தில். சான்றாக நாடுகாவல் புரிய விதிக்கப்படும் வரிகளும், அங்காடிகள் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள் குறித்தும் எவ்விதச் சான்றுகளும் இதுவரை கிடைத்தில்.
4. பல்லவர் கால வரிகள் சில இன்னமும் பொருள் கொள்ளப்படவில்லை. அவை பிற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாததால் அதன் பொருள் யாது என்று உய்த்துணரப்படவில்லை. (சான்று: அரிகொழியும் புதக்குதிகை குற்றதுவையும்).
5. பல்லவர் கால வரிகள் குறித்துத் தொல்லியல் ஆதாரங்கள் கிடைத்த அளவு இலக்கிய ஆதாரங்கள் கிடைத்தில். எனவே இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வர இயலவில்லை.
6. கிடைத்த பல்லவர் கால வரிகள் குறித்தும் அறிஞர்களிடையே மாறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. உறுதியான சான்றுகள் கிடைக்காததால் இறுதியான முடிவுக்கு அவர்களாலே வர இயலவில்லை. (சான்று: ஊடு போக்கு என்ற வரியை திருமதி ச.மீனாட்சி அவர்கள் தானிய வரி என்றும், திரு.தி.வி.மகாலிந்கம் அவர்கள் பினக்கு தீர்க்கும் வரி என்கின்றார்).
7. பல்லவர் காலத்தில் புதியதாய்ப் புகுத்தப்பட்ட வரிகளையும் ஏற்கனவே தொண்டை நாட்டில் புழங்கிய வரிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலவில்லை. பல்லவருக்கு முன்பு அரசாண்ட சங்ககால மற்றும் களப்பிர மன்னர்களின் வரிகள் குறித்து இதுவரை எந்தச் சான்றும் கிடைக்காத நிலையில் இவற்றைப் பிரித்துப்

பார்க்க இயலவில்லை. எனவே பல்லவர் காலத்தில் புழங்கிய வரிகள் யாவும் அவர்கள் புகுத்திய வரிகள் என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பல்லவ மன்னர்கள் தமிழ்நாட்டில் ஏற்கனவே இருந்த வரிகளுடன் தாம் வடநாட்டினருடன் கொண்ட தொடர்பின் காரணமாய் வடநாட்டில் புழங்கிய பல வித வரிகளைப் புகுத்தியதால் இக்குழப்பம் ஏற்பட்டது. தவிர பல்லவ மன்னர்களுக்கே தம் கால வரிகள் குறித்துக் குழப்பம் இருந்திருக்க வேண்டும். இது அவர்கள் வெளியிட்ட செப்பேடுகளிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. அவர்கள் சோழர்கள் போலல்லாது வரிவிதிப்பில் அதிக அக்கறை காட்டாது கலை வளர்ப்பதில் அதிக முனைப்புக் காட்டியதால் அவர்கள் வரிகள் முறைப்படுத்தப்படாமல் வழக்கிலிருந்தன. எனவே பல்லவர் கால வரிகளை ஆராய்வது ஆய்வாளர்களுக்கு மிகவும் சவாலான பணியாகும்.

வரிவிதிப்பு முறை (Taxation Method)

பல்லவர் கால வரிகள் யாவும் பல்வேறு பெயர்களில் வழக்கப்பட்டன. அவை வரி, ஆயம், காணம், தண்டல், இறை, கடமை, விலை, நாழி போன்றவையாகும். வரி "கடமை" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டதால் வரி செலுத்துவது மக்களின் இன்றியமையாக் கடமை என்று உணர்த்தப்பட்டது. வரி வசூலிப்பது அரசின் முதன்மைப் பணி என்பதால் வசூல் செய்ய "திணைக்களத்தார்" என்ற வரிதண்டலர்கள் நாடு முழுவதும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் கிராமங்கள் தோறும் சென்று வரிவசூல் பணியைச் செம்மையுடன் செய்து முடித்தனர். இப்பணி இன்றியமையாத பணியென்பதால் இப்பணிப்பியத் தகுதி, திறமை, ஆற்றல் கொண்டவர்களே நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முறையாக வரிவசூல் செய்து அரசுக் கருவுலத்தில் செலுத்தினர். வசூல் செய்த தொகைக்கு முறையான கணக்குவழக்குகள் பராமரிக்கப்பட்டன. பல்லவ அரசும் வரிவசூலை முறையாகக் கண்காணித்து வந்தது. இவ்வரிதண்டலர்கள் அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே பாலமாகச் செயல்பட்டனர். வரிக்கொடுமைகள் குறித்தோ, வரி ஏய்ப்புகள் பற்றியோ சான்றுகள் ஏதும் இதுவரை கிடைத்தில.

பல்லவர் கால வரிகள்

நில வரி (Land Tax)

நிலங்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியே நிலவரியாகும். இது வரிகளில் முதன்மையானது. இதை "பூரு வரி" என்று அழைத்தனர் (SII.Vol:2,P:512). பொதுமக்கள் மீது வரி விதிக்கப்பட்ட போதிலும் பிராமணரின் நிலங்களின் மீது விதிக்கப்படவில்லை.

மூலிகை வரி (Herbal Tax)

இது மூலிகைச்செடி பயிரிட விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். மருத்துவத்திற்குப் பயன்படும் மூலிகைகள் மீது அக்காலத்தில் வரி விதிக்கப்பட்டது. செங்கொடி (சித்திர மூலம்) என்ற செடி பயிரிடுவோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி "செங்கொடிக் காணம்" என்று அழைக்கப்பட்டது. மருத்துவக் குணமுடைய கரிசலாங்கண்ணிச் செடியின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி "கண்ணிக்காட்டு காணம்" என்றும், குவளை மலர்கள் மீதும்

விதிக்கப்பட்ட வரி "குவளை நடுவரி" என்றும் அழைக்கப்பட்டன. சீன நாட்டிலிருந்து வரவாழக்கப்பட்டுப் பயிரிடப்பட்ட மருக்கொழுந்துச் செடியின் மீதும் வரி விதிக்கப்பட்டது.

தென்னை, பனை கல்லால மர வரி (Kallalakkam)

மரங்கள் பயிரிட விரும்புவோர் அவற்றின் விளைச்சலில் ஒரு பகுதியை அரசுக்குச் செலுத்தினர். தோப்புகள் வைத்திருப்போர் மீதும் வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் தென்னை மற்றும் பனை மரங்கள் அதிகம் பயிரிடப்பட்டதால் அவற்றின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகள் லாபம் ஈட்டுவதாக அமைந்தன. கல்லால மரத்தின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி "கல்லால காணம்" என்றும் அழைக்கப்பட்டது (பல்லவர் வரலாறு, ப:228). மரம் வெட்டப்பட்டால் வெட்டப்பட்ட மரத்தின் அடிப்பகுதியின் ஒரு பகுதி விற்கப்பட்டு அரசுக்கு வரியாகச் செலுத்தப்பட்டது.

ஏரிப் பட்டி (Eari Patti)

பல்லவர் காலத்தில் ஏரிப் பாசனம் அதிகம் காணப்பட்டது. தொண்டை மண்டலம் முழுவதும் உள்ள ஏரிகளின் மூலம் நீர் பாய்ச்சப்பட்டு விவசாயம் செய்யப்பட்டது. எனவே கிராமங்களில் உள்ள ஏரிகளைப் பழுது பார்க்கவும், பராமரிக்கவும் "ஏரிப் பட்டி" என்ற வரி விதிக்கப்பட்டது. ஏரிகள் மூலம் நீர் பாய்ச்சவோர் இவ்வரியைச் செலுத்தினர். இவ்வரி மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு கிராமங்களில் ஏரிகள் முறையாகப் பராமரிக்கப்பட்டன.

நீர் வரி (Water Tax)

நீர் இறைப்பதற்கான வரி இது. ஏரிகளிலிருந்து ஒவ்வொரு விவசாயியும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நீரை மட்டுமே விவசாயத்துக்குப் பெறவியலும். அதிகப்படியான நீர் வேண்டுவோர் இந்நீர்வரியைச் செலுத்தி நீரைப் பெற்றுக்கொண்டனர் (Epi.Ind.Vol:18,P:124). அக்காலத்தில் நீர் எந்திரங்கள் கொண்டு நீர் இறைக்கப்பட்டது.

நெல் வரி (Paddy Tax)

நாட்டில் அதிகப்படியாக விளைந்த நெல்லின் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. விளையும் ஒவ்வொரு 48 படி நெல்லுக்கு 1 படி வீதம் அரசனுக்கு வரியாக அளிக்கப்பட்டது. இவ்வரி "வட்டி நாழி" என்று அழைக்கப்பட்டது (SII.Vol:18,P:124). சில பல்லவர் கல்வெட்டுகள் இவ்வரியை "புகாரி" (புகா நாழி) என்ற பெயரில் அழைத்தன.

ஊடு போக்கு (Udu-Pokku)

பல்லவர் காலச் செப்பேடுகளான பட்டமங்கலச் செப்பேடுகளும், கிட்டுர் செப்பேடுகளும் இவ்வரியைப் பற்றி செய்திகளை அளிக்கின்றன (SII.Vol:2,P:505). இது தானியத்தின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி என்றும், மக்களிடையே தோன்றும் பிணக்குகளைத் தீர்க்க உதவும் வரி என்றும் ஆய்வாளர்கள் மாறுபட்டுக் கருதுவார். சில ஆய்வாளர்கள் இது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தைக் கடந்து செல்வதற்கு விதிக்கப்பட்ட வரி

என்று கருதுகின்றனர் (South Indian PolityP:444). இன்றைய சுங்கச் சாவடிகளில் (Toll Gate) செலுத்தும் வரி போன்றதாகவும் இது இருக்க வாய்ப்புண்டு.

உப்பு வரி/சர்க்கரை வரி (Salt /Sugar Tax)

மனிதன் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் உப்பு மற்றும் சர்க்கரையின் மீது வரி விதிக்கப்பட்டது. இவை இரண்டையும் (உப்பையும், சர்க்கரையையும்) அரசே சில சமயம் தயாரித்து மக்களுக்கு அளித்தது. முற்காலப் பல்லவர் செப்பேடான ஹீரதஹஸள்ளிச் செப்பேடுகள் "அலோன குலச்சோபம்" (Alonagulachchobham) என்ற சொல்லை இவ்வரிக்கு பயன்படுத்துகின்றது (Epi.Ind.Vol:7,P:67). இச்சொல் வட மொழியில் காணப்படுகிறது. இது உப்பின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். இவ்வரி பிற்காலப் பல்லவர் செப்பேடுகளில் "உப்புகோ செய்கை" என்ற தமிழ்ப் பெயரில் பயின்று வருகின்றது. இதன் பொருள் உப்புத் தயாரித்தல் என்பதாகும். எனவே அரசின் அனுமதியுடன் உப்புத் தயாரிக்கும் தொழில் செய்வோர் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது (Epi.Ind.Vol:1,P:6). சர்க்கரை தயாரிக்கும் கரும்பாலைகள் மீதும் வரி விதிக்கப்பட்டது. பண்டைய நாளில் அரசின் அனுமதியுடன் உப்பளங்கள் செயல்பட்டன.

அபரம்பரபாலிவாத ஹணம் (Aparamparabalivaddagahanam):-

இவ்வரி பற்றிப் பல்லவர் செப்பேடுகள் பலவிதமாக உரைக்கின்றன. ஹீரதஹஸள்ளிச் செப்பேடுகள் "அபரம்பரபாலிவாத ஹணம்" (Aparam parabalivadda gahanam) என்றும், மையிதவோலுச் செப்பேடுகள் "அம்பரம் பரபாலிவர்தஹஸம்" (Aparamparabalivardakam) என்றும் உரைக்கின்றன. இது அக்காலத்தில் அதிகம் பயன்பட்ட பொதி சுமக்கும் காளைகள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். பிற்காலப் பல்லவர் செப்பேடான வேலூர் பாளையச் செப்பேடுகளில் இவ்வரி "நல்லெருது" என்ற பெயரில் பயின்று வருவது இக்கருத்தை உறுதி செய்கின்றது (பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது , P:468) .

பட்டினச் சேரி (Pattinacheri)

இது மீன்பிடிக்கும் தொழில் செய்த பரதவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். இதை வேலூர் பாளையச் செப்பேடுகள் உறுதி செய்கின்றன. அக்காலத்தில் மீனவச்சேரி என்று கருதப்பட்ட "ஏருக்காட்டுப் பள்ளி" என்ற கிராமத்தின் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டதாக இச்செப்பேடுகள் சான்றளிக்கிறன. மீனவர்கள் தாம் பிடிக்கும் மீன்களுக்காக இவ்வரியைச் செலுத்தினர்.

ஈழப் பூட்சி (Iamputchi)

பல்லவர் காலத்தில் கள் இறக்கும் தொழில் செம்மையுடன் நடைபெற்றது. தென்னை மற்றும் பனை மரத்திலிருந்து கள் எடுக்கப்பட்டது. இத்தொழிலைச் செய்த ஈழவ இனத்தவர் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது (SII.Vol:17,P:127).

இடைப் பூத்சி (Idaiputchi)

இது ஆயர்கள் மீது (இடையர்கள்) விதிக்கப்பட்ட வரியாகும் (Administration and Social Life Under The Pallavas, P:73). கால்நடைகளான ஆடு, மாடு போன்றவற்றை வளர்ப்பதற்கும் மேய்ப்பதற்கும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. பால் மற்றும் பால் சார்ந்த பொருட்கள் விற்பதற்காகவும் இவ்வரி செலுத்தப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வரி "இடைப் பாட்டம்" என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டது.

குசக் காணம் (Kusakkanam)

இது மண்பாண்டங்கள் வனையும் குயவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும் (Epi.Ind.Vol:18,P:177). அவர்கள் ஈட்டும் வருவாயின் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு வரியாகச் செலுத்தினர் (SII Vol:2 P:53). பல்லவர் காலத்தில் மண்ணில் வனையப்படும் பொருட்கள் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தட்டுக் காயம் (Tattukayam)

இவ்வரி குறித்துப் பல்லவர் செப்பேடுகள் வெவ்வேறு பெயரிட்டு அழைக்கின்றன. தண்டந்தோட்டச் செப்பேடுகள் தட்டுக்காயம் (Tattuk Kayam) என்றும், வேலூர் பாளையச் செப்பேடுகள் தட்டு காயம் (Tattu Kayam) என்றும் அழைக்கின்றன. இது இரும்பு பொருட்கள் செய்யும் தட்டார்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும் (SII Vol:2 P:530). இவ்வரி பிற்காலத்தில் "தட்டார் பாட்டம்" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டது. தட்டார்கள் தாம் செய்யும் தொழிலுக்காக இவ்வரியைச் செலுத்தினர்.

விஷக் காணம் / குற்றத் தண்டம் (Visakkanam/Penalty Tax)

இது அக்காலத்தில் இருந்த நிர்வாகப் பிரிவான விஷயத்தை நிர்வகித்த விஷயத்தார் (ஹர்த்தலைவர்) என்பவருக்குச் செலுத்தும் வரியாகும் (சுப்பிரமணியன்.தி.நா.முன்கூறியது,ப:177). இது கிராமத்தில் வாழும் அனைத்துக் குடிகள் மீதும் விதிக்கப்பட்டது. குற்றமிழைக்கும் குற்றவாளிகள் மீது விதிக்கப்பட்ட தண்டப் பணம், வசூல் செய்யப்பட்டு அரசுக் கருவுலத்தில் செலுத்தப்பட்டது. இது "குற்றத் தண்டம்" என்ற பெயரில் வழங்கப் பட்டது.

பாறைக் காணம் (Paraikkanam)

பாறைகள் கொண்டு துணிகளை வெளுக்கும் ஏகாலிகள் (வண்ணார்) மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது (SII.Vol:2,P:512). இது தவிர பாறைகள் கொண்டு கற்பொருள்களைச் செய்யும் சிற்ப வல்லுநர்கள் (ஸ்தபதிகள்) மீதும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. பல்லவர் காலத்தில் பாறைகளைக் கொண்டு காலத்தால் அழியாத கலைச் சிற்பங்கள் ஏராளமாக வடிக்கப்பட்டன.

புட்டக விலை (Puttagavilai)

புட்டகவிலை என்பதைச் சில ஆய்வாளர்கள் துணி வியாபாரம் செய்வோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி என்று கருதுகின்றனர். வேறு சிலர் தற்காலிகமாகக் கூடாரம்

அமைத்துத் தங்குவோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி என்று மாறுபட்டுக் கருதுகின்றனர். இது ஆடை வியாபாரம் செய்வோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி என்பதே சாலவும் பொருந்தும் (SII.Vol:2,P:73).

பட்டிகைக் காணம் (Pattigaikanam)

இது ஆறுகளில் ஓடங்கள் செலுத்துவோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். படகில் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு மனிதர்களை ஏற்றிச் சென்றும், பொதிகளைச் சுமந்து செல்வதற்கும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. பட்டிகை என்றால் ஓடம் என்று பொருள். எனவே இது ஓட வரி என்பதே சரியானது.

தறிக் கூரை (Tari Kurai)

இதை தண்டந்தோட்டச் செப்பேடுகளும், காசாக்குடி செப்பேடுகளும் "தறி" என்றமைக்கின்றன. ஆனால் வேலூர் பாளையச் செப்பேடு "தறிக்கூரை" என்று மாறுபட்டு அழைக்கின்றது. இது நெசவுத் தொழில் செய்யும் நெசவாளர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும். கூரை என்பது நெய்யப்பட்ட ஆடை என்பதால் தறியின் மூலம் நெய்யப்படும் நூலாடைகள் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது (Hindu Administrative Institutions In South India, P:115).

செக்கு வரி (Sekku)

இது எண்ணெய் வித்துக்களிலிருந்து எண்ணெய் எடுப்போர் மீது விதிக்கப்படும் வரியாகும் (Minakshi.C.Opp.Cit,P:77). அக்காலத்தில் எண்ணெய்ச் செக்காட்டும் தொழில் பரவலாக நூடு முழுவதும் காணப்பட்டது. இத்தொழில் செய்தோர் "சங்கரப்பாடியர்" என்று அழைக்கப்பட்டனர். என் மற்றும் தேங்காயிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வரி "செக்கிறை" மற்றும் "செக்குக் காணம்" என்ற பெயரில் அழைக்கப் பட்டன.

தரகு வரி (Taragu)

இது தரகுத் தொழில் செய்யும் இடைத்தரகர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும் (SII.Vol:2,P:98). இது "தரகுக் கூலி" என்றும் அழைக்கப் பட்டது.

பாடாம் கழி (Padamkali)

இவ்வரி துணியை நெய்வதற்குப் பஞ்சிலிருந்து நூலைத் தயாரிப்பவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டது (Minakshi.C.Opp.Cit,P:78). நூற்கண்டு நூற்பவர்கள் மீதும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது.

பத்தூர் சாற்று வரி (Pattur Sarru)

இதுபற்றி காசாக்குடிச் செப்பேடுகளில் செய்திகள் காணப் படுகின்றன. சாற்றுவரி என்றால் பனை மற்றும் தென்னை மரங்களிலிருந்து கள் மற்றும் பதநீர் இறக்குவதற்காகச் செலுத்தப்படும் வரியாகும் (SII.Vol:2,P:353). "பனம்பாகு", "பனஞ்சாறு", "சாறு வரி"

போன்றதே இவ்வரி என்பது சில ஆய்வாளர்கள் கருத்து. இவ்வரி பக்தூர் என்ற ஊரில் பெருவாரியாக இத்தொழில் புரிந்த தொழிலாளர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டது.

கத்திக் காணம் (Kattikkanam)

இவ்வரி பற்றிய செய்திகளைக் கூரம் செப்பேடுகளின் மூலம் அறியலாம் (SII.Vol:1,P:115). இது கத்தியைக் கொண்டு தொழில் செய்யும் மரம் வெட்டுவோர், முடித் திருத்துவோர் போன்றவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டது. சில ஆய்வாளர்கள் கத்தி போன்ற கூர்மையான போர் ஆயுதங்களை வடிக்கும் கொல்லர் செலுத்த வேண்டிய வரி இது என்று மாறுபட்டுக் கருதுகின்றனர். பல்லவர் காலத்தில் போர்கள் அதிகம் நடைபெற்றதால் இவ்வரி கொல்லர் செலுத்தும் வரி என்பது பொருத்தமாகலாம்.

நெடும்பறை (Nedumparai)

காசாக்குடிச் செப்பேடு இவ்வரியை வடமொழியில் நெடும்பூர் (Nedumbure) அழைக்கின்றது. பறை என்ற கருவியை இசைப்பவர் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது (Historical Sketches of Ancient Deccan, P:344) அக்காலத்தில் பறை என்ற இசைக்கருவி நன்கு பழக்கத்திலிருந்தது.

நெய் விலை (Ney Vilai)

பாலிலிருந்து பெறப்படும் நெய்யின் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. பாலிலிருந்து நெய் தயாரிக்கும் ஆயர் (இடையர்) மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. இது தவிர நெய்யைக் கடைகளில் விற்பனை செய்யும் வணிகரும் இவ்வரியைச் செலுத்தினர்

எச்சோறு/சோறு மாட்டு (Ecchoru /Sorumaattu)

இவ்வரி பற்றியச் செய்திகள் கண்டியூர்க் கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம் (ARE.NO:84/1892). இது நாடு முழுவதும் நிலவரி வசூல் செய்யும் வரித்தண்டலருக்குச் செலுத்தும் வரியாகும். நில உரிமையாளர்கள் வரித்தண்டலருக்கு அளிக்கும் படித்தொகையே இவ்வரியாகும். சோறு மாட்டு என்பது இவ்வரித்தண்டலருக்கு உணவளிக்கச் செலுத்தும் வரியாகும் (ARE.NO:17/1893).

பிராமண இராசாக்கம் (Bramanarasakkam)

இவ்வரி பற்றிய செய்திகளைக் காசாக்குடி செப்பேடுகள் மூலம் அறியலாம். இது பிராமண புரோகிதர்கள் தம் வருவாயிலிருந்து அரசுக்குச் செலுத்தும் வரியாகும் (Subramanya Iyer.K.V.Opp.Cit,P:344). சில ஆய்வாளர்கள் பிராமணர்கள் அனைவரும் வரி செலுத்தினர் என்றும், சிலர் புரோகிதம் செய்வோர் மட்டும் வரி செலுத்தினர் என்றும் மாறுபட்டுக் கருதுவர். பிராமணப் புரோகிதர்கள் அக்காலத்தில் நன்கு மதிக்கப்பட்டு அனைத்துச் சமயச் சடங்குகளையும் நடத்தி வந்தனர். எனவே இது அவர்கள் செய்யும் புரோகிதத் தொழிலுக்குச் செலுத்திய வரி என்பதே சாலவும் பொருந்தும்.

மன்று பாடு (Manrupaadu)

இது குற்றமிழைப்போர் நீதிமன்றத்தால் தண்டிக்கப்பட்ட பின்பு அவர்கள் மீது விதிக்கப்படும் தண்டத் தொகையைக் குறிக்கும் (.Epi.Ind Vol:15,P:71). இது பிற்காலத்தில் "குற்றத் தண்டம்" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டது.

திருமுகக் காணம் (Tirumukkannam)

திருமுகம் என்றால் கடிதம் என்பது பொருள். அரசனின் கடிதத்தைக் கொண்டு சேர்க்கும் அதிகாரிகளுக்கு அவ்வுரப் பொதுமக்கள் இவ்வரியைச் செலுத்தினர் (SII.Vol:5,P:411).

புத நாழி (Puddanali)

இதை வேலூர் பாளையச் செப்பேடுகள் புதாரி (Pudari) என்றும், லெட்டன் செப்பேடுகள் பட்டனாரி (Patanari) என்றும் அழைக்கின்றன. 1/8 பங்கு நெல்லை உழவர்கள் நெல் வரியாக அரசுக்குச் செலுத்தினர் (Krishnaswami Aiyangar,S, Opp.Cit, P:118).

நாட்டு வகை (Nattuvagai):-

இது கிராமங்கள் தம் வருவாயில் ஒரு பகுதியை அரசுக்குச் செலுத்தும் வரியாகும் (SII.Vol:2,P:352). ஒவ்வொரு கிராமமும் இவ்வரியைக் கட்டாயம் செலுத்தியது.

ஏற்றக் காணம் (Earrakkanam)

அக்காலத்தில் கிணறுகளில் நீர் இறைக்க எந்திரங்கள் பயன்பட்டன. இவை ஏற்றங்கள் எனப்பட்டன. இவ்வேற்றங்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியே ஏற்றக் காணமாகும் (Epi.Ind.Vol:8,P:145).

பருப்புக் காணம் (Corn Tax)

பருப்பு வகை மற்றும் தானிய வகைப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் கலவனிகர்கள் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது.

பன்னிரண்டைக் கறை (Pannirandau Karai)

நாட்டிலுள்ள அனைத்துப் பொதுமக்களும் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அரசுக்குக் கட்டாயம் இவ்வரியைச் செலுத்தினர் (Epi.Ind.Vol:34 ,P:20).

கல்யாணக் காணம் (Kallanakkanam)

இதை வேலூர் பாளையச் செப்பேடுகள் கன்னாலக் காணம் (Kannalak Kanam) என்றும், தண்டந் தோட்டச் செப்பேடுகள் கல்லானக் காணம் (Kallanak Kanam) என்றும் அழைக்கின்றன (SII.Vol:2,P:520). இது திருமண நிகழ்ச்சி நடத்துவோர் செலுத்த வேண்டிய வரியாகும். இதை கிராமங்களில் திருமணம் நடத்தும் வீட்டார் வரியாக அரசுக்குச் செலுத்தினர்.

உளவிய குழி / உள்ளிய குழி (Ulaiyakuli)

இது புதியதாக விவசாயக் கிணறு தோண்டுவோர் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியாகும் (Epi.Ind.Vol:2,P:352).

நல்லா / நல் எருது (Nalla)

இது பசுமாடுகளை வைத்திருப்போர் செலுத்த வேண்டிய வரியாகும். காளை மாடுகளை வைத்திப்போர் "நல் எருது" என்ற வரியைத் தனியாகச் செலுத்தினர் (Krishnaswami Aiyangar.S, Opp.Cit, P:117.).

ஆத்துக் காணம் (River Tax)

ஆறுகளிலிருந்து கால்வாய் வெட்டிக்கொண்டு வந்து நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சி விவசாயம் செய்வோர் மீது இவ்வரி விதிக்கப் பட்டது.

பரிக் காணம் (Horse Tax)

அக்காலத்தில் குதிரை வைத்திருப்போர் மீது இவ்வரி விதிக்கப் பட்டது.

சுங்க வரி (Custom Tax)

நாட்டில் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருள்கள் மீதும், இறக்குமதியாகும் பொருட்கள் மீதும் சுங்கவரி விதிக்கப்பட்டது. மாமல்லபுரம் மற்றும் சதுரங்கப்பட்டினம் போன்றவை பல்லவர்காலத் துறைமுகங்களாகும். இங்கு இறக்குமதி, ஏற்றுமதி சிறப்புடன் நடைபெற்றது. இங்கு வகுலாகும் சுங்கவரி அரசுக்கு நல்ல வருவாயாக அமைந்தது.

அடையாளங்காணப்பெறாத வரிகளின் பெயர்கள்

பல்லவர் காலத்தில் வழங்கிய சில வரிகள் இன்னமும் புரியாதவையாக உள்ளன. அவற்றைப் பொருள்கொள்ள எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. அவை வருமாறு:-

1. உளராட்சி சாதிப் பொன்
2. உறிக் காணம்
3. வீரதுக்கக் காணம்
4. அரிகொழியும் புதக்குதிகை குற்றதுவையும்

முடிவுரை (Conclusion)

பல்லவர்களின் சிறப்பான நிர்வாக முறையில் வரி வதிப்பும் ஒன்றாகும். இது பிற்காலச் சோழர்கள் வரிவிதிப்பு முறைக்கு முன்னோடியாகக் திகழ்ந்தது. பல்லவர் காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட வரிகள் பிற்காலத்திலும் தொடர்ந்து வழக்கிலிருந்தமை இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும். ஆனால் தம்கால வரிகள் குறித்து பல்லவ மன்னர்களுக்கே குழப்பமும், தெளிவின்மையும் இருந்திருக்க வேண்டும். ஒரே வரியின் பெயர் அவர்களின் பல்வேறு பட்டயங்களில் மாறுபட்டுப் பயின்று வருவது இதை உணர்த்தும். புதியதாகப் பல வரிகள் அவர்கள் காலத்தில் விதிக்கப்பட்டதாலும், ஏற்கனவே பல வரிகள் புழக்கத்திலிருந்ததாலும் வரிகள் குறித்த குழப்பம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பல்லவ நாட்டில் வரிகள் பாரபட்சமின்றி அனைவரிடமும் வசூலிக்கப்பட்டன. அரசின் பெரும்பகுதி வருவாய் வரிகள் மூலமே கிடைத்தனவென்பதால் வரிவசூல் செய்வதில் அதிக முனைப்புக் காட்டப் பட்டிருக்க வேண்டும். பலவித வரிகள் முறையாக வசூலிக்கப்பட்டு அவை அரசுக் கருவுலத்தில் செலுத்தப்பட்டன. செய்த வசூல் தொகைக்கு உரிய முறையில் கணக்கும் எழுதப்பட்டது. பல்லவ மன்னர்கள் எவற்றில் வரி விதிப்பது நியாயமாகத் தோன்றுகின்றதோ அதை நன்குணர்ந்து அவற்றின் மீது வரி விதித்தனர். வரிக்கொடுமையின் துயரை மக்கள் அனுபவித்ததாகச் சான்றேதும் கிடைக்கவில்லை. பல்லவர் தம் வரிவிதிப்பு முறையைப் பின்வரும் சந்ததியினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அவற்றைக் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் பதிவு செய்துவிட்டுச் சென்றது உணரத்தக்கது. பிற்காலத்தில் தோன்றிய பல அரசுகளுக்குப் பல்லவர்கால வரிவிதிப்பு முறை சாலச்சிறந்த முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தது என்பதை மறுக்கவோ மறைக்கவோ இயலாது.

விரிவாக்கம் (Expansion):-

1. SII – South Indian Inscriptions
2. Epi.Ind – Epigraphica Indica
3. ARE – Annual Report on Indian Epigraphy

பார்வைநூற் பட்டியல் (Bibliography)

இராசமாணிக்கணார்.மா, (2000), பல்லவர் வரலாறு, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

சுப்பிரமணியன். தி நா, (1966), பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது, உலகத் தமிழராச்சி நிறுவனம், சென்னை.

Minakshi.C, (1938), Administration and Social Life under the Pallavas, University of Madras, Chennai.

Subramanya Iyer K.V, (1917), Historical Sketches of Ancient Deccan, The Modern Printing Works, Chennai.

Mahalingam.T.V, (1955), South Indian Polity, University of Madras, Chennai.

Krishnaswami Aiyangar.S, (1931), Hindu Administrative Institutions in South India, University of Madras, Chennai,

Swaminathan.A, (1991), Social and Cultural History of Tamil Nadu, Deepa Publications, Chennai.

இருபதாம் பதிப்பு பிப்ரவரி 2020இல் வெளிவரும். தங்களது ஆக்கங்களைத் திசம்பர் 20ஆம் நாளுக்குள் ஆய்வுநெறியைப் பின்பற்றித் தங்களது பயனர் புகுபதிவின் மூலம் பதிவிடவும். முழுமையான ஆய்வுநெறியை அறிய [HTTPS://INAMTAMIL.COM/INSTRUCTIONS](https://inamtamil.com/instructions) - இல் இருக்கும் குறிப்புகளைக் காணவும்.

THE NEXT PUBLICATION WILL BE RELEASED IN FEBRUARY 2020. RESEARCH ARTICLES SHOULD BE SUBMITTED ON OR BEFORE 20TH OF DECEMBER. PLEASE FOLLOW THE INSTRUCTIONS MENTIONED IN THE PAGE - [HTTPS://INAMTAMIL.COM/INSTRUCTIONS](https://inamtamil.com/instructions).

ஞானபோதினி இதழில் தமிழியல் ஆய்வுகள்

Tamil Research through Journals: Gnanapothini (1897-1903)

முனைவர் மு. வையாபுரி/Dr.M. Vaiyapuri¹⁵

Abstract: The 19th century is the most important period in Indian history. The newly introduced English education system, print media and the new administrative system that emerged through the print system in the last hundred years has led to tremendous changes in Indian social, economic, political and cultural platforms. It was through these changes that a new orientation of Tamil research was developed. Especially during this period a new generation of traditional Tamil background and the introduction of modern education emerged. It was in this context that magazines emerged in the Tamil context. A number of magazines have appeared in this period, focusing on Tamil literature. Many Tamil scholars who have experience in more than one language and literature such as English, Tamil and Sanskrit have contributed in these ways. In this series, Gnanapodini was a significant contributor to the Tamil Studies at the end of the nineteenth century and the beginning of the twentieth century. This article examines the contributions of Gnanapodini to the Tamil Studies with historical evidence.

Keywords: தமிழியல், ஞானபோதினி, மு.சு. பூர்ணலிங்கம்பிள்ளை, வீ.கோ.குரியநாராயண சாஸ்திரி, சிலப்பதிகாரவாராய்ச்சி

முன்னுரை

இந்திய வரலாற்றில் 19ஆம் நாற்றாண்டு என்பது மிக முக்கியமான காலமாகும். இந்நாற்றாண்டில் புதிதாக அறிமுகமான ஆங்கிலக் கல்வி முறை, அச்சு முறையையின் ஊடாகத் தோற்றம் பெற்ற அச்சு ஊடகங்கள், புதிய நிர்வாக அமைப்பு முறைகள் ஆகியன இந்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டுத் தளங்களில் மிகப் பெரிய அளவிலான மாற்றங்கள் நிகழ வழிவகுத்தன.

இந்த மாற்றங்களின் வழியாகத்தான் புதிய நோக்கிலான தமிழியல் ஆராய்ச்சியும் உருப் பெற்றது. குறிப்பாக இக்காலக்கட்டத்தில் பாரம்பரிய தமிழ்ப் பின்புலமும், நவீன கல்வி முறையின் அறிமுகமும் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு புதிய தலைமுறையினர் தோன்றினர். இப்பின்புலத்திலேயே தமிழ்ச் சூழலில் இதழ்கள் தோற்றம் பெற்றன.

பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சென்னை மாகாணம் என்பது பல்வேறு தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளின் பிறப்பிடமாக விளங்கியது. 1876களில் சென்னையில் மட்டும் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் மற்றும் இந்தி ஆகிய மொழிகளில் சுமார் 19 செய்தி இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.¹

செய்தி இதழ்களைத் தவிர சமய நிறுவனங்கள், சமுதாய அமைப்புகள், அரசியல் அமைப்புகள், கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட மனிதர்களால் நாற்றுக்கணக்கான

¹⁵ உதவிப்பேராசிரியர், தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம், தமிழ்நாடு தீற்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை -15. Email: vaiyapurimurugan@gmail.com

பருவ இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பல இதழ்கள் தமிழ் இதழியல் வரலாற்று நூல்களில் பதிவு செய்யப்படாமலேயே உள்ளன. காட்டாக 1869 முதல் 1943 வரையான காலக்கட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் நடத்தப்பட்ட 38 இதழ்களில்² ஒரு பைசா தமிழன் போன்ற சில பத்திரிக் கைகள் தவிர மற்ற பத்திரிக்கைகள் பற்றிய குறிப்புகள் பதிவாகாமலேயே உள்ளன. இவற்றுள் சில இதழ்கள் பிரிட்டிஷ் அரசின் ஆதரவோடும் இன்னும் சில இதழ்கள் ஆங்கிலேயர்களாலும் நடத்தப்பட்டுள்ளன.

அவ்வகையில், இக்காலப் பகுதியில் தமிழ் இலக்கியத்தினை முதன்மைப்படுத்திப் பல்வேறு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆங்கிலம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் என ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட மொழி, இலக்கியங்களில் அனுபவம் மிக்க கற்றறிந்தவர்கள் பலர் இவ்விதழ்களில் பங்களிப்புகள் செய்தனர்.

இவர்கள் தமிழ் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, சமயம், தத்துவம், கல்வி, அறிவியல், அரசியல் எனப் பலதுறைகள் சார்ந்து தங்கள் எண்ணங்களைக் கட்டுரைகளாக, நூல்களாக வெளியிட்டனர். இவற்றிற்குப் பெரிதும் உதவியாகவும் களமாகவும் அமைந்தவை அக்காலத்தில் தோன்றிய இதழ்களே ஆகும்.

1840களில் யாழ்ப்பாணத்திலும், மதுரையிலும் வெளியிடப்பட்ட உதயதாரகை பத்திரிகை தொடங்கி 'ஞானபாநு', 'ஞானபோதினி', 'தேசோபகாரி', 'ஜநவிநோதினி', 'தமிழியன் ஆண்டிகுரி', 'சிந்தாந்த தீபிகா', 'ஒரு பைசா தமிழன்' இதழ்கள் உட்பட 1920 வரை தமிழ்ச் சூழலில் நாற்றுக்கணக்கான இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விதழ்களுள் பொதுவான செய்திகளோடு, தமிழியல் ஆய்வு சார்ந்தும் பல்வேறு செய்திகள், கட்டுரைகள், விவாதங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் அறிமுகமான நாவல் இலக்கியங்களை மட்டுமே வெளியிடும் இதழ்களும்கூட வெளிவந்துள்ளன.

இதழ்களின் மேற்கண்ட செயல்பாடுகளின் தொடர் விளைவாகத்தான் தமிழ்ச் சூழலில் புதிய நோக்கிலான தமிழியல் ஆய்வுகள் வெளிவரத் தொடங்கின. இவ்வாறான தொடக்க கால இதழ்களின் தமிழியல் ஆய்வுப் போக்குகளை எதிர்கால இளந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைப்பதன் மூலமும் அவற்றை மீளாய்வு செய்வதன் மூலமும் தமிழியல் ஆய்வுகளின் எல்லையை நாம் விரிவடையச் செய்ய இயலும்.

19ஆம் நாற்றாண்டுத் தமிழியல் ஆய்வுகள்

நாம் இன்று பொருள் கொள்கின்ற அளவில் பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டில் தமிழியல் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதா என்றால், இல்லை என்றே சொல்லலாம். உரை, பதிப்பு, விளக்கவரை, அறிமுகம், குறிப்புகள், விவாதம், ஜயம், மொழிபெயர்ப்பு என்பது போன்ற நிலைகளிலேயே தொடக்ககாலத் தமிழியல் ஆய்வுகள் அமைந்திருந்தன. இந்த இடத்தில் 1950களில் தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி பற்றி நூல் எழுதிய ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் மேற்கோளைக் குறிப்பிடுவது சரியாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

"தமிழராய்ச்சி என்பதன் பொருள் என்ன? இதற்கும் விளக்கம் வேண்டுமா என்று சிலர் ஜயமூலம். ஆனால் கருத்துத் தெளிவின் பொருட்டு விளக்கம் அவசியமாகிறது. தமிழ் மொழி அதிலுள்ள இலக்கியம், இலக்கணம் பற்றிய கொள்கைகள், தமிழ்ப்பலவரின் காலம், வாழ்க்கை, நூல்களின் தன்மை, தரம், அவை எழுதப்பெற்ற சூழ்நிலை, புலவருக்கும் அவரை ஆதரித்த அரசர், வள்ளல்கள் முதலானோருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உறவு ஆகியவைகளைப்

பொருளாகக் கொண்டு, விருப்பும் வெறுப்புமின்றி, நம்பத் தகுந்த ஆதாரங்களை வைத்துத் தக்க பர்சிலனை முறைகளைக் கையாண்டு தற்காலப் பண்புடன் ஆராய்ந்து உண்மையை நாடும் முயற்சியே தமிழராய்ச்சி. மேலும், தமிழரின் சரித்திரம், நாகரிகம், தமிழ் நால்களின் இலக்கிய விமர்சனம் முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள முயல்வதும் தமிழராய்ச்சி என்பதற்குள் பொதுவாக அடங்கும்³

எனினும் இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட தமிழரின் சரித்திரம், நாகரிகம், தமிழ் நால்களின் இலக்கிய விமர்சனம் முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளும் முயற்சியாகத்தான் பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டு இலக்கிய ஆய்வுகள் அமைந்திருந்தன. குறிப்பாகத் தொடக்ககாலத் தமிழ் இதழ்களில் இவ்வகையான ஆய்வுப் போக்குகளே பதிவாகியுள்ளன.

தொடக்ககால இதழ்கள் தமிழ்மொழி பற்றியும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் ஒரு பெரும் சிந்தனைப் போக்கை ஏற்படுத்தியதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. சில இதழ்கள் தமிழுக்காகவும், தமிழ் இலக்கியத்திற்காகவும் தம்மையே அர்ப்பணித்திருக்கின்றன.

"பத்திரிகை என்பது மொழி வளர்ச்சிக்கு 19ஆம் நாற்றாண்டில் கிடைத்த புதிய சாதனமாகும். அந்தச் சாதனம் அதே நாற்றாண்டில் தோன்றிய தேசிய எழுச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இந்திய மொழிகளுக்குப் புதுவாழ்வளித்தது. அந்த வகையில் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் சக்திக்கும் அவர்களுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புக்கும் ஏற்ப தாய்நாட்டிற்கு அன்றி தாய்மொழிக்கும், தமிழுக்கும் தொண்டாற்றினர் என்பதில் ஐயமில்லை"⁴

எனினும் ம.பொ.சி.யின் கூற்றிற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்த பத்திரிகை தான் ஞானபோதினி.

ஞானபோதினி

கி.பி.1897ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் தொடங்கப்பட்ட ஞானபோதினி பத்திரிகையின் அளவு 20.5செமீ x 12.5செமீ. மொத்த பக்கங்கள் 40, ஆண்டு சந்தா இரண்டரை ரூபாய், தனி இதழ் விலை நான்கணா. சென்னையில் தாம்ஸன் கம்பெனியால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 'மேலட்டையில் 'தாமின்புறுவு துலசின் புறக்கண்டு காமுறுவர் கற்றறிந்தார்" என்னும் குறள் அச்சிடப்பட்டது. ஸம்புடம், புத்தகம் என்னும் வரிசையில் இதழின் வெளியீடு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதழ் அலுவலகம் 99/2, லிங்கிச்செட்டித் தெருவில் இருந்துள்ளது.⁵

இதழின் பெயர்க்காரணம்

ஞானபோதினி முதல் இதழில் இவ்விதமுக்கான பெயர்க்காரணம் பற்றிக் கீழ்க்கணுமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

"சில வருடங்களுக்கு முன்னர் கல்வி ரசங்கொண்டு கேட்டவர்க்கும் பார்த்தவர்க்கும் இன்பம் அளித்துதவிய ஞானமிர்தம் என்னும் பத்திரிகையில் ஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்கள் பெரும்பாலும் சைவ சமயத்தைக் குறித்து மட்டும் எழுதிக்கொண்டிருந்தமையால் அப்பத்திரிக்கை சைவ சமயங்களால் மட்டும் ஆதரிக்கப்பெற்று நாளடைவில் அவர்களும் கைவிடவே விளங்காதொழிந்தது. ஆகையால் முன்னோர் அனுபவத்தைச் சிரமேற்கொண்டு பன்னாட் சிந்தித்துப் பலவகை ஞானங்களே ஒருநுவமாய் விளங்கா

நின்ற சரஸ்வதியினடி பணிந்து அடியேன் பிரசுரிக்கும் பத்திரிகைக்கு "ஞானபோதினி" என்னும் நாமகரணமிடத் துணிந்தனம்" (விஞ்ஞாபனம்:1897, ஆகஸ்ட்) இந்த நோக்கம் இப்பத்திரிகையின் கடைசிக்காலம் வரையில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஞானபோதினி பத்திரிகையின் ஆசிரியர்கள்

'ஞானபோதினி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் மு.சு. டெர்ணலிங்கம் பிள்ளை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முதன்முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவரும் இவரே.⁶ 1901 முதல் 1903 ஜூலை வரை மு.சு. டெர்ணலிங்கம் பிள்ளையும் இவரோடு இணைந்து 1902 முதல் 1904 வரை தனித்தமிழ் இயக்கச் சிந்தனையாளர் வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரும்⁷ ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்துள்ளனர். சாஸ்திரியாரின் இறப்பிற்குப் பிறகும் 1904 ஜூலை வரை இப்பத்திரிக்கை தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஞானபோதினி பத்திரிகையின் உள்ளடக்கம்

ஞானபோதினி பத்திரிகையில் 1899ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் வெளிந்த தலையங்கத்தில்,

"சென்ற இரண்டு வருடங்களில் தமிழ்க்கவி சரிதம், இலக்கணம், பொருநால், உடல்நால், வைத்தியம், தத்துவம், கானம், நாடகம், கல்வி, சமயம் முதலான விஷயங்களைப் பற்றி வாசகங்களும், கவிகளும் வரைந்தனுப்பிய பின்வரும் கணவான்களுக்கு நாம் என்னாலும் நன்றி பாராட்டுவோம்" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இப்பத்திரிக்கையில் பல்துறை சார்ந்த பொருள் பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பினும் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இலக்கிய ஆராய்ச்சி நோக்கில்,

"இயலும் இயற்கையும்(1902), பெரிய திருமொழி (1898), சீவகசிந்தாமணி வசனம்(1901), தாயுமானவர் தத்துவ விசாரம்(1902), இராமாயணம்(1901), மகாபாரதம் (1902), தமிழ்ப்புலவர் நிலைமை(1901), இரண்டு அருட்செய்யட்களும் அவற்றின் உரையும்(1900), அந்தக்ககவி வீரராகவ முதலியார்(1902), மாணிக்கவாசகரும் கடைச் சங்கமும்(1899), திருவிளையாடற் கருப்பொருள்(1901), மதிவாணனாராய்ச்சி(1902), காசிக்காண்டம்(1902), சிறுநூலாராய்ச்சி(1897), இலக்கணவதிகாரம்(1901), பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (1898), இராமாயணத்தின் தத்துவபோதம்(1902), சித்தாந்த தீபிகை நூதனவுரை(1898), நெடுநல்வாடை ஆராய்ச்சி(1903), திருக்கோவையாருண்மை விளக்கம் (1902), ஒளவை முனிமொழி(1902), முதலாழ்வார்கள் வைபவம்(1901), திருவள்ளுவர் (1901,1902), தமிழ்க்கவி சரிதம்(1898), கல்லாட ஆராய்ச்சி(1902,1902), இராமயன வாராய்ச்சி(1901), இராமாயண வெண்பா(1902), திருவிடைமருதூர் கலம்பக ஆராய்ச்சி (1901), மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வருடோற்சவம்(1902), சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி (1899-1902), மானவிஜய ஆராய்ச்சி(1902), காளிதாசர்(1897), கலங்கத்துப்பரணி(1902), சந்தான குரவர்(1900), சித்தாந்த தீபிகை புத்துரை விளக்கம்(1898), நக்கீரனாரின் தெய்வப்புலமை மாட்சி(1900), ஆசாரவிளைக்கம்(1899), நாடகவிலக்கணச் சுருக்கம்(1900), சீவகசிந்தாமணி(1900), ஒழிவிலைக்கச் சிறப்புப் பாயிரவுரை (1900), அத்துவித வாக்கியத் தெளிவுரை(1900), ஒட்டக்கூத்தராஞ்சிச் செய்த குலோத்துங்க சோழன் கோவை (1903) "⁷உள்ளிட்ட 59 தமிழராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார், கல்குளம் குப்புசாமி முதலியார், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், வி.கோ. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், திருமணம் செல்வக்கேசவராய முதலியார், திமி. சேசகிரி சாஸ்திரியார், எஸ்.ஏ. திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளை, சம. நடேச சாஸ்திரி, முசுபுரணலிங்கம் பிள்ளை, செய்யூர் முத்தையா முதலியார், அனவரத விநாயகம் பிள்ளை, நாகப்பட்டினம் வேதாச்சலம் பிள்ளை முதலிய அறிஞர்கள் இலக்கிய ஆராய்ச்சி பற்றி இப்பத்திரிக்கையில் தொடர்ந்து கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர்.

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்புகளைப் புறம்தள்ளிவிட்டு நாம் 19ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றையோ, தமிழ் ஆராய்ச்சி வரலாற்றையோ கட்டமைக்க இயலாது.

ஞாபோதினி பத்திரிகையில் சிலப்பதிகாரம், வால்மீகி ஆராமாயணம், மகாபாரதம், பெரிய திருமொழி, சீவகசிந்தாமணி, தாயுமானவர், திருநாவுக்கரசர் பாடல்கள், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், நெடுநல்வாடை, திருவள்ளுவர், கல்லாடம், கோவை, கலம்பகம், பரணி போன்ற இலக்கியங்கள் குறித்து ஆழமான ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடர்ச்சியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்த சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த விவாதங்களோ, கட்டுரைகளோ (ஓன்றிரண்டைத் தவிர) இப்பத்திரிகையில் இடம்பெறவில்லை.

அதுபோன்றே சிலப்பதிகாரம் தவிர்த்த பிற தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் இடம்பெறவில்லை. கம்பராமாயணம் பற்றி இப்பத்திரிகையில் எவ்வித கட்டுரைகளோ விவாதங்களோ இடம்பெறவில்லை. சமகாலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகளிலும் இதே நிலையை நாம் காண முடியும். மேற்கண்ட இலக்கியப் பிரதிகள் பரவலான வாசிப்பிற்கு உட்படவில்லை அல்லது அறிமுகமாகவில்லை என்பதே இதற்குக் காரணமாக இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. அல்லது இவற்றின்பால் இதழாசிரியர்களின் கவனம் செல்லவில்லை என்றும் கருத இடமுண்டு.

ஞானபோதினி பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ள ஒவ்வொரு ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டால் அது ஒரு நீண்ட நூலாக அமைந்துவிடும். இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின் ஆய்வாழத்தினைக் காட்டும் வகையில் சிலப்பதிகாரம் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை பற்றி மட்டும் இங்குக் காணபோம்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் சிலப்பதிகாரவாராய்ச்சி என்னும் தலைப்பில் பி.ஏ. பிரணத்தார்த்திஹரசிவன் என்பவர் எழுதிய கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். 1899 மே முதல் 1902 ஏப்பிரல் வரை இக்கட்டுரை தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளது. இதில் சிலப்பதிகாரத்தின் தோற்றும், வளர்ச்சி, அமைப்பு, கதையின் போக்கு, முடிவு, நூலாசிரியர் இளங்கோவடிகளின் வரலாறு குறித்து எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையின் முன்னுரையில் தமிழ்க் கவி சரிதம் என்னும் தலைப்பில் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"கவிச் சரித்திரமென்பதே தமிழர்க்குத் தெரியாது. இக்காரணத்தினாலேயே அநேக சிறந்த கவிஞர்களுடைய சரிதங்களும், அவர்களால் செய்யப்பட்ட நூல்கள், விடுகவிகள் முதலியவைகளும், அவர்களுடைய நூல்களா வர்காலத்தார்க்காய நன்மைகளும் தெரியாமற் போகின்றன. இதனாலேயே அநேக பழைய கவிகளுக்குப் பொருநாரைப்பது கடினமாகி விடுகிறது. கண்டவர்களைல்லோரும் தங்களுக்குத் தோன்றியவைகளை யெழுதிப் பழைய நூலாசிரியர்களது பெயரால் வெளியிடுகிறார்கள். எவ்வளவு அற்ப நூல்கள் புகழேந்திப் புலவர் பெயரால் அச்சாகி வெளியாகின்றன! பிராஞ்சியராய வீரமாழிவர் அநேக நூல்கள் செய்து

அகத்தியருடைய பெயரை வைத்திருக்கிறார்! இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமென்ன? கவிச் சரிதமின்மையே" (ஞானபோதினி,1897,மே-20)

என்று தமது ஆதங்கத்தினைப் பதிவு செய்கிறார். இந்த ஆதங்கமே இவ்விதமின் ஆசிரியர் மு.சு. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் 1901இல் முதன்முதலில் தமிழ் இலக்கிய வராலாற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுத காரணமாக அமைந்திருக்கும் எனக் கருத இடமுண்டு.

இக்கட்டுரையில் சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் கி.பி.120 என்று இலக்கியச் சான்றுகளுடன் நிறுவும் கட்டுரையாளர், ஒவ்வொரு காதையையும் திறனாய்வு நோக்கில் விமர்சனம் செய்கிறார். இக்கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள கீழ்க்காணும் விமர்சனங்களைக் காணும் போது தற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கியத் திறனாய்வு கட்டுரை போலவே அமைந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

"இந்நாலுடையார் இக்காதையிலவர் தம் புலமையைக் காட்டியுள்ளாரே யன்றிப் படிப்போர் மனதைக் கவரவில்லை. சரித்திர வமைப்பினால் இவருக்கு ஒரு மனிதன், ஒரு மண்டபம், குளம், நகர் முதலியவற்றைச் செவ்வனே சிறப்பித்து வருணிக்கத் தெரியுமேயன்றி, மனோபாவங்களை யனுபவிக்குமாறு உடுருவி வருணிக்குந் திறனவ்வளவில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும்" (ஞானபோதினி,1900-டிசம்பர்)

என்று அரங்கேற்று காதையை விமர்சிக்கிறார். மற்றோரிடத்தில் இந்திரவிழு ஹரெடுத்த காதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து,

"இந்நாலாசிரியர் புகாரின் சிறப்பைச் செவ்வனே வருணித்துள்ளார். சேரநாட்டிலாவரசராகிய இவர் வேற்றரசன் தலைநகராகிய புகாரை இவ்வளவு சிறப்பித்தது அவர்தம் நடுவுநிலைமையைக் காட்டுகின்றது. இவருடைய நகர வருணனையானது, அதிவீரராம வருணனையைப் போல வழுத கற்பனைகள் நிறைந்தது, உயர்வு நவிற்சியணிக் கிலக்கியமாக வில்லை. கம்பன் வருணனையைப் போன்ற நயமுமில்லை. ஆயினும், உள்ளவற்றை யுள்ளபடி யுரைப்பதிலேயும், தருணத் திற்கியையச் சொற்களைச் செய்வதிலேயும், அணிகளைப் பயன்படுமாறு ஆய்வதிலேயும் மிகச் சமர்த்தர் என்பதைக் காட்டுகிறது. இக்காதையில் பொதுமகளிரையும், அவர்தம் மிருக்கையையும் வருணித்திருப்பது மிக மேன்மையா யிருக்கின்றது. இவ்விடத்தில், அவர் அணிசிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். ஆயினும் கடலாடு காதையெனப் பெயர் கொடுத்த காதையிற் கடலாடுதலையே வருணிக்கவில்லை" (மேலது, கட்டுரை தொடர்ச்சி)

என்று சாடுகிறார். கடலாடு காதையில் கோவலனிடம் மனம் வேறுபட்டு மாதவி பிரிந்து சென்ற தருணத்தை குறிப்பிட வந்த கட்டுரையாளர்,

"புருஷர்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் மனவிகள் தம்மையே நேசிக்க வேண்டுமென்றும், பிற புருஷரை யெக்காரணத்தாலும் புகழக்கூடாதென்றும் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு உண்மையாயிருப்பினும், அவர்களைப் பொய்யர்களென்றும், உறுதியற்றவர்களென்றும், சபல சித்தர்களென்றும் சந்தேகித்துக் குற்றம் சாட்டுகிறது வழக்கம். இப்பூமான்களோ தாங்கள் பிறமாதர்களிடத்துக் காதல்கொண்டு சென்றால் மட்டும் பெண்கள் குற்றம் சாட்டக் கூடாதாம். ஆனால் பெண்களோ, தமக்கு எப்பொழுதும் தன் கணவனான்பே

வேண்டியதென்றும், அதுகிடையாவிடத்து வருந்தியும் கிடைத்தவிடத்து களித்தும் வருவார்களேயன்றித் தாம் தந்நிலைமை யிற்றவறார்."

என்று ஆணாதிக்க மனப்பாங்கை சாடுகிறார். மற்றோரிடத்தில்,

"தான் செய்த தவற்றினையு மொப்புக்கொண்டு, அதற்கிரங்கித் தன்னுயிரையே பலியிட்டனன். அதனுடன் விட்டுவிடக் கூடாதா? மதுரை மாநகர் முழுவதையுங் கொளுத்தியதனாற் றன் மணவாளனை மீண்டுமடைந்தாளா? ஆதலின் இதனைனொரு காவியாதர்மமென்றே கொள்வோம். இன்னும் அவ்விதம் மூட்டிய அம்மணி, அந்தனர், துறவியர், பசுக்கள், கற்புடைமகளிர், கிழவர்கள், குழந்தைகள் முதலியவர்களை விடுத்து மற்றவர்களைப் பொசுக்குமாறு அக்கினி பகவானுக் காணையிடுகின்றாள். என்னே இவளது கருணை! அந்தனரல்லாத ஜாதியார்களிற் காளையார்களைக் கணவர்களாயுடைய கற்புடைய மங்கையர்க ளோக்கதியுடையவார்களோ?" (மேலது) - என்று வினவுகிறார்.

இக்கட்டுரை முழுமை பெறுவதற்குள் இக்கட்டுரை ஆசிரியர் மரணடைந்து விட்டமையால் சிலப்பதிகாரம் குறித்த இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் முழுமையான திறனாய்வினை அறிய இயலவில்லை. முத்தமிழ்க் காப்பியமாம் சிலப்பதிகாரத்தினை 19ஆம் நூற்றாண்டில் நுனுக்கமாக ஆய்வு செய்துள்ள முதல் முதன்மையான கட்டுரையாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஞானபோதினியில் படைப்புகள்

ஞானபோதினியில் பல்வேறு பாடல்கள், கதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முப்பத்தேழு தலைப்புகளில் பாடல்கள் பல்வேறு அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியின் சார்பானவையாக இருந்தது போன்றே ஞானபோதினி பத்திரிகையும் செயல்பட்டது. பிரிட்டிஷ் மகாராணியின் புகழ்பாடும் பல பாடல்களை வெளியிட்டது. இவை அனைத்தும் பெருமளவு விருத்தப் பாக்களாலும், ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய யாப்புக்களில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பன்னிரண்டு தலைப்புக்களில் மாலை, கடவுள் வாழ்த்து, தாலாட்டு, கும்மி, உலா, சிறப்புக் கவிகள் போன்ற பாடல்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

அவற்றுள், அசலாம்பிகையம்மையாரால் எழுதப்பட்ட பெண்கள் கல்வி பெறுவதன் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தும் பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இப்பத்திரிகையில் பெண்கள் விடுதலை பற்றி சிவகாமி என்பவர் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளார். இவருடைய 'பெண்கல்விக் கும்மி' என்னும் நூல் முழுமையாக இப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இவை மட்டுமல்லது 13 மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஷல்லி, கிரே, கீட்ஸ், கோல்ட்ஸ்மிக் போன்றோர்களின் கவிதைகள் தமிழ் மரபுக்கேற்ப தழுவி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக நாகப்பட்டினம் வேதாச்சலம் பிள்ளை (மறைமலையடிகள்) ஆங்கிலக் கவி கிரேவின் 'Ode on the Distant Prospect of Eton College" செவ்வந்தி மாநகரக் கல்லூரிப்பாட்டு என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். சமகாலப் பத்திரிகைகளில் பெருமளவில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுக்கதைகள், புராணக் கதைகள் போன்றவை வெளியிடப்படவில்லை. யதார்த்த போக்கிலான சில கதைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இவற்றில் சில ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் போன்ற அயல் மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. பத்துக்கும் அதிகமான பாசுரங்கள், பதிகங்கள் தோத்திரப் பாடல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. விக்கிரமோர்வசியம், வெளிஸ் வர்த்தகன், சாந்தி விலாசம், முத்திராராட்சசம், சந்திரமுகன், சத்தியவதி, ஜெயகாந்தன், நித்திலமனி, ஹிரண்மயி ஆகிய நாடகங்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் பல வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. பெரும்பாலும் உரைநடையும் கவிதையும் விரவிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான பரித்மாற்கலைஞர் நாடகவியல் என்னும் நாடக இலக்கண நாலினை எழுதியிருப்பினும், தமிழ் நாடகங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களோ, குறிப்புகளோ, அறிமுகங்களோ நூன்போதினியில் இடம்பெறவில்லை. சமகாலச் சமூக நிகழ்வுகளை பிரதிபலித்திடும் வகையில் 27 கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பெண்கல்வியை வலியுறுத்தும் பெண்கல்வி(1900), காக்ககைப் பெண்ணிலுங்கல்லிழைப்பதா(1901), மாதர் சுதந்திரம்(1900), செந்தமிழ்க் கல்வி(1897) உள்ளிட்ட 12 கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. சமயம் தொடர்பாகவும், இந்திய வரலாறு தொடர்பாகவும் 40 கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அறிவியல், பொருளாதாரம், உளவியல், மருத்துவம் தொடர்பான கட்டுரைகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

சமகாலத்தில் பிற பத்திரிகைகளில் கோலோச்சிய புதினங்கள் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக லீலை, ருக்குமணி சரித்திரம், இராதாராணி ஆகிய முன்று புதினங்களே தொடர்க்கதைகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இப்புதினங்களும் புதின இலக்கியத்திற்கே உரிய மொழியினை விடுத்து தனித்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. வி.கோ.குரியநாராயண சாஸ்திரியின் 'மதிவாணன்' என்னும் தனித்தமிழ் கதை நவீனம் என்ற பெயரில் தொடர்க்கதையாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பின்னாளில் இது தொகுக்கப்பட்டு நாலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சமகால விமர்சகர்களாலும் பத்திரிகைகளாலும் இதனை நவீனம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் போக்குக் காணப்படவில்லை.

மேலும் புதிய இலக்கிய வகைகளாக உருப்பெற்று வந்த நாற்றுக்காணக்கான நாவல்களும், சிறுகதைகளும் சமுதாயச் சீர்கேடுகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாகவும், இலக்கணப் பிழைகளோடும், பேச்சுவழக்குகளோடும் வெளிவந்து தமிழ்மொழிக்குக் கேடு விளைவிப்பதாகவும் இப்பத்திரிகையில் பங்களிப்புச் செய்த தமிழரினர்கள் என்னினர். இதுபோன்ற காரணங்களால் நூன்போதினி பத்திரிகையில் நாவல்களுக்கும், சிறுகதைகளுக்கும் பெரிய அளவில் இடமளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இதோலத்தில் வெளிவந்த விவேகசிந்தாமணி இதழில் இவ்விலக்கியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன.

'நூன்போதினி' பத்திரிகை ஆங்கிலத்திலுள்ள 'சானெட்' என்னும் இலக்கிய வகையை தனிப்பாசுரத் தொகை என்னும் பெயரில் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது என்று குறிப்பிடலாம். பின்னாளில் இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகவும் திகழ்ந்த வி.கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார்⁸ நூன்போதினி பத்திரிகையில் 1898 சனவரி முதல் 1900 அக்டோபர் வரை இரண்டாண்டு காலம் "தனிப்பாசுரத் தொகை" என்னும் பெயரில் அன்பு, அறிவு, துயில், மலர், பரிதிமதி, விண்மீன், கல்வி, மொழி, குரு, உடல், நிலன், இரவு, காளை, வளி, இசை, மனைவி, புள், மனிதன், மாதர், வரைவின் மகளிர், இல்லறம், அழகு, காதல், வரைவு, கற்பு, மனன், கணவன், வாய்மை, காலம், வெகுளி, மயக்கம், நூல், மாணவன், தொழில், போர் ஆகிய 37

தலைப்புகளில் தொடர்ந்து பாசுரங்களை எழுதி வந்துள்ளார்." இதனைப் பற்றி இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் மு.சு. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை,

'இப்பாசுரத் தொகையின் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஆங்கிலேய ஆரிய திராவிட பாவைகளிலுள்ள அருமையான பன்னால்களிலும் ஆங்காங்கே சிதறி மறைந்து கிடக்கும் நுண்ணிய பொருள்களைத் திண்ணிதாய்ச் சேர்த்துத் தீம்பாவணிகளிற் பாங்காயமைத்துப் பகிர்ந்த பரிதிமாற்கலைஞன் எடுத்த முயற்சியிற் பின்னிடாது, மாதந்தோறும் இத்தகைய பாசுரங்கள் இப்பத்திரிகையிற் தோன்றும்படி வரைந்தனுப்பின் அவற்கு யாழும் எமது நண்பர்களுமாகிய இப்பத்திரிகா பிமானிகளைவரும் பாராட்டும் நன்றிக்குக் கணக்கிலதென்பதை ஒருவாறு ஈண்டு தெரிகின்றோம்" (நூன்போதினி 1898, சனவரி-20)

என்று தமது விருப்பத்தினை வெளிப்படுத்துகிறார்.

நூன்போதினி பத்திரிகையில்தான் வி.கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார் முதன்முதலில் பரிதிமாற்கலைஞன் என்னும் புனைப்பெயரில் "தனிப்பாசுரத்தொகை"யை எழுதினார். இப்பெயரே பின்னாளில் அவருடைய அடையாளமாக மாறியது. இப்பாசுரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பெரிய விஷயத்தை எடுத்து மிகவும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து தெளிந்த பின்னர் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் ஆங்கிலம் முதலிய பிற மொழிகளிலுள்ள கருத்துக்களைத் தழுவியும் உள்ளது. பரிதிமாற்கலைஞரின் மறைவிற்குப் பிறகு அவருடைய மகனால் இப்பாசுரங்கள் தனி நாலாக வெளியிடப்பட்டது.

நூன்போதினியின் தமிழ்ச் சிந்தனை

நூன்போதினி பத்திரிகையைத் தொடங்கியவர் முன்னரே குறிப்பிட்டதைப் போன்று சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியின் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக விளங்கிய திரு.மு.சு. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை⁹ ஆவார். அடிப்படையில் இவர் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்தும் தமிழ்மொழி, இனம் பற்றி மிக ஆழமான ஆய்வு செய்தவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். ஆங்கிலத்தில் 32 நூல்களும், தமிழில் 18 நூல்களும் எழுதியவர்.

அவற்றுள் 1904 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த A Primer of Tamil Literature¹⁰ என்னும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழ் மொழி, இலக்கியம் குறித்த அனைத்து தகவல்களையும் உள்ளடக்கி முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த தமிழ் இலக்கிய வராலாற்று நூல் இதுவாகும். அதுகாலம் வரையில் இதுபோன்றதொரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல் தமிழிலும் வெளியிடப்படவில்லை. இந்நாலுள் திராவிட இனம் பற்றியும், மொழி பற்றியும் ஆழமான கருத்துக்களை முன் வைத்தார். இக்காலக்கட்டத்தில் தான் சிந்து வெளி அகழ்வாராய்ச்சியும் நடைபெற்று வந்தது. சிந்து வெளி நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகத்தோடு தொடர்படையது என்ற விவாதத்தினைத் தொடங்கி வைத்ததிலும் இந்நாலுக்கு முக்கியப் பங்குண்டு. அதுபோன்றே திருக்குறளை உலக அளவில் அறியச் செய்தவர்களுள்¹¹ முக்கிய மானவராகத் திகழ்ந்தவர்.

இந்தப் பின்புலத்தோடும், இராமாயணத்தில் தமக்கிருந்த ஆழந்த புலமையினாலும், இராமாயணத்திற்கெதிரான இலக்கியம் படைப்பதில் ஒருவராக இருந்த முனைப்பின் காரணமாகவும்¹² 1923இல் Ravana, The Great King of Lanka என்னும் நாலினை எழுதினார். இந்நாலுள் இராவணன் ஒரு தமிழ் மன்னன் என்பதனை ஆழமாகப் பதிவு செய்தார். பின்னாளில் புலவர் குழந்தை இராவண காவியம் இயற்றுவதற்கு ஒரு

தூண்டுகோலாக இந்த நூல் அமைந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. தொடர்ந்து 1945இல் Tamil India என்னும் நூலை மிக விரிவான தகவல்களோடு எழுதினார்.

இதே காலகட்டத்தில் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிசெய்தவரும் ஞானபோதினி பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகச் செயல்பட்டவருமான வி.கோ. சுரியநாராயண சாஸ்திரியார் என்னும் பரதிமாற்கலைஞன் தமது நண்பர் மு.சு.பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அதே காலகட்டத்தில் தமிழ் மொழி வரலாறு என்னும் நூலினைத் தமிழில் எழுதினார்.

தமிழ் ஒரு உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதனை முதன்முதலில் பல்வேறு இலக்கிய, இலக்கணத் தரவுகளோடு மெய்ப்பித்தார். கடல்கொண்ட குமரிக்கண்டம் குறித்த உரையாடலையும் தொடங்கி வைத்தார். 12 வயது வரை தமிழ்மொழியிலேயே கற்க வேண்டும் என்று முழங்கினார். பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதத்தினை விலக்கி தமிழுக்கு முதன்மை அளிக்க வேண்டும் என்று குரலெழுப்பினார். இதுதொடர்பான கட்டுரைகளை ஞானபோதினி இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்.

மேற்கண்ட பின்புலத்தில் பார்க்கும்போது தமிழ்மொழி, இனம், இலக்கியம் சார்ந்த செயல்பாடுகளில் திரு. மு.சு. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை அவர்களும் பரதிமாற்கலைஞன் அவர்களும் ஒன்றுபட்டுச் செயல்பட்டனர். அந்த ஒற்றுமையின் விளைவாகத்தான் இவ்விருவரும் இணைந்து "ஞானபோதினி" பத்திரிகையை நடத்தினர். பரதிமாற்கலைஞன் 1903ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் தமது 33 வயதில் காசநோயால் மரணமடையாமல் இருந்திருந்தால், அவருடைய சிறந்த பல பங்களிப்புகள் தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

ஞானபோதினி பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்ட நூதன வாசகப் புத்தகங்கள், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், வறுமையும் தமிழ்ப்புலமையும், தமிழ்ப் புலவர் பொறுமை, தமிழகராதி, தமிழ் நூலாதரிப்போர், சுதேச பாஷை நீக்கம், சர்வகலா சாலை விசாரணை, திராவிடர் வருகை, தமிழ்ப் பாடசாலைகள், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், சென்னைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் குழப்பம், சுதேச பாலகர்களின் வித்தியாப்பியாசம் போன்ற முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள், தலையங்கங்கள் தமிழ் மொழி, இனம் குறித்த ஆராய்ச்சிகளுக்கும், விவாதங்களுக்கும் களமாக அமைந்தன.

இப்பத்திரிகையில் பல்வேறு பொருள் பற்றிக் கட்டுரைகள், படைப்புகள் வெளியிடப்பட்ட போதும் அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சி பற்றிய கட்டுரைகளோ, சாதி சங்கங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளோ, விளம்பரங்களோ, சமய வேறுபாடு தூற்றும் கட்டுரைகளோ வெளியிடப்படவில்லை.

இப்பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் இருவரும் தமிழ்மொழி, இனம் பற்றிய மிக ஆழமான ஆராய்ச்சிகள் செய்து திராவிட இனத்தின் பழமையை உலகறியச் செய்வதிலும், தமிழ் மொழியின் பழமையையும் செவ்வியல் தன்மையையும் நிலைநாட்டுவதிலும் ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில் 1897ஆம் வருடம் இந்தியாவின் எதிர்கால நிலைமை என்னும் தலைப்பில் சுவாமி விவேகானந்தர் சென்னையில் செய்த பிரசங்கத்தின் ஒரு பகுதி தமிழ்மொழிக்கும் இனத்திற்கும் எதிரான நிலைப்பாட்டில் இருப்பினும் ஞானபோதினியின் 1898 சனவரி இதழில் வெளிந்துள்ளது இப்பத்திரிகையின் நடுநிலைத் தன்மைக்கு சான்றாக அமைகிறது.

"இந்த சென்னை இராஜதானியிலே ஒரு விஷயம் பிரஸ்தாயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, இந்தப் பிராந்தியத்திலே திராவிடர்கள் என்ற ஜாதியார் இருந்தனர்

என்றும் அவர்கள் வடக்கேயிருந்த ஆரியர்களிற் சேராதவர்கள் என்றும், இத்தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் பிராமணர்கள் மாத்திரம்தான் வடக்கே இருந்த ஆரியர்களினின்றும் பிரிந்துவந்தவர்க் கௌன்றும், ஏனையர் தென்னிந்திய மனிதர்கள் அல்லவும் என்றும் பிராமணருக்கு முழுதும் வேறுபட்ட ஜாதியரென்றும் சொல்லுகின்றனர். இது முழுவதும் ஆதாரமற்றது. ஏனைவில் வடதேசத்தாருக்கும் தென்தேசத்தாருக்கும் பாஷாபேதம் இருக்கிற தென்பதொன்றே தவிர வேறு என்ன பேதம் இருக்கிறது? இங்கே சில வடத்தையர் வந்திருக்கிறோம். நமது ஆங்கில சிநேகித்தர்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் வடதேசத்தாரையும் தென்தேசத்தோரையும் பகுக்கு வல்லாரோ? இத்தேசத்துப் பிராமணர்கள் வடக்கேயிருந்து வந்தவர்களாயிற்றே அவர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தை மறந்தனரே. ஏன் அவ்வாறே ஏனைய ஜாதியாரும் தங்கள் பாஷாயை மறந்து திராவிட பாஷாயைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடாது? இந்த நியாயம் இருதலைக் கொள்ளிபோல் இருதரத்தாருக்கும் பாதகமாமே. இவைகளை யெல்லாம் நம்பாதீர்கள்! திராவிடசனங்கள் இருந்திருக்கலாம். அவர்களில் காட்டிலும் மேட்டிலும் தங்கியிருக்கும் சிலர்போக மிகுந்தவர்கள் இங்கே கிடையாது. அவர்களுடைய பாஷாயை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டதாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் எல்லாரும் வடக்கே இருந்து வந்த ஆரியர்களே" (ஞானபோதினி, 1898-சனவரி)

இவ்வாறு தமிழ்மொழி, இலக்கியம், இலக்கணம், வரலாறு, பண்பாடு, சமயம் தொடர்பான பல்வேறு களங்களில் ஞானபோதினி பங்களிப்புச் செய்துள்ளதையும், 1897 முதல் 1904 ஆம் ஆண்டுவரை வெளிவந்த ஞானபோதினி பத்திரிகையின் 84 இதழ்களும் தமிழ்மொழி, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டதோடு, தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த ஆவணமாகத் திகழ்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

அதிர்வரும் காலங்களில் இப்பத்திரிகையின் பங்களிப்புகள் குறித்து மிக விரிவான முறையில் ஆய்வு செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறான பணி என்பது தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வரலாற்றில் விடுபட்ட சில பகுதிகளை இட்டு நிரப்பும் என்பது தின்னனம்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. A history of Tamil journalism, by Mrinal Chatterjee, Eastern India campus of The Indian Institute of Mass Communication in Dhenkanal, Odisha.
2. சூரியோதயம் முதல் உதயசூரியன் வரை, தலித் இதழ்கள்: 1869-1943, ஜெ.பாலசுப்பிரமணியன், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2017.
3. தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, ஏ.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், அழக நிலையம் விரைவேட் லீட், 1959, முதற்பதிப்பு.
4. தமிழாராய்ச்சியின் வரலாறு, முதல் தொகுதி, பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்த்துறை வெளியீடு, முதற்பதிப்பு, 1998.
5. தமிழாராய்ச்சி வரலாறு : ஞானபோதினி (1897-1903), மு.வையாடுரி, ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 2000.
6. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள முந்தீர்ப்பள்ளம் என்னும் ஊரில் 1866 இல் பிறந்தவர். பள்ளிப் படிப்பை முடித்தவுடன் பரமக்குடி நீதிமன்றத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். பின்னர் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் மேற்படிப்பை

முடித்தார். கல்லூரிப் படிப்பு முடித்தவுடன் பாளையங் கோட்டை இந்துக் கல்லூரி, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் புனித மைக்கேல் கல்லூரி, திருச்சி எஸ்.பி.ஐ.கல்லூரி ஆகிய கல்வி நிறுவனங்களில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்த பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ் இன உணர்வும் கொண்டு வாழ்ந்ததுடன், ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் 50க்கும் மேற்பட்ட நால்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் தமிழுக்குப் பெரும் பணியும் ஆற்றியுள்ளார். சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் பணியாற்றியபோது "ஞானபோதினி" என்னும் மாதப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி நடத்தினார். பின்னர், நீதிக்கட்சியினரின் "நீதி" என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி சமூக நீதிக்காகக் குரல் கொடுத்தார். தகவல் ஆதாரம் - "நெல்லைத் தமிழ்ப் புலவர்கள்" என்னும் நால்.

7. முவையாபுரி, தமிழாராய்ச்சி வரலாறு : ஞானபோதினி, ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேட்டின் பின்னினைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தகவல்கள் அடிப்படையில் இங்கு மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது.
8. மதுரை அருகே விளாச்சேரி என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். வடமொழியைத் தந்தையாரிடமும் தமிழை மதுரை சபாபதி முதலியாரிடமும் கற்றார். இளவுயது முதலே தமிழ்மொழி, இலக்கியம், இலக்கணத்தின் மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். பின்னாளில் இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பில் தமிழ்மொழியிலும், மெய்யியலிலும் மாநிலத்திலேயே முதலாவதாகத் தேர்ச்சி பெற்றார். பின்னர் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும் தலைவராகவும் பணிசெய்தார். ரூபாவதி, கலாவதி, மாணவிஜயம் ஆகிய நாடகங்களையும், தனிப்பாசுரத்தொகை, பாவலர் விருந்து, மதிவாணன், நாடகவியல், தமிழ் வியாசங்கள், தமிழ்மொழியின் வரலாறு, சித்திரக்கவி விளக்கம், சூர்ப்பநகை - புராண நாடகம் ஆகிய நால்களை எழுதியதோடு, சயம்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப்பரணி, மகாலிங்கையர் எழுதிய இலக்கணச்சாருக்கம், புகழேந்திப் புலவரின் நாலவெண்பா, உத்திரகோச மங்கை மங்களேசுவரி பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய நால்களை பதிப்பித்தும் உள்ளார். தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஞானபோதினி என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகச் சில காலம் இருந்தவர். ராவ்பகதூர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் திராவிட சாஸ்திர எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டவர்.
9. The matriculation reader. Thompson and Co. (1898), A Primer of Tamil Literature. Ananda Press(1904), Full notes on A.T. Quiller Couch's historical tales from Shakespeare and Washington Irving's England's rural life and Christmas customs. P. R. Rama Ayyar & Co,(1913), Studies and Critiques. P. R. Rama Iyer.(1914), Ten Tamil saints: sketches of their lives, works and teachings, together with bibliographies. G. A. Natesan. (1915), Ravana, The Great King of Lanka. Bibliotheca. (1923), Critical Studies in Kural. Bibliotheca (1929), St. Manickavasakar: his life and teachings. Bibliotheca (1929), Saint Appar. ,South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd. (1934), Tamil India. South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd., (1945), ஓளவை குறள், ஆயிரத்து ஜம்பத்தைந்து செய்யடக்களையுடைய 'செய்யள்கோவை, விவேக விளக்கம், இராயர் அப்பாசி கதைகள், வாசகத்திரட்டு.இரு சிறு கதைகள், பன்னிரு பெண்மணிகள், நபி நாயகமும் கவி வாணர்களும், மருத்துவன் மகள், தமிழரும் தமிழ்ப்புலவர்களும், தப்பிலி, காமாட்சி

என்ற நவநகை நாடகம், ஐரோப்பியர் போர், நவராத்திரி விரிவுரைகள், சூரபதுமன் வரலாறு முதலிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்- தகவல், நெல்லைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் நூல்,(வி.சுந்தரம் ஐ.ஏ.எஸ். கட்டுரை).

10. இந்நால் 1929 ஆம் ஆண்டு Tamil Literature என்னும் பெயரில் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டது. தற்போது தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் நிறுப்படப் பதிப்பு வடிவில் பதிப்பித்திருக்கிறது.
11. "Thirukkural was made globally known by translating it into the global language English by many Scholars. Such as Rev.G.U.Pope, Rev.W.H.Drew, Rev.John Lazarus, Mr.M.S.Poornalingam Pillai and Mr. V.V.S.Iyer- S.Viswanathan, Frontline, Volume-21, Issue 22, Oct.23-Nov.5, 2004
12. Anti-Ramayana Literature is equally prodigious and powerfull all over India. In Tamilnadu alone quite a few scholars, such as sami vedachalam, P.V.Manikka nayakkar, P.Chidambaram Pillai, V.P.Subramaniya Mudaliyar, M.S. Poornalingam Pillai, Chandrasekara Pavalar and C.N.Annadurai have written popular works against the Ramayana.P:55, Presenting the Past: Anxious History and ancient future in Hindutva India, S.P. Udayakumar, Greenwood Publishing Group,2005.

மதியிடப்பெற்றது

அறிவைக் கட்டமைப்பதிலும், அறிவை மீள் உருவாக்கம் செய்வதிலும் ஆய்வாளர்களின் வகிபங்கு

The role of researchers in the construction of knowledge and the reconstruction of knowledge

சின்னத்தம்பி லாவபிரியா/Sinnathamby Lavapriyaa¹⁶

Abstract: The knowledge of the world is being constructed by the findings of periodic researches. The body of knowledge grows through new constructions and reconstruction. In this case the knowledge package is built on the collective efforts of researcher in every corner of globe. When the researcher makes a mistake it will affects the whole knowledge. This paper examines the role of the researcher in constructing and reconstructing of knowledge. Data were collected from secondary resources and analysed by analytical methodology.

Keywords: Construct, Knowledge, Reconstruct, Role, Researcher

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலக அறிவு என்பது காலங்காலமாக முன்னெடுக்கப்பட்ட ஆய்வுகளின் முடிவுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. புதிய அறிவை உருவாக்கல், அதனை மீள் உருவாக்கம் செய்தல் என அறிவுத் தொகுதி வளர்ச்சியடைந்து கொண்டே செல்கின்றது. இந்நிலையில் உலக அறிவைக் கட்டமைப்பதில் தனியொருவர் பொறுப்பாக்கப்படவில்லை. அறிவுத் தொகுதியானது உலகின் ஒவ்வொரு முலையிலும் உள்ள ஆய்வாளர்களின் ஒட்டுமொத்த முயற்சியால் கட்டமைக்கப்பட்டதாகும். ஆய்வாளன் தவறு இழைக்கும்போது அது அறிவுத் தொகுதியில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. இக்கட்டுரையானது அறிவைக் கட்டமைப்பதிலும் அதனை மீள் உருவாக்கம் செய்வதிலும் ஆய்வாளரின் வகிபங்கு தொடர்பாக ஆராய்கின்றது. இவ்வாய்வுக்குரிய தரவுகள் இரண்டாம்நிலைத் தரவுகளாக காணப்படுவதோடு பகுப்பாய்வு முறையியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

திறவுச்சொற்கள் - அறிவைக் கட்டமைத்தல், அறிவை மீள் உருவாக்கம் செய்தல், ஆய்வாளன் வகிபங்கு

1.1 அறிமுகம்

அறிவைத் தேடுதலே ஆய்வாகின்றது. புதிய அறிவைத் திரட்டுவதற்குரிய ஒழுங்கமைந்த செயல்முறையே ஆய்வில் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. 'ஆய்' என்ற கல்விச் செயல்முறை அறிந்ததிலிருந்து அறியாததை நோக்கிச் செல்லும் இயக்கவிசை ஆகின்றது. ஆய்வின் வழியாகக் கண்டுபிடிப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. புத்தாக்கங்கள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. புதிய விடயமொன்றை அறியும் விருப்புடன் ஆய்வு தொடர்புடையது. இது ஒரு புலமை சார்ந்த தொழிற்பாடாகும்.

¹⁶ Teacher AT BT/KK/Chenkaladdy Central College (Srilanka), BA(Hons)EUSL, MA(UPDN), 0777663265, lavapriyaa@yahoo.com

1.2 ஆய்வு நோக்கம்

ஆய்வுச் செயன்முறையில் ஆய்வாளனின் சிறு தவறுகள் எவ்வாறு பாரிய தாக்கத்தினை உலக அறிவில் ஏற்படுத்தும் என்பதை கண்டறிதல்..

1.3 ஆய்வுச் சிக்கல்

இன்றைய உலக சமுதாயமானது சிக்கல் நிறைந்ததாக காணப்படுகின்ற நிலையில் உலக மக்களின் அறியாமையை போக்குகின்ற பொறுப்பு ஆய்வாளர்களிடம் காணப்படுகின்றது. தமக்கு தேவையான சகல அறிவையும் தாமே ஆய்வை மேற்கொண்டு பெற்றுக்கொள்ள ஒவ்வொரு மனிதனாலும் முடியாது. எனவே அவர்கள் துறைசார்ந்த ஆய்வாளர்களின் ஆய்வு முடிவுகளை எதிர் பார்த்து நிற்கின்றனர். இவ் எதிர்பார்ப்பை சரியான விதத்தில் பூர்த்தி செய்வதில் ஆய்வாளனின் வகிபங்கு எவ்வாறு காணப்படுகின்றது என்பதைக் கண்டறிவதே இவ்வாய்வின் சிக்கல் ஆகும்.

1.4 ஆய்வுக் கருதுகோள்கள்

ஆய்வாளன் பொருத்தமான ஆய்வு முறையியலைப் பயன்படுத்தும்போது உண்மை அறிவை உருவாக்க முடியும்.

ஆய்வாளன் ஆய்வு ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கும்போது சிறந்த அறிவைக் கட்டமைக்க முடியும்.

ஆய்வாளன் சமுக மற்றும் உலக நன்மையை முதன்மைப்படுத்தி ஆய்வை மேற்கொள்ளும் போது சரியான அறிவை உருவாக்க முடியும்.

1.5 ஆய்வுச் செயன்முறையில் ஆய்வாளனின் முக்கியத்துவம்

அறிவைக் கட்டமைப்பதிலும் மீள் உருவாக்கம் செய்வதிலும் ஆய்வாளனின் பங்கானது ஆய்வின் ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் காணப்படுகின்றது. மேலும் ஆய்வுச் செயன்முறையில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு செயன்முறையிலும் ஆய்வாளனின் முக்கியத்துவம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. பின்வருமாறு ஆய்வின் ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் ஆய்வாளனின் வகிபங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆய்வின் நோக்கங்களை முன்வைத்தல் - அறியாப் பொருளை அறிதல், மறைந்துள்ள யதார்த்தங்களையும் உண்மைகளையும் கண்டறிய முயலுதல், புதிய விவரப்படிகளை முன்மொழிதல், இருக்கும் அறிவினை மீளாய்வு செய்தல், ஒற்றுமைகள் வேற்றுமைகளை வேறுபடுத்தி அறிதல், கருதுகோள்களைச் சோதித்தல், புலமைப் பயிற்சி, சிக்கல் தொடர்பான பண்பளவு மற்றும் எண்ணளவு பெறுமானங்களைக் கண்டறிதல், புதிய கோட்பாடுகளையும், எண்ணக் கருக்களையும், விதிகளையும் நிறுவுதல், அறிவுப்பரப்பில் புதிய தூண்டல்களையும் துலங்கல்களையும் முன்வைத்தல், ஆய்வு வழியாகச் சமுக பயனுடைமைக்கு உதவுதல், பழைய ஆய்வுகளின் உண்மை நிலைகளைக் கண்டறிதல், ஆய்வின் செயற்பாடுகள் தொடர்பான திறனாய்வுகளை முன்னெடுத்தல், சமகாலப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்ளும் தன்மைகளை ஏற்படுத்தல் போன்றன காணப்படுகின்றன.

ஆய்வின் பிரச்சினை மற்றும் முக்கியத்துவத்தினை அடையாளப்படுத்தல் - ஆய்வு பிரச்சினையினை இனங்காணும் போது வேறு ஆய்வாளர்களால் ஆய்வு செய்யாது விடப்பட்டுள்ள பொருண்மைகளை இனங்கண்டு அதன் அடிப்படையில் ஆய்விற்கான

பொருளினை நன்கு வரையறை செய்வது ஆய்வின் வெற்றிக்கு இன்றியமையாததாகும். இதனைப் பொறுத்தே ஆய்வின் வடிவமைப்பு, ஆய்வு முறையியல் என்பன அமையும். ஆய்வு இடைவெளியை இனக்காணாது மேலோட்டமாக ஆய்வுப் பிரச்சினையைத் தெரிவுசெய்தால் ஏற்கனவே செய்யப்பட்ட ஆய்வின் நகலாக அது அமையவும் முடியும். அதுமட்டுமின்றி அத்தகையதாக ஆய்வை மேற்கொண்டால் மனிதவளம், பணம், நேரம், முதலான வளங்கள் வீண்விரயமாக்கப்படும். மேலும் இந்த ஆய்வினால் அறிவுத் தொகுதிக்கு எந்தவொரு பங்களிப்பையும் செய்ய முடியாது போகும். ஆய்வாளரால் ஆய்வு உருவாக்கப்படுவதும் மீள் உருவாக்கம் செய்யப்படுவதும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை முன்வைப்பதற்காகவே. அந்தவகையில் ஆய்வாளரால் அடையாளம் காணக்கூடிய பிரச்சினைகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட முடியும்.

- ❖ தனிநபர் அல்லது தனி நிறுவனம் அல்லது ஒரு தனியலகு தொடர்பான உள்ளார்ந்த பிரச்சினைகள்
- ❖ சூழல்சார் காரணிகளோடு தொடர்பான பிரச்சினைகள்
- ❖ மாறிகளின் இடைத்தொடர்புகளினாலும் தாக்கங்களினாலும் ஏற்படும் பிரச்சினைகள்
- ❖ கட்டமைப்புக்களோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகள்
- ❖ வரலாற்றுக் காரணிகளோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகள்
- ❖ அரசியல், பொருளியல், அதிகாரவியலோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகள்
- ❖ உயிரியற் பண்புகளால் எழும் பிரச்சினைகள்
- ❖ சேதன் அசேதன பண்புகளால் எழும் பிரச்சினைகள்
- ❖ கல்வி, பண்பாடு, மற்றும் தொடர்பாடல் பண்புகளால் எழும் பிரச்சினைகள்
- ❖ உற்பத்தி முறையை மற்றும் இயக்க முறையைகளோடு இணைந்த பிரச்சினைகள்
- ❖ அறிவாதாரங்களோடு இணைந்த பிரச்சினைகள்

ஆய்வுப் பிரச்சினையைத் தெரிவு செய்யும்பொழுது மிகவும் அற்பமான அல்லது மிகவும் எளிதான ஒரு பிரச்சினையைத் தெரிவு செய்தல் உயர்மட்ட ஆய்வுகளில் தவிர்த்துவிடப்படுகின்றது. அவ்வாறே அதிகளுடு ஆழந்து பரந்த ஆய்வுகளும் ஏற்கனவே ஆய்வு செய்யப்பட்ட பிரச்சினைகளும் பொதுவாகத் தவிர்த்துவிடப்படுகின்றன. எனவே பொருத்தமான ஆய்வுச்சிக்கலைத் தெரிவுசெய்வதன் மூலம் அறிவைக் கட்டமைப்பதில் ஆய்வாளரின் வகிபங்கு முக்கியமானதாகும். ஆய்வுச்சிக்கலைச் சரியாக அடையாளம் காணப்படாதவிடத்து முழு ஆய்வுமே பயனற்றதாகிவிடும்.

கருதுகோள் வடிவமைத்தல் - குறித்த ஓர் ஆய்வானது ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கருதுகோள்களைக் கொண்டு காணப்படும். இது நிருபிக்கப்படாத ஒரு கூற்று மட்டுமே. எதிர்காலத்தில் உண்மையென நிருபிக்கப்படலாம் அல்லது நிராகரிக்கப்படலாம். இது ஆற்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தை நோக்கி வழிநடத்த உதவுகின்றது. ஆய்வினைத் தொடங்குவதற்கு ஆரம்பத்தை வழங்குகின்றது. எனினும் எல்லா ஆய்வுகளிலும் ஆய்வுக் கருதுகோள் முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்பது இல்லை.

இலக்கிய மீளாய்வு - ஆய்வுத் தலைப்பைத் தெரிவு செய்த பின்னர் தொடரப்படும் படிநிலையாக இலக்கிய மீளாய்வு காணப்படுகின்றது. ஆய்வாளன் தமது ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர் தமது ஆய்வுடன் தொடர்புபட்ட, ஏற்கனவே மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு நடவடிக்கைகள் பற்றி நன்கு அறிமுகம் உள்ளவராக இருக்க வேண்டும். இதன்படி முன்னர் செய்யப்பட்ட ஆய்வை மீளும் தாம்

மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளைத் தவிர்த்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும்போது ஆய்வின் பொருள் ஆய்வுடன் தொடர்புபட்ட கோட்பாடுகள், விதிகள் பற்றிய பல விடயங்களை அறிந்து அவற்றின் வேறுபாடுகளை இனங்காண்பதன் மூலமே ஆய்வாளருக்குத் தாம் மேற்கொள்ளவுள்ள ஆய்வின் பொருள் பற்றிப் பரந்த அறிவினையும் விளக்கங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். எனவே இத்தகைய விளக்கங்களைப் பெறுவதற்கு அவ்வாய்வு சார்ந்த நால்கள், சாசனங்கள், கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள், இதழ்கள், நாளேடுகள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தலாம்.

சிறந்த முறையில் இலக்கிய மீளாய்வினைச் செய்வதன் உடைக ஆய்வுக்கான முக்கிய விடயங்களை வடிவமைத்துக்கொள்ள முடியும். அவை ஆய்வுடன் தொடர்புபட்ட ஆய்வுக்கான அடிப்படை அறிமுகம் ஒன்றை உருவாக்க முடியும், மேற்கொள்ளப்படவுள்ள ஆய்வு தற்போதுள்ள அறிவுக்கு எவ்வாறான பங்களிப்பை செய்யும் என்பதை உறுதி செய்து கொள்வதற்கு முடியும், குறித்த துறையில் காணப்படும் இலக்கியங்கள் பற்றிய தர்க்க ரீதியான கருத்துக்களை உருவாக்கி கொள்ள முடியும், தற்போதுள்ள அறிவினை மேலும் விருத்தி செய்வதற்கு ஆய்வாளரால் எத்தகைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும் என்பதை இனங்காண முடியும், ஏனையவர்களது ஆய்விற்கும் குறித்த ஆய்வாளருடைய ஆய்விற்கும் இடையில் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை இனங்கண்டுகொள்ள முடியும். இலக்கிய மீளாய்வுச் செயற்பாட்டின்போது சர்வதேச ரீதியாக வெளியிடப்பட்ட இலக்கியங்கள், உள்ளூர் ரீதியாக வெளியிடப்பட்ட இலக்கியங்கள், கோட்பாட்டு இலக்கியங்கள், பிரசுரிக்கப்படாத இலக்கியங்கள் போன்றன மீளாய்வு செய்யப்படுகின்றன. மேலும் ஓர் ஆய்வின் முடிவுகள் இன்னுமொரு ஆய்வின் ஆரம்பநிலையாக அறிவுத்துறையில் கருதப்படுகின்றது. முன்னைய ஆய்வுகளை மீட்டு முடிவுகளை நன்கு கிரகிக்கும்போது புதிய ஆய்வினை எவ்வாறு செய்யலாம் என்ற எண்ணம் இலக்கிய மீளாய்வின்போது வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதனால் ஒருவர் புதிய ஆய்வினை மேற்கொள்ள உந்தப்படுவார். இதன் காரணமாக ஆய்வாளர் அறிவுத் தொகுதிக்கு முதன்மையான பங்களிப்பினைச் செய்ய முடியும்.

ஆய்வின் எல்லையை வரையறை செய்தல் - ஆய்வின் பரப்பு பரந்து காணப்படும் போது அவ்வாய்வினை ஆழமாகவோ அல்லது காத்திரமாகவோ செய்ய முடியாது போகும். எனவே இத்தவறு நிகழாமல் இருப்பதற்காக ஆய்விற்கான எல்லையினை வரையறை செய்வது இன்றியமையாததாகும். இதன்போது விடயரீதியான வரையறை மற்றும் கால ரீதியான வரையறை என்பன கருத்தில் எடுக்கப்படும். ஆய்வு விடயத்தை வரையறைப்படுத்தும்போது ஆய்வு அதன் நோக்கத்தில் இருந்து விலகிச் செல்வது தவிர்க்கப்படும். மேலும் ஆய்வாளன் ஆய்வினைச் சிறப்பாகத் திட்டமிட்டுக் குறிப்பிட்ட கால வரையறைக்குள் தனது ஆய்வின் அனைத்து செயற்பாடுகளையும் நிறைவேற்ற ஆய்வாளன் தவறும் பட்சத்தில் ஆய்வாளனது தரம் இழந்து நோக்கத்தினை அடையாமல் போய்விடும். எனவே ஆய்வாளன் தனது கடமைகளை நிர்ணயிக்கப்பட்ட கால எல்லைக்குள் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் காலத்திற்குத் தேவையான அறிவினை அறிவுத்தொகுதிக்கு வழங்க முடியும்.

1.6 ஆய்வொன்றில் ஆய்வுக்காக உட்படுத்தப்படுபவர்களின் உரிமைகள்

ஆய்வொன்றில் பங்கு கொள்வதா அல்லது இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கான நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கான உரிமை.

ஆய்வாளனால் அழக்கத்திற்கு உள்ளாகாமல் இருப்பதற்கான உரிமை

ஆய்வில் பங்குபெறாமல் இருப்பதற்கும் அவ்வாய்வில் இருந்து இடையில் விலகிக்கொள்வதற்குமான உரிமை.

எவ்விடயத்தை கண்டறிவதற்காக எவ்வாறான ஆய்வு முறையியலை பயன்படுத்தி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படப் போகின்றது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கான உரிமை.

ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும் நபர் என்ற வகையில் அவரது உரிமைகள் மீறப்பட்டால் யாரைக் கேள்விக்கு உட்படுத்துவது என்பதை தெரிந்து கொள்வதற்கான உரிமை.

குறித்த ஆய்வு தொடர்பான எந்தவொரு சந்தேகத்தையும் வினவுவதற்குரிய உரிமை.

குறித்த ஆய்வு தொடர்பாக ஒர் ஒப்பந்தத்தில் ஈடுபடுவதற்கான உரிமை.

குறித்த ஆய்வு தொடர்பாக ஏற்படும் பாதிப்புக்களுக்கான நட்ட ஈட்டைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான உரிமை.

1.7 ஆய்வாளன் ஆய்வு தொடர்பாக பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்க நடவடிக்கைகள்

ஆய்வு ஒழுக்கம் என்பது ஏன் அவசியமானது எனில் ஏமாற்றுதல், பிழையாக்குதல், தவறான விளங்கப்படுத்தல்களில் இருந்து தவிர்த்து ஆய்வை உண்மை, அறிவு, தவறின்றி நகர்த்துவதற்கும், ஆய்வாளருக்கான மதிப்பையும் அவரது புலமைச் சொத்தைப் பாதுகாக்கவும் மற்றும் பொதுமக்களுக்கு வகை கூறுத்தக்கதாக ஆய்வை மாற்றுவதற்கும் ஆய்வு ஒழுக்கம் என்ற கட்டமைப்பு அவசியமானதாகும்.

ஆய்வாளன் ஆய்வு ஒழுக்கத்தை பின்பற்றுகின்றான் எனில், அவன் நேர்மையாகவும், நோக்கத்தின் அடிப்படையிலும், கவனமாகவும், திறந்த மனதுடனும், புலமைச் சொத்துக்கு மதிப்பளித்தும், தன் போன்ற ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்தும் பாகுபாடு காட்டாமலும், தொடர்ச்சியாகக் கற்பவணாகவும், சட்டத்திற்கும் அரசுக்கும் தன்சார்ந்த நிறுவனங்களுக்கு மதிப்பளிப்பவணாகவும், மனிதர்கள் மற்றும் விலங்குகள்மீது அதிக கவனம் கொண்டவணாகவும் காணப்படுவான். அந்தவகையில் ஒர் ஆய்வாளனிடம் இருந்து பின்வரும் விடயங்கள் ஆய்வு ஒழுக்க எண்ணக்கருவின் அடிப்படையில் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

ஆய்வு நடவடிக்கைகள் ஆய்வின் தரத்தையும் நம்பிக்கையையும் உறுதி செய்தல் - ஆய்வுகள் தரமானதாகவும் நம்பிக்கையானதாகவும் செய்யப்பட வேண்டும். தரவு சேகரிப்பது தொடக்கம் பகுப்பாய்வு செய்து முடிவுகளை முன்வைக்கும் வரை ஒவ்வொரு படிநிலையும் ஒழுங்காக நகர்த்தப்பட வேண்டும். ஆய்வு முறையியல் பொருத்தமானதாக அமைய வேண்டும். களாஆய்வின் மூலம் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு விடயத்தை இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளை கொண்டு வீட்டிலிருந்து ஆய்வு செய்து முடிவை முன்வைத்தால் அது தரமானதாக அமையாது. மாதிரிகளை தெரிவு செய்யும் போது பொருத்தமான மாதிரிகளை தெரிவு செய்ய வேண்டும். முறைப்படி செய்யப்பட்ட ஒரு ஆய்வாளது அதன் தரத்தை குறிப்பிடத்தக்களவு கொண்டிருக்கும்.

ஆய்வாளன் உள்ளதை உள்ளவாறு எடுத்தியம்புதல் - ஆய்வாளன் ஆய்வின் முடிவுகளை முன்வைக்கும்போதும் ஆய்வின் சூழல் நிலைகளை விவரிக்கும்போதும் உள்ளதை உள்ளவாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஆய்வாளன் பக்கச்சார்பான முடிவுளைப் பெறும்வண்ணம் ஆய்வை வழிநடத்தக் கூடாது.

ஆய்வில் பங்குகொள்வோரும் தகவல்களை வழங்குவோரும் சுயாதீனமாகத் தமது சுய விருப்பத்துடன் பங்கு கொள்ளல் - ஆய்வில் பங்கு கொள்வோரைக் கட்டாயப்படுத்தியோ பயமுறுத்தியோ ஆய்வில் ஈடுபடுத்தக் கூடாது. அவர்கள் தங்களது விருப்பத்தின் பேரிலே ஆய்வில் பங்குகொள்ள வேண்டும். மேலும் ஆய்விற்காகத் தகவலைப் பெறும்போது ஆய்வின் நோக்கம் மற்றும் குறிக்கோள் என்பவற்றைத் தெளிவாக ஆய்வாளன் தகவலை வழங்குவோருக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஆதிக்க நாடுகள் தம்மால் கைப்பற்றப்பட்ட சிறைக்கைதிகள் மீது உயிரியல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தன. இது ஒழுக்க மீறலான ஒரு விடயமாகும்.

ஆய்வு நடவடிக்கைகளின் போது பெறப்பட்ட சில தகவல்களை வெளியிடும் போது எந்தவொரு சமுகத்திற்கோ அல்லது தனிநபருக்கோ பாதிப்பு ஏற்படக் கூடாது - ஆய்வின் முடிவுகளை வெளியிடும்போது ஆய்வாளன் அதனை வெளியிடும் முன்னர் அந்த முடிவு யாரையேனும் பாதிக்குமா என்பதைக் கருத்தில் எடுக்க வேண்டும். ஆய்வாளனது சமுக நன்மைக்காகவே முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். அம்முடிவு சமுகத்தையோ அல்லது தனிநபரையோ பாதித்தால் ஆய்வு ஒழுக்கத்தை மீறிய ஒரு ஆய்வாக அது கருதப்படும்.

ஆய்வினை மேற்கொள்பவர் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தித் தகவல்களைப் பெறக்கூடாது - ஆய்வுக்கான தகவலைப் பெறும்போது தமது சொந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தித் தகவல்களைப் பெறக் கூடாது. மேலும் தகவலைத் தருபவரின் விருப்பத்துடனே தகவலைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். 1932இல் அமெரிக்க பொது சுகாதார சேவை நிலையத்தால் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு வகையான தோல்நோய் தொடர்பான ஆய்வின்போது அந்நோயினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இலவச சிகிச்சை வழங்கப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டதோடு இது ஒரு கொள்ளை நோய் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சிகிச்சைக்கு வந்தவர்களுக்கு பெரிசிலின் தவிர வேறு எந்த மருந்துகளும் வழங்கப்படாததோடு ஆய்வின் முடிவில் அந்த ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட ஆண்கள் கெட்ட இருத்தத்தை கொண்டுள்ளனர் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த ஆய்வில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வறுமையானவர்கள் மட்டுமே. அத்தோடு அவர்களின் சமுக அங்கிகாரமும் மருந்துவ நிலையும் வெளியுலகத்திற்கு தெரியப்படுத்தப் பட்டிருந்தமையும் ஆய்வுத்துறையில் ஒழுக்க மீறலாக அடையாளப்படுத்தப் பட்டிருந்தது.

பெறப்பட்ட தகவல்களை ஆய்வுக்கு மட்டும் பயன்படுத்தல் - பெறப்பட்ட தகவல்களை ஆய்வுக்காக மாத்திரம் பயன்படுத்த வேண்டும் அதைவிடுத்து அத்தகவல்களை விற்கவோ வேறு தேவைகளுக்கு பயன்படுத்தவோ கூடாது. அவ்வாறு இடம் பெறுமானால் அது வெளிப்படுத்தப்படும்போது முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும்.

தகவலைத் தந்தவர்களின் அந்தாங்கங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் - ஆய்வு ஒழுக்கவியலின் முக்கிய அம்சமாக இரகசியம் பேணும் தன்மை காணப்படுகின்றது. அதாவது ஆய்வுகளில் பங்கு கொள்ளும் தனிமனிதர்களினதோ அல்லது தனிப்பட்ட நிறுவனங்களினதோ பெயர்கள் எச்சந்தரப்பத்திலும் குறிப்பிடப்படக் கூடாதது ஆகும்.

ஆய்வில் பங்குபெறும் எவருக்கும் தனது தனிப்பட்ட விடயங்களைத் தெரியப்படுத்தாத உரிமையுண்டு. அந்தவகையில் எவ்வாறான தகவல்களை மக்களிடமிருந்து பெற முடியும் என்பதற்கு வரையறைகள் இருப்பதுடன் சில தகவல்கள் பெறப்பட்ட போதும் அதற்கு உரித்தானவர்களை இனங்காட்டாமல் ஆய்வினது முடிவினைத் தெரிவிக்க வேண்டியதும் அவசியமாகின்றது. உதாரணமாக சொத்து சேகரிப்புத் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும்போது அது நாட்டிற்கு அவசியமாகும். ஒன்றாகக் காணப்பட்டபோதும் அதனுடன் தொடர்பானவர்களின் தகவல்களை வெளிப்படுத்தி அவர்களின் தனிப்பட்ட பெயரைப் பயன்படுத்தல் என்பது முறையற்றதாகும். எனவே இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஆய்வின் முடிவுகள் தனிப்பட்ட ஒருவரை அடையாளப்படுத்தாமல் பொதுவான அடிப்படையில் முன்வைக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அடுத்தபடியாக ஆய்வில் பங்குபெறுவோரின் சம்மதம் வாய்மூலமாகவும் எழுத்து மூலமாகவும் பெறப்பட்ட பின்னரே அவர்டமிருந்து தகவல்கள் பெறப்பட வேண்டும். ஆய்வு தொடர்பான பூரண விளக்கம் ஆய்வில் பங்குபெறுவோருக்கு வழங்கப்பட வேண்டியது ஆய்வாளரின் பிரதான கடமையாகும். ஆய்வில் பங்குபெறுவோருக்கு சுயவிருப்பம் காணப்பட வேண்டும். அது மட்டுமல்லது அவரின் பூரண சம்மதம் பெறப்பட வேண்டும். எச்சந்தர்ப்பத்திலும் ஆய்வாளரின் கட்டாயத்தினால் பங்குபெறக் கூடாது. ஆய்வில் பங்குபெறுவோர்டமிருந்து சேகரிக்கப்படும் தகவல்கள் ஆய்விற்காக மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவ்வாறு தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும்போது அதற்கான சட்ட ரதியான தண்டனையும் வழங்கப்படுதல் முக்கியமானதாகும்.

பாதிப்பு ஏற்படுத்தாத தன்மை - ஆய்வானது தனது நோக்கத்தைச் சிறப்பாக அடைய வேண்டுமாயின் அது தனிப்பட்ட மனிதனுக்கோ சமூகத்திற்கோ தீங்கு விளைவிக்காததாக அமைய வேண்டும். அதாவது சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுகளில் நேரடியாகவே மனித நடத்தை தொடர்பாகவே ஆராயப்படுகின்றது. அதாவது சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகவே கூடுதலான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அந்தவகையில் ஆய்வில் பங்குபெறுவோர் பல்வேறு விதமான பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கி இருக்கலாம். அது தொடர்பாக அவர்களின் மனம் புண்படும் வகையிலோ அல்லது மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தும் வகையிலோ வினாக்களைத் தொடுக்கும்போது அவர்களின் உரிமையினை மீறும் செயலாக அது அமைந்து விடுகின்றது. அதாவது அவர்களைப் பாதிக்கும் விடயமாக மாறி விடுகின்றது. அதாவது ஓர் ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்படும்போது அது சமூக ரதியாகவோ மன்றத்தியாகவோ, உடல் ரதியாகவோ யாரும் பாதிப்பினை எதிர்கொள்ளாத வகையிலேயே அமையப்பெறுதல் வேண்டும்.

உடல் ரதியான பாதிப்பு என்பது புதியதாக மருந்து வகைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் போது அல்லது போதைப்பொருட்களைப் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தும்போது அல்லது புதிய ஆயுதங்களை அறிமுகப்படுத்தும்போது அதன் தரத்தினை அறிவுதற்காக ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்படும்போது அது ஆய்வில் பங்குபெறுவோரை உடல் ரதியில் பாதிக்கச் செய்வதாக அமையும் இந்நிலை ஆய்வின் ஒழுக்கவியல் முற்றாக மீறப்படும் செயலாகும். மன ரதியான பாதிப்பு எனும்போது ஆய்வுகளில் மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தும் வகையில் வினாக்களைத் தொடுத்தல். அதாவது பாலியல் நோய்களின் பரவல் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும்போது ஆய்வில் பங்குபெறுவோரின் உணர்ச்சிகளுக்குப் புறம்பான விடயங்களை அறிய முற்படுதல் என்பது ஆய்வு ஒழுக்கவியலை மீறும் செயலாகும். மேலும் சமூகம்சார் பிரச்சினைகளை ஆராயும்போது அச்சமூகத்திற்கு இழுக்கு ஏற்படாத வகையிலான வினாக்களையும்

தகவல்களையும் சேகரித்தல். இவ்வாறாக ஆய்வினை மேற்கொள்ளத் தொடங்கும்போதே அவ்வாய்வானது மன ரீதியான, உடல் ரீதியான, சமூக ரீதியான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தாத வகையில் ஆய்வு வடிவமைக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆய்விற்கான தகவல்களை வழங்குபவரது நேரத்திற்கும் ஆய்வாளர் மதிப்பளிக்கத் தவறக் கூடாது - இதனால் வினாக்கொத்து முறையிலான ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் போது ஆய்வாளன் இயன்றவரை தகவல்களை வழங்குபவரது நேரத்தினைச் சரிவரப் பயன்படுத்தக்கூடிய முறையில் வினாக்கொத்தினை வடிவமைத்தல் இன்றியமையாததாகும். ஆய்வினை மேற்கொள்ளும்போது அப்பிரதேசத்தில் நிலவெப்ரும் உள்ளூர் சம்பிரதாயங்களுக்கும் கலாச்சார பாரம்பரியங்களுக்கும் மதிப்பளிக்க வேண்டும். வினாக்கொத்து முறையின்போது ஏதேனும் வினாக்களுக்குத் தகவல்களைத் தருபவர் விடையளிக்க விரும்பாதவிடத்து அவரிடம் இருந்து வற்புறுத்தி விடையைப் பெறுவதற்கு முயற்சிக்கக் கூடாது.

சூழலுக்கு ஏற்ப நடந்துகொள்ளல் - வெளிக்கள் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் போது, சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடை, உடை என்பவற்றைப் பின்பற்றுவதுடன் இயன்றவரை அப்பிரதேசத்துக்குரிய மொழியைப் பயன்படுத்தி ஆய்வினை முன்னெடுத்துச் செல்வதனால் ஒரு தரமான ஆய்வினை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக அமையும்.

கேள்விகள் பொருத்தமானதாக அமைதல் - 'கேள்விகள் இன்றி ஆய்வு இல்லை' எனினும், கேள்விகள் சரியானதாகவும், புத்தியைத் துலக்குவனவாகவும் அமைய வேண்டும். மேலும் பயனற்றாகவும் உனர்ச்சியைத் தூண்டுவதாகவும் அமையக் கூடாது.

1.8 ஆய்வாளன் ஆய்வைத் தவறாக வழிநடத்தும்போது ஏற்படும் பாதிப்புகள்

ஆய்வாளன் தொடர்ந்து எல்லா ஆய்வுகளையும் பிழையாக வழிநடத்தப் பழகிக்கொள்ளல்.

ஆய்வாளரிடம் ஒரு குற்ற உனர்வை உருவாக்குவதோடு அவரால் தொடர்ந்து சிறப்பான ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியாது போகும்.

இன்னொருவரின் ஆளுமை திருடப்படும்.

காலவிரையம் மற்றும் பணவிரையம் ஏற்படும்.

குப்பைத்தனமான ஆய்வாகக் காணப்படல்.

ஓர் ஆய்வாளனின் தவறான ஆய்வு முன்னெடுப்பு நேர்மையான ஆய்வாளர்களையும் சந்தேகம் கொள்ள செய்யும்.

கல்வித்தரத்தில் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தும்.

1.9 பரிந்துரைகள்

ஆய்வொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தல் - ஆய்வு சார்ந்து ஆய்வாளனை நேர்மையாகச் செயற்பட வைப்பதன் மூலம் உன்மையைக் கண்டறிவதே ஆய்வொழுக்கத்தின் நோக்கமாகும். ஒழுக்கம் மீறப்படும்போது சமூகத்தில் பினக்குள்ளும் சிக்கல்களும்

தோன்றுகின்றன. உதாரணமாக, சுழல் ஒழுக்கம் மீறப்படும்போது சுழல் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. சமூக ஒழுக்கம் மீறப்படும்போது சமூக பிரச்சினைகள் தோற்றும் பெறுகின்றன. எவ்வாறெனினும் பிரச்சினைகளே ஒழுக்கம்சார் சிந்தனையை சுலக துறைகளிலும் தோற்றுவித்திருந்தது. இப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாகவே ஒவ்வொரு துறையும் தன்னகத்தே தன் துறைசார்ந்த ஒழுக்கக் கோவைகளைக் கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக, வைத்தியத்துறையில் ஹிப்போஹிரட்ஸீன் சத்தியப் பிரமாணம் வைத்தியத் துறையில் ஒழுக்கச் சிந்தனையை முன்னிறுத்துகின்றது. அந்தவகையில் தற்காலத்தில் சுலக துறை சார்ந்தும் சுலகவிதமான நபர்களினால் ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாய்வுகள் முழு உலகத்திற்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியதாக அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஆய்வு ஒழுக்கம் என்னும் சிந்தனை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தகவல்களையும் தரவுகளையும் திரட்டுதல் - ஆய்வுக்கு வேண்டிய தரவுகளினதும் தகவல்களினதும் அடிப்படையில் ஆய்வு அமைவதனால் திரட்டப்படும் தகவல்கள் இயன்றவரை நம்பகமானதாவும் சரியானதாகவும் ஆய்வுக்கு பயன்படுத்தக் கூடியதாகவும் அமைய வேண்டும். இவற்றினை நால்கள், சஞ்சிகைகள், அறிக்கைகள் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆயினும் ஆய்வுக்கான முதலாம்நிலைத் தரவுகள் நேரடியாக ஆய்வுக்கான தரவு சேகரிப்புக் கருவிகளின் துணையுடன் சேகரிக்கப்படுகின்றது. ஆய்வுக்கான தகவல்களைத் திரட்டும்போது ஆய்வுக்கு பொருத்தமான முறையில் தகவலை ஆய்வாளன் திரட்ட வேண்டும். இல்லையெனில் ஆய்வு பொருத்தமற்றதாகிவிடும்.

சமூகத்தின் நன்மையை முக்கியத்துவப்படுத்தல் - அறிவைக் கட்டியமைப்பதில் ஆய்வாளனின் பங்கு அளப்பரியதாகும். அந்தவகையில் ஆய்வாளன் தனது ஆய்வைச் சமூக நன்மை கருதி மேற்கொள்ள வேண்டும். அறிவை உருவாக்குவதற்கும், விமர்சிப்பதற்கும், அதனை வெளிப்படுத்துவதற்கும், விசாரணை செய்வதற்கும் ஆய்வாளனுக்குள்ள காலாகாலமாக உள்ள சுதந்திரத்தை ஆய்வாளன் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. அவ்வாறு பயன்படுத்தினால் அது தெரிய வரும்போது ஆய்வின் முடிவுகளில் மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ளாத நிலை ஏற்படும். ஆய்வாளன் எவ்வாறு ஆய்வின் மூலம் சமூக நன்மைக்கு பங்களிப்பு செய்ய முடியுமோ அதே போன்று சமூகத்தின் தீமைகளுக்கும் வழிவகுக்கும். அந்தவகையில் ஆய்வாளன் ஆய்வை பின்வருமாறு தவறாக வழிநடத்த முடியும்.

Fabrication - ஆய்வாளன் ஆய்வின் முடிவின் அடிப்படையில் தீர்வுகளை முன்வைக்காது அதனைப் புறக்கணித்து தனது விருப்பின்பேரில் தவறாக உருவாக்கி அதனை வெளியிடுதல்.

Falsification - ஆய்வின் தரவுகள், தகவல்களை மாற்றியமைத்தல் மற்றும் தவறாக அறிக்கைகளைத் தயாரித்தல். இவற்றின் அடிப்படையில் ஆய்வின் முடிவைப் பிழையாக வெளிப்படுத்தல்.

Plagiarism - ஏனைய ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களை, ஆய்வுகளைப் பிரதி பண்ணித் தனது கருத்தாக வெளிப்படுத்தல். இதன்மூலம் ஆய்வாளன் சமூகத்தை ஏமாற்றும் வேலையைச் செய்கின்றான்.

இவற்றின் மூலம் ஆய்வாளன் சமூக நன்மை கருதாது தனது அல்லது தன்சார்ந்தவர்களின் நலனைப் பாதுகாப்பதற்கு ஆய்வாளன் பங்களிப்புச் செய்கின்றான்.

எனவே சமூக நன்மையைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது ஆய்வாளன் சரியான முடிவுகளைப் பெற எத்தனிப்பான்.

பதிவு செய்து பாதுகாத்தல் - ஆய்வாளான் முறையாகப் பாதுகாக்கப்படுகின்றமையும் ஆய்வாளானால் மேற்கொள்ளப்படும் சிறப்பான பணியாகும். இப்பணியினை ஆய்வாளன் முறையாகச் செய்யும்போதே ஆய்வு பூரணத்துவப்படுத்தப்படும். பதிவு செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதோதே அது இன்னுமோர் ஆய்விற்கு அடிப்படையாக அமைவதோடு எதிர்காலத்திலும் அவ்வறிவினைப் பயன்படுத்த முடியும்.

மேற்பார்வையாளரைக் கொண்டிருத்தல் - ஆய்வுகள் துறைசார் நிபுணர்களால் மேற்பார்வை செய்யப்படுவது, நம்பகமான முடிவுகளைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. ஆய்வாளன் ஆய்வின் நோக்கம் மற்றும் வரையறைகளில் இருந்து தவறிப்போகாது ஆய்வினை ஓர் ஒழுங்கு ரீதியில் கொண்டுசெல்வதற்கு மேற்பார்வையாளர் வழிகாட்டுகின்றார்.

ஆய்வுக்குத் தேவையான திறன்களைக் கொண்டிருத்தல் - ஆய்வாளன் ஆய்வின் தரத்தைப் பேணுவதற்குத் துறைசார்ந்த நிபுணத்துவத்துவனாகவும், தரவு சேகரித்தல் மற்றும் பகுப்பாய்வு செய்தல் போன்றவற்றில் திறமைவாய்ந்தவனாகவும் காணப்படும்போதே முடிவு சிறப்பானதாக அமையும். அவற்றுக்கு மேலதிகமாக ஆய்வாளன் ஆய்வில் பங்குபெறுவோரிடம் இருந்து தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தொடர்பாடல் திறன் கொண்டவனாகவும் சுமுகமாகப் பழகக் கூடியவனாகவும் காணப்படுவதனால் பங்குபெறுபவர்களிடம் இருந்து ஓரளவாவது உண்மைத் தன்மையான தகவல்களைப் பெறலாம். ஏனெனில் சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுகள் மனிதனை மையமாகக் கொண்டு இடம்பெறுவதனால் எந்த இடத்தில் எவ்வாறு மனிதன் நடந்துகொள்வான் என்பதைத் திட்டவட்டமாக வரையறுக்க முடியாது. எனவே, ஆய்வாளன் தனது மென் திறமையின் மூலம் தகவல் தருபவர்களிடம் இருந்து உண்மையான தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

1.8 முடிவுரை

ஆய்வுகளின் முடிவுகளானது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளாகவும், விடயங்களை மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துவதாகவும், சமூகத்தை வழிநடத்திச் செல்பவையாகவும், அறிவைக் கட்டியமைப்பவையாகவும் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் உலக அறிவென்பது ஆய்வாளனின் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது. மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆய்வாளானால் அல்லது குழுவினால் மாத்திரம் தனியே மொத்த அறிவையும் கட்டியெழுப்ப முடியாது. அறிவைக் கட்டியெழுப்பல் என்பது காலம்காலமாக இடம்பெற்று வரும் ஒரு செயற்பாடாகும். இதில் உலக ரீதியில் ஆய்வாளர்கள் பங்குபெறுகின்றனர். ஆய்வுகளின் முடிவுகள் நம்பகத்தன்மையாகக் காணப்பட்டமையினாலேயே மக்கள் அதனைத் தொடர்கின்றனர். எனவே ஆய்வாளன் அறிவை கட்டியமைக்கும் போது நம்பகத்தன்மையான முடிவுகளைப் பெறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மேலும் ஆய்வாளனின் நோக்கம் பிரச்சினைகளைத் தூண்டுவதாகவோ அல்லது வியாபார நோக்கம் கருதி அதற்கேற்றாற்போல் முடிவுகளை முன்வைப்பதாகவோ அமையக் கூடாது. ஏனெனில் எல்லா மக்களாலும் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளையும் விளக்கங்களையும் தேடி அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்கள் துறைசார் நிபுணர்களின் ஆய்வு முடிவுகளில் இருந்தே இத்தகைய விளக்கங்களைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். மேலும் மக்கள் ஆய்வாளர்களைப் பின்தொடர்வதனால் ஆய்வு முடிவுகள் தவறாக

அமையும்போது மக்களின் செயற்பாடுகளும் தவறாக அமைவதோடு ஆய்வாளன் அறிவுத் தொகுதிக்கும் பாதகமான நிலையை ஏற்படுத்துகின்றான். எனவே, ஆய்வாளனின் வகிபங்கு ஆய்வில் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுவதனால் அவன் பக்கச் சார்பற்றவனாகவும் உண்மையைக் கண்டறிவதை நோக்கமாகக் கொண்டவனாகவும், சமூக நன்மைக்காக ஆய்வை மேற்கொள்பவனாகவும் காணப்பட வேண்டும். இதன் மூலம் ஆய்வாளனால் உலக அறிவுத்தொகுதியைக் கட்டமைப்பதிலும் மீள் உருவாக்கம் செய்வதிலும் சிறப்பாகப் பங்காற்ற முடியும்.

உசாத்துணைகள்

- ❖ Nantakumār.Vai., (2008), Yūti ārṭs pīraivaṭ limitṭat, kolumpu-13.
- ❖ Arulmoli.C, (2016), Kalvi Aayvu Muraikal, AIPS, Mount Lavinia.
- ❖ <https://www.slideshare.net/researchcenterm/ethics-of-scientific-research-rc-d-ec-2014-48532358>
- ❖ https://www.gla.ac.uk/media/media_487728_en.pdf
- ❖ https://en.wikipedia.org/wiki/Ethical_research_in_social_science
- ❖ https://www.gla.ac.uk/media/media_487728_en.pdf

ஓப்பும் மீக்கருத்தியலும்

(தமிழ் - தெலுங்கு இலக்கணப் பனுவல்களின் இரண்டாம் வேற்றுமை கருத்தியல்களை முன்வைத்து)

Oppum mīkkaruttiyalum (tamil - telugu ilakkaṇap paṇuvalkalai irantām vēṇumai karuttiyalakalai muṇvaittu)

சுத்தியராஜ் த. / Sathiyaraj T.¹⁷

Abstract: Tamil and Telugu are closely related. The same goes for the grammatical books written in Tamil and Telugu Languages. The reason is that there has been a prolonged period of social, cultural and artistic interaction. However, there are also differences within it. In this case, the secondary cases between the two-language grammatical books, and the Meta - Theory in the Varalārūnūlai - Camakālānilai Meta - Concept, are discussed here.

Keywords: வரலாற்றுநிலை, சமகாலநிலை, மீக்கருத்தியல், வேற்றுமை, தொல்காப்பியம்

தமிழும் தெலுங்கும் நெருங்கிய உறவுடையன. இம்மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற இலக்கணப் பனுவல்களிலும் அவ்வறவு தொடர்கின்றது. அதற்குக் காரணம் சமூகம், பண்பாடு, கலைசார்ந்த தொடர்புகளில் பண்டைக் காலந்தொட்டு ஒரு நீட்சி இருப்பதே. இருப்பினும் அதற்குள் சிற்சில வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. அவ்வகையில் அவ்விரு மொழி இலக்கணப் பனுவல்களிடையே விளக்கப்பெற்றிருக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமை குறித்தும், வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை மீக்கருத்தியலில் அவ்விருமொழி இலக்கணங்களும் ஒருங்கு பயனிக்கும் முறைமை குறித்தும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகின்றன.

ஆய்வின் நோக்கம்

இரண்டாம் வேற்றுமை எந்தவகைச் சொற்களுடன் இணையும்? குறிப்பாக, ஒரு மொழிக்குரிய தூய சொல்லுடன் அல்லது தற்சம, தற்பவ சொல்லுடன் என்பதைத் தமிழ், தெலுங்கு இலக்கணிகளும், அதற்கு விளக்கம் தரும் உரைருக்களும் எவ்வாறு பதிவுசெய்துள்ளனர் என நோக்குதல் வேண்டும். அவ்வேற்றுமை தூய சொல்லுடன் இணைந்தால், பிற சொற்களுடன் இணைவதற்கு எவ்வகை உருபு பின்பற்றப்படுகிறது? இந்த வேற்றுமை உருபு எல்லாவகைச் சொற்களுடன் இணையும் என்றால் இது அனைத்து மொழிக்கான பொதுக்கோட்பாடு எனக் கருத இடம் தருமா? காலந்தோறும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு சொற்களில் பயன்படும் முறை குறித்து அறிதலும் வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை எனும் மீக்கருத்தியலில் அவ்விரு மொழிகளின் இரண்டாம் வேற்றுமை இலக்கணக் கருத்தியல் ஒத்துப்போகும் தன்மை குறித்து அறிதலும் இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கங்கள்.

தூய - தற்சமம் - தற்பவம்

தூய, தற்சம, தற்பவ ஆகிய முன்று சொற்களுக்குமிடையே சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டு. தூய (Pure) என்பதை ஒரு மொழிக்கு உரியது என்றும், தற்சமம் என்பதைக்

¹⁷ தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர், மீகிருஷ்ணா ஆதித்யா கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயமுத்தூர் - 641 042, தமிழ்நாடு, இந்தியா. 9600370671, sathiyarajt@skacas.ac.in

கொடை மொழிகளிலும் தொன்மொழிகளிலும் ஒத்த ஒலிப்புத் தன்மையுடையது என்றும், தற்பவம் என்பதைத் தொன்மொழியிலிருந்து பெற்றுக் கொடைமொழியானது தனக்கு இயல்புடையதாய் மாற்றிக் கொள்ளும் தன்மையுடையது என்றும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இந்த முன்று சொற்களின் பயன்பாடு மிகுதியான கலப்பிற்குப் பின்பு பயன்படுத்தப்படுவதாகும். இப்பார்வை தற்பொழுது தேவைப்படுகிறது என்பதால் தனித்துக் காட்டப்படுகிறது. ஏனெனில் வஸ்லினம் மிகும், மிகா இடங்கள் தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமே இருக்கக்கூடிய சிறப்பு. இன்றைய காலத்தில் அதிகமான சொற்பயன்பாடு பிற மொழிக்குரியதாக இருக்கிறது. இது இப்பொழுது உருவானது இல்லை. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே, அதாவது மனித இனம் கலப்புற ஆரம்பித்தபோது இந்நிலை தோன்றியது எனலாம்.

ஓர் இனக்குமு தனித்திருக்கும்பொழுது அங்கு, இவ்வகை மொழிப்பயன்பாடு தேவையில்லாமல் போய்விட்டது. கலப்புறம்போது இச்சொற்களின் பயன்பாட்டின் தேவை அதிகரித்து விட்டது. எனவே திராவிட மொழியில் உள்ள வண்ணனை இலக்கணங்கள் இதில் தனிக்கவனம் செலுத்தின. இதனைத் தெலுங்கு இலக்கணங்கள் 'ஆச்சிக் பரிச்சேதம், தத்சம பரிச்சேதம்' எனத் தனித்தனி இயல்களில் விளக்குவதன்மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

1. ராஜராஜனைச் சுட்டேன்.
2. ரயிலைப் பார்த்தேன்.
3. விமானத்தை ஒட்டினேன்.

இங்குக் காண்பிக்கப்பெற்ற முன்று சான்றுகளில் (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரையில் சுட்டிக்காண்பிக்கப்பெற்ற சான்றுகள்) எழுவாய்ச் சொற்களாகிய ராஜராஜன், ரயில், விமானம் ஆகியன் தமிழ்மொழிச் சொற்கள் கிடையாது. இவை தற்பவ அல்லது தற்சம எனும் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் இச்சொற்களுக்குப் பின்பு ஜ் வேற்றுமை உருபும் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உண்டா என்பதைத் தமிழ்மொழி இலக்கணங்கள் பேசியதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, தமிழ்மொழி மரபிலக்கணங்கள் உருவாக்கியிருக்கும் கோட்பாடுகள் எதற்குரியன என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஏனெனில், இங்கு, தொபரமசிவன் கருத்து என்னிப்பார்க்கத்தக்கது.

இன்றைய பேச்சுத் தமிழில் அமைந்துள்ள சில இலக்கணக் கூறுகள் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே நிலை வந்திருக்கின்றன. எனவே, தொல்காப்பியம் இன்றைய பேச்சுத் தமிழுக்கும் இயைபுடையதாக இருக்கின்றது. தமிழ்மொழி சமுகத்தோடு கொண்டுள்ள உயிர்ப்பாற்றல் மிக்க உறவினை எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகளாக அவற்றைக் கருதலாம்.

பேச்சு மொழியில் பிறமொழியாளர்களின் பட்டறிவும், கண்டுபிடிப்புக்களும், கருவிகளும், சொற்களும், உறவும், ஆதிக்கமும் எதிரொலிப்பது இயல்பு. அவ்வாறு கலந்த பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தும்போதும்கூட தமிழின் இலக்கண அடிப்படை சிதையாமல் நிற்கின்றது. இவ்வுண்மையைச் சில சான்றுகளால் விளக்கலாம்.

- 1) நிலைமொழி இறுதியிலுள்ள உயிர் ஒலி வருமொழி முதலில் உள்ள உயிர் ஒலியோடு சேருமானால் உடம்படுமெய் புதிதாகத் தோன்றும். (எ-டி.) கோ + இல் = கோயில் அல்லது கோவில். ஆங்கிலச் சொற்களான co, operation என்ற இரண்டு சொற்களையும் இணைத்து cooperation, cooperative, கோவாப்பரேசன்,

கோவாப்பரேட்டிவ் என்றே வகர உடம்படு மெப்பிடன் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர்.

- 2) நெடில் தொடர்க்குக் குற்றியலுகரம் (காடு, வீடு) உருபேற்கும்போது காட்டை, வீட்டில் என்று இரட்டித்து வருவது தமிழ் இலக்கணம். ஆங்கிலச் சொல்லான ரோட் என்பதை ரோடு எனப் பேச்சுத் தமிழில் நெடில்தொடர்க் குற்றியலுகரமாக வழங்குகின்றனர். இந்த ஆங்கிலச் சொல்லும் தமிழ் விதிப்படியே ரோட்டை, ரோட்டுக்கு, ரோட்டில் என்றே உருபேற்று வருகிறது.
- 3) மகர ஈற்றுச் சொற்கள் அத்துச் சாரியை பெறும் என் தமிழ் இலக்கண விதியும் பேச்சு மொழிப் பண்பும் ஆகும். இதன் படியே 'மீடியம்', 'ஸ்டேடியம்' என வரும் (கிரேக்க) ஆங்கிலச் சொற்களும் மீடியத்தில், ஸ்டேடியத்தில் என அத்துச்சாரியை பெற்றே பேச்சுத் தமிழில் வழங்கி வருகின்றன. இவை போன்றே இன்னும் சில சான்றுகளையும் காட்டலாம் (ப.99-100).

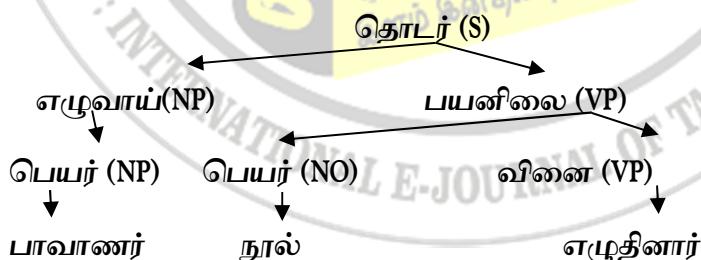
எனவே, அந்நோக்கிலே இங்குச் சிந்திக்கப்படுகிறது.

தொடரமைப்பும் பொருள் தெளிவும்

தமிழ் போன்ற ஒட்டுநிலை மொழிகளின் வேற்றுமைகளை உருபனியல் அடிப்படையிலும் தொடரியல் அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்யலாம் (அ.சண்முகதாஸ், 1982:170-171). அவ்வடிப்படையில் வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாட்டு முறையை அறிவோம்.

ஓரு மொழி பல சொல்லமைப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. அச்சொல்லமைப்புக்கள் பல தொடர்களை உருவாக்குகின்றன. அத்தொடர்கள் பல்வேறு சிறுசிறு கூறுகளால் கட்டமைக்கப்படுகின்றன.

சான்றாக, 'பாவானர் நூல் எழுதினார்' எனும் தொடரைக் காட்டுவோம். இதில் பாவானர் என்பது பெயர்ச்சொல். இது எழுவாயாகச் செயல்படுகின்றது. நூல் என்பது செயப்படுபொருள். இது எழுதுதலின் வினாவிற்கு விடை தரும் செயல்பாடாகும். எழுதினார் என்பது வினைச்சொல். இது பயனிலையாகச் செயல்படுகின்றது. இதனைப் பின்வருமாறு மொழியியல் அடிப்படையில் வரைந்து காட்டலாம்.

இவ்வரைபடத்தில் உள்ள 'பாவானர்' எனும் பெயர்ச்சொல் 'எழுதினார்' எனும் வினைச்சொல்லுடன் அருகமைந்திருக்கும்போது எதை எழுதினார்? என்ற வினா எழுகிறது. அதற்கு விடையாக 'நூல்' எனும் பெயர்ச்சொல் நிற்கிறது. இத்தொடர் பொருள் தந்தாலும், ஒரு முடிந்த தெளிவைத் தரவில்லை. எனவே, அத்தொடரில் இரண்டாவதாக அமைந்திருக்கும் பெயர்ச்சொல்லுடன் 'ஜி' உருபு சேரும்போது 'பாவானர் நூலை எழுதினார்' என்ற தெளிவு கிடைக்கிறது. இப்பொழுது அப்பெயர் செயப்படுபொருளாகிறது. இதுவே அவ்வேற்றுமையின் தன்மையாகும்.

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் செயல்படும் முறைகளும்

திராவிடமொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளாக ஜி (தமிழ்); ஏ, அ (மலையாளம்); அம், அன்னு (கன்னடம்); நு, நி (தெலுங்கு) ஆகியன அமைந்துள்ளன. இவை செய்ப்பட்டுபொருஞ்சுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவைத் தரும். எனவே, செய்ப்பட்டுபொருள் வேற்றுமை எனப்பட்டது. இவ்வேற்றுமை பெயரை ஏற்று வரும் என்பது தொல்காப்பியர் உள்ளிட்ட இலக்கணிகளின் (தொல்.சொல்.198, நன்.சொல்.275) எண்ணம். ஆனால், இது புதைநிலையில் வினைச்சொற்களைக் கொண்டே முடிவுறுகிறது (அசன்முகதாஸ் 1982:171-173). எனவே, மொழியியல் நோக்கில் ஆராய்ந்த செ.வை.சண்முகம் தொல்காப்பியத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது புறநிலை - புதைநிலை முறையைக் கருத்தில் கொள்கிறார். இக்கருத்தியல் நோக்கில் இரண்டாம் வேற்றுமை தொடரில் செயல்படும் முறையை ச.அகத்தியலிங்கம் (2011:123-126) விளக்கியுள்ளார். அக்கருத்து இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

- ஒருவர் செய்யும் செயல் ஒருவரின் மீது அல்லது ஒன்றின் மீது அல்லது அச்செயலை அனுபவிக்கின்ற பொருள்நிலையை உணர்த்தும் வேற்றுமை செய்ப்பட்டுபொருள் வேற்றுமை எனப்படும். ஒரு வாக்கியத்தில் வரும் வினைக்கும் (அது காட்டும்) செயலைப் படுகின்ற பொருளைக் காட்டும் பெயருக்கும் இடையே உள்ள பொருள் தொடர்பே இது.
- எல்லா வினைகளும் செய்ப்பட்டுபொருள் வேற்றுமையை ஏற்பதில்லை. இந்நிலையில் வினைகளைச் செய்ப்பட்டுபொருள் குன்றிய வினைகள் என்றும் (வா, போ போன்றவை) செய்ப்பட்டுபொருள் குன்றா வினைகள் (அடி, படி போன்றவை) என்றும் இலக்கணிகள் பிரிப்பர். இப்பிரிவு பண்டைக்காலம் தொட்டே காணப்படுகின்ற ஒரு பிரிவு ஆகும்.
- ஜி வேற்றுமை உருபும் எல்லா இடங்களிலும் வெளிப்படையாக வருவதில்லை. உயர்தினைச் சொற்களில் பொதுவாக இவை வெளிப்படையாக வரும். அஃறினைச் சொற்களில் வரையறைச் (definite) சொற்களுடன் வரும்.
- ஜி உயர்தினைச் சொற்களுடனும் எல்லாவிதமான பதிலீடு பெயர்களுடனும் அஃறினையில் வரையறைப் (definite) பெயர்களுடனும் வரும்.
- ஜி வேற்றுமை பல நிலைகளில் வரும்.
- ஜி உருபும் ஏராளமான பின்னுருபுகளை (post position) எடுத்து வந்து பல்வேறு இலக்கணப் பொருள்களைக் காட்டுகின்றன.

இக்கருத்து இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் வருகையிடத்தையும் செயல்படும் முறையையும் தருகிறது. அதேபோன்று தெலுங்கிலும் அதன் வருகையிடத்தையும் செயல்படும் முறையையும் பின்வரும் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தும். அவை வருமாறு:

- வினைப்பொருளில் (செய்ப்படு) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
- வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் 'கர்மா' ஆகும். எ.கா. தேவதத்துடு³ வண்டகமுனு வண்டெ³னு (தேவதத்தன் சமையலைச் (செய்தான்) சமைத்தான்) 'வண்டனு' (சமைத்தான்) - என்பதற்குச் சமையலைச் செய்தான் என்று பொருள். 'வண்ட' (சமை) - பலன். செய்த தொழில் வினை (வினை என்றால் செயல் செய்தது). 'வண்ட' (சமையல்) என்றால் உணவு தயாரித்தல். உணவு தயாரிப்பதற்குக் கூடம் ஆனதால் சமைத்தல் வினை ஆனது. அந்த வினைத்தொடர் சொல்லுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமையாக வந்தது
- கூர்சி, குரிஞ்சி பயன்பாடுகள் நிமித்தச் (காரணம், ஏது) சொற்களுக்கு வரும்.

- நுகரம் பற்றி யோசித்தல் பொருத்தம்.
- இது ஒருமையில் வரும்.
- பன்மையில் வரும்.
- இதில் 'இ'கரமும் 'அ'கரமும் வெறும் சம்மதத்தை மட்டுமே கற்பிக்கின்றன.
- தெலுங்கு மக்கள் இலக்கணத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக முதல் வேற்றுமையையும், ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக 'ஞ' எழுத்து மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையையும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை: ராமுடு³ க்'ரு'ஹமுனு வெட்லெனு (இராமன் வீட்டைக் கட்டினான்)

முன்றாம் வேற்றுமை: கொலனு கூ'லனேஸை (குளத்தை நிறைத்திருக்கிறது)

எழும் வேற்றுமை: வங்கனு க'லகலமு (இலங்கை கலகலக்கிறது.)

நான்காம் வேற்றுமை - ராமுனகு நிச்சே ராமுவக்கு ஏணிஜிந்து - ராமுடு³ க்'ரு'ஹமுனு வெட்லெனு (இராமன் வீட்டை உடைத்தான்).

- வினையைக் குறிக்கும் உருபு பெயர்ச்சொல்லை வினையாகப் பயன்படுத்தும்போது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் நி அல்லது நு வர வேண்டும். பன்மையில் 'லன்' உருபானது 'லனு' ஆக மாறுகிறது. எ.கா. க்'ரு'ஷ்னாடு³ வெந்நனு தொங்கிலிங்செனு (கிருஷ்ணன் வெண்ணையைத் திருடினான்).

மேலுள்ள தொடரில் 'கிருஷ்ணன்' என்ற பெயர்ச்சொல் செய்பவன் ஆக்தலால் முதலாம் வேற்றுமையில் வந்தது. 'வெண்ணைய்' பெயர்ச்சொல் வினை ஆக்தலால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் (நு எனும் உருபு சேர்த்து) பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறே ராதினி (ராதையை), வேணுவனு (வேணுவை), கன்னுலனு (கன்களை), தம்முலனு (தம்பிகளை) முதலிய சொற்கள் ஏற்படுகின்றன.

- ஆங்கில மொழியில் இப்பொருள் சொற்களின் வரிசை முறையிலேயே அமைந்து விடுகிறது. வேறு முன்னொட்டுக்கள் ஏதும் இருக்காது.
- தெலுங்கில் கூட பலதடவை இந்த முறையைப் பயன்படுத்தியே தொடர்களை அமைக்கிறார்கள்.

எ.கா. தருண் புஸ்தகம் சது'வுதுன்னாடு³ (புஸ்தகான்னி)

(தருண் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) (புத்தகத்தை)

நேனு அன்னம் திண்டானு (அன்னான்னி)

(நான் சோறு உண்பேன்) (சோற்றை)

இந்த இரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றே - கூ'ர்சி (குறித்து) எழுத்து வழக்கு; கு'ரிஞ்சி (குறித்து) - பேச்சு வழக்கு.

ஸ்தோ கூ'ர்சி ஹநுயுமந்துடு³ அந்வேஷிங்செனு

(ஸ்தா குறித்து அனுமன் தேடினான்)

ஈ நாடகம்' கு'ரிஞ்சி ரெண்டு'மாடலு

(இந்த நாடகம் குறித்து இரண்டு கருத்துக்கள் உள்ளன)

கூ'ர்சி, கு'ரிஞ்சி உடன் னீ/ன/அன் உறும்ந்தே வரும். அது பெயர்ச்சொல்லில் மட்டுமே வரும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்ட தமிழ் தெலுங்கு ஆகியவற்றின் வேற்றுமை பற்றிய விளக்கங்களில் ஓர் ஒற்றுமையைக் காண முடிகின்றது. எங்கும் தமிழ்மொழி இலக்கணங்களோ, தெலுங்குமொழி இலக்கணங்களோ, சமசுகிருத மரபாகிய ஒருமை, இருமை, பன்மை முறையைப் பின்பற்றவில்லை என்பதாகும். சமசுகிருத மொழியமைப்பை விளக்கிய பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயி இலக்கணப் பனுவலுள், அம்மொழிக்குரிய வேற்றுமை உருபுகளைப் பின்வருமாறு அறிமுகப்படுத்துவதாக குமீனாட்சி (1994:78) குறிப்பிடுகிறார்.

வேற்றுமைகள்	ஒருமை	இருமை	பன்மை
முதல்	ஸூ (ஸ)	ஓள	ஜஸ் (அல்)
இரண்டு	அம்	ஓளட் (ஓள)	ஸஸ் (அல்)
முன்று	டா ¹ (ஆ)	ப் ⁴ யாம்	பி ⁴ ஸ்
நான்கு	ஞே (ஏ)	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
ஐந்து	நுஸி (அஸ்)	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
ஆறு	நுஸ் (அஸ்)	ஓஸ்	ஆம்
எழு	நு (இ)	ஓஸ்	ஸப் (ஸ)

அதுமட்டுமின்றி அப்பனுவலுள் இரண்டு, நான்கு, எட்டாம் வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் (Metalanguage - ஒரு மொழியைப் பற்றி விவரித்துக் கூறப் பயன்படுத்தும் மொழி) பயன்படுத்தப்படவில்லை எனக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு;

"சமஸ்கிருத மொழியில் காணப்படும் வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் காணப்படவில்லை. இவைகளில் ஜந்தே ஜந்து வேற்றுமைகள் தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதல் வேற்றுமை, முன்றாம் வேற்றுமை, ஐந்தாம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, ஏழாம் வேற்றுமை ஆகிய ஜந்து வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் காணப்படுகின்றன. 2, 4, 8 ஆம் வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கருவி மொழியில் சுட்டும் பொருட்களையே கருவி மொழியிலும் இவ்வேற்றுமைகள் சுட்டுவதில்லை என்று குறிப்பிட வேண்டும்" (குமீனாட்சி 1994:15).

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் நோக்கினால் தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளுக்கு இடையிலான நெருக்கத்தைக் காணலாம். எனவே, இக்கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தமிழ், தெலுங்கு இரண்டாம் வேற்றுமை விளக்கமுறைகளை நோக்கினால் அவ்விரு மொழிகளுக்கும் இடையே உள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

வேற்றுமை உருபுப் பயன்பாடு

மேலே ஒரு சான்று கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் செயல்பாடு விளக்கப்பெற்றது. இங்கு மற்றொரு சான்றுடன் அவ்வேற்றுமையின் பயன்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ள முயலலாம்.

பாவானர் + பார்த்தார் = பாவானர் பார்த்தார்

இத்தொடர் பொருள்தெளிவைக் குறவில்லை. பார்த்தல் தொழிலைப் பாவானர் செய்தாரா? அல்லது அத்தொழிலைச் செய்தவர் பிறரா? என்னும் மயக்கம் எழுகிறது¹⁸. இதனைக் கண்ணயவும் வேற்றுமை உருபுகள் பயன்படுத்தபெறுகின்றன. இப்பொழுது பாவானர் + ஜி = பாவானரை எனப் பார்க்கும்பொழுது பார்த்தல் வினையைச் செய்தவர் பிறர் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. அதனைப் போன்று தெலுங்கின் தொடரமைப்பை நோக்குவோம்.

1. பாவானர் புஸ்தகமு ராசாரு (பாவானர் புத்தகம் எழுதினார்)
2. பாவானர் புஸ்தகான்னி ராசாரு (பாவானர் புத்தகத்தை எழுதினார்)

இத்தொடரமைப்பை நோக்கும்பொழுது தெலுங்கிலும் செய்ப்படுபொருளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பயன்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

இதனால்தான் இலக்கணப் புலவர்கள் வேற்றுமை உருபுகளுக்குக் கூடுதல் முக்கியத்துவம் அளித்தனர் எனலாம். அவர்கள் அளித்திருக்கும் முக்கியத்துவம் பொருண்மைக்கே என்பதும், மேலைத்தேய அறிஞர்கள் அளித்த முக்கியத்துவத்தைத் தமிழிலக்கணப் புலவர்கள் காட்டவில்லை என்பதும் கருத்தக்கது என்பார் அ.சண்முகதாஸ் (1982:165-170). அப்படியெனில் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு என எழுந்திருக்க அவசியமில்லையே. எனவே, அ.சண்முகதாஸ் கருத்து மொழியியல் நோக்கில் சரி என்றாலும், மரபிலக்கணவியல் நோக்கில் அது பிழையான பார்வையாகவே தோன்றுகிறது. இலக்கணப் புலவர்கள் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட தரவுகளுக்குக் கூடுமானவரை விளக்கமளிக்க முனைந்துள்ளனர் எனலாம். அவ்வகையில் தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளின் இலக்கணங்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபிற்கு அளித்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தையும், அம்மொழிப் புலவர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் எண்ணிக்கையில் வேறுபடும் தன்மைகளையும் இங்கு முன்வைக்கப்பெறுகின்றன.

தமிழ் - தெலுங்கில் இரண்டாம் வேற்றுமை

தமிழ், பல்வேறு நிலைகளில் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்ட மொழி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை மொழி வரலாற்று ஆச்சிரியர்கள் மெய்ப்பிடத்துள்ளனர். ஆய்வு செய்வோரும் உணர்வர். சங்ககாலத்தில் சில சொற்கள் வழக்கிழந்தன. அங்குப் புதிய சொற்கள் தோன்றின. இது சொல்லாக்கத்தில் ஏற்பட்ட மாறுபாடு ஆகும். அதனைப் போன்று மொழியமைப்பிலும் மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன.

ஒரு பொருளைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேற்றுமை உருபுகள் உதவின. இவ்வேற்றுமை உருபுகள் காலத்திற்கு ஏற்பக் கூடியும் குறைந்தும் வந்துள்ளன. ஆனால், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளின் எண்ணிக்கையில் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. அதனைத் தொல்காப்பியம் தொடங்கி ஏழாம் இலக்கணம் ஈறாக உள்ள மரபிலக்கணப் பதிவுகள்வழி அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் தமிழ்மொழியில் இருக்கும் வேற்றுமை உருபுகளின் எண்ணிக்கை எட்டென வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளது. அதனை,

வேற்றுமை தாமே யேழேன மொழிப (தொல்.சொல்.6.2)

¹⁸ இந்தத் தொடர் பொருட்தெளிவுடன்தான் இருக்கிறது என்பது மதிப்பீட்டாளர் மு.முனீஸ்முர்த்தி என்பாரின் கருத்தாகும். இந்தத் தொடர் தான் கறவுரும் கருத்தை நேரடியாக விளக்கவில்லை என்பது என் கருத்து. அதனைப் புரிந்துகொள்ள பின்னினைப்படு - 3ஜக் காண்க. (இது விரிந்து ஆராயத்தக்கது.)

வினிகொள் வதன்கண் வினியோட்டு (தொல்.சொல்.63)

என்ற இரண்டு நூற்பாக்கள் காட்டுகின்றன. அவ்வெண்ணிக்கையில் அடங்கும் வேற்றுமை உருபுகளைக் காட்டும் நூற்பா வருமாறு:

அவைதாம்

பெயர் ஜி ஒடு சு

இன் அது கண்விளையென்று மீற்ற (தொல்.சொல்.64)

இதில் இரண்டாம் வேற்றுமை ஜி எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பழந்தமிழிலக்கியங்களில் 'அ' வேற்றுமை உருபாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையை அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுவார். "காவ லோனக் களிறஞ் சும்மே" என்ற பாடலடியில் அகரம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக வந்துள்ளது எனவும், இது மலையாளத்தில் அகரமாகவும் கண்ணத்தில் அம் ஆகவும் வந்துள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார் ச.சக்திவேல் (தமிழ்மொழி வரலாறு, 2012:100). இவ்வாறு அகரம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக வரலாம். இவ்வடிவம் பயனிலையூடன் தொகையாக வரக்கூடிய இடத்தில் வரலாம். இதனைத் தொல்காப்பியரே விவரித்துள்ளார் எனத் தெபொமீ. கூறியிருப்பது கவனத்திற்குரியது. அக்கருத்து வருமாறு:

உயர்த்தினையூடன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபைச் சேர்க்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது; இல்லையெனில் அதை எழுவாய் என்று தவறாகக் கொள்ள நேரிடும். 'மரம்' என்பது போன்ற சொற்களிலுள்ள பழைய அஃறினை விகுதியான அம் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாயிற்று. பழங்கன்னடத்தில் அம் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகும். தமிழில் மொழி இறுக்கியில் அம் என்பது ஜி ஆகிறது. (மொழி இடையில் அம் > ஜமாற்றுத்திற்குச் சான்றாகப்) 'பனக்காய்', 'பனை' என்பவற்றை நோக்குக) இந்த ஜி இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிறது. சான்றாகக் காவலோனக் களிறு அஞ்சமே என்பதை நோக்குக. இங்குக் காவலோனம் என்பதே பழைய வடிவமாகும் களிறு என்பதோடு அது தொகையாகும். பொதுவாகக் காவலோனக் களிறு என்றாகிறது. மகர ஈறு இழப்பற்றுத் தொடர்ந்து வரும் வடிப்பொலி இரட்டிக்கும் என்ற விதிப்படி (மரம் + கிளை > மரக்கிளை) இது இங்குமாயிற்று. ஜி உருபு ஆகாரமாவதைத் தொல்காப்பியரே குறித்துள்ளார். அகரத்துடன் கூடிய இவ்வடிவம் பயனிலையூடன் தொகையாவதை வடிப்பொலி இரட்டித்தலால் அறியலாம். பெயரும் வினையும் தனித்து வளர்ந்த பொழுது ஜி தனிவேற்றுமை உருபாக வளர்ச்சியற்றது (தமிழ் மொழி வரலாறு, 2008:189).

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இண்டாம் வேற்றுமை உருபான ஜி வளர்ச்சி அடைந்த வடிவமாகும் என்பதையும், அதற்கு முன்பு அ, அம் என்கிற வடிவங்கள் இருந்துள்ளன என்பதையும் உணரமுடிகின்றது. இருப்பினும் இக்கருத்தாக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பெற்ற 'மரம்' என்ற சொல்லில் இடம்பெறும் 'அம்', கண்ணடத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு எனும் பொருள் வரும்படிக் குறித்திருப்பது பிழையாகும் என்பார் இரா.கோதண்டராமன் (மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து).

"மரம் என்பதில் உள்ள 'அம்' என்பதும் கண்ணடத்தில் இரண்டன் உருபாக உள்ள 'அம்' என்பதும் முற்றிலும் தொடர்பற்றவை. கண்ண உருபாகிய 'அம்' என்பதன் அடிநிலை வடிவம் 'அய்ம்' என்பதாகும். இதில் திகழும் மாரைக்கிளை தமிழில் வருமொழி வஸ்லோற்றின் முன் இன வஸ்லோற்றாகத்

திரிகிறது. எ-டி. அவன் + அய் + ம் + பார் = அவனைப்பார். கன்னடத்தில் 'அய்' வேற்றுமையில் திரியும் யகரம் மகர மிகுதியின் முன் கெட்டு 'அம்' என்ற வேற்றுமை உருபு தோன்றுகிறது. தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஜகார ஒளகாரங்களை நெடிலாக ஏற்றுக் கொண்டதால் ஆய்வுகள் நேரிய முறையில் நிகழ முடியவில்லை. இதே நெடில் எழுத்துக்குத் திராவிடத்தில் இடமில்லை".

இக்கருத்து ஜி, ஒள் ஆகிய இரு வடிவங்களும் தேவையில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. தேவையில்லாத வடிவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது ஏன்? ஏன் என்ற தேடல் அவசியமானது. ஏனெனில் சங்கப் பனுவல்களில் 'ஜி' பயன்பாடு 771 இடங்கள் எனச் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இதனடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது இலக்கியத் தரவுகளின் அல்லது ஒலிப்பின் உந்துதல் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் அவ்விரு எழுத்துக்களை இடம்பெறக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கிறது எனலாம். இன்றைய தமிழ் நெடுங்கணக்கில் 'ஸ, ஷ, ஜி, ஹ, ஷி, ~ ஆகியவற்றை வைத்துள்ளதைப் போன்று தொல்காப்பியர் காலக்கட்டத்திலும் இலக்கணக் கலைஞர்களைக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கலாம் எனக் கருத முடிகிறது.

தமிழ் நெடுங்கணக்கை வரிசைப்படுத்தி எந்த மரபிலக்கணமும் முன்வைக்கவில்லை. காரணம் மொழியமைப்பை நன்கு அறிந்தவர்களுக்காக அவ்விலக்கணங்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன. வீரமாழனிவரின் கொடுந்தமிழில் மட்டுமே தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரிசைமுறை முழுமையாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளதென்பார் பேசுயம்பு (2004:41). இப்பனுவல் இலத்தீன் மொழியாளர்கள் தமிழை அறிந்து கொள்வதற்கு எழுதப்பெற்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் கூறுவேண்டிய கட்டாயமும் தேவையானதே. தொல்காப்பியம் தொடங்கிய மரபிலக்கணங்கள் தமிழின் நெடுங்கணக்கை உயிர் + ஆய்தம் + மெய் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. அவ்வெழுத்துக்கள் 12 + 1 + 18 என்ற எண்ணிக்கையில்தான் கூறப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து உயிர் 12 எனும் பொழுது, ஜி, ஒள் வடிவங்கள் தலிர்க்கவியலாத வடிவங்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. இதனை விரித்துப் பேசினால் விரிந்து செல்லும். இது தனியாகச் சிந்தித்துத் தனி ஆய்வாகக் கொண்டு வரவேண்டும். ஏனெனில் ஜி, ஒள் ஆகிய இரு ஒலி வடிவங்கள் தமிழுக்குத் தேவை இல்லை என்பது பொற்கோ (இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை:2011), இரா.கோதண்டராமன் (தமிழெணப்படுவது:2004) ஆகியோரின் கருத்தாக அமைகின்றது.

இவ்வடிவங்கள் மலையாளத்திலும் கன்னடத்திலும் வேற்றுமை உருபுகளாக இருந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வடிவங்களே பின்பு ஜி ஆக மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. அதாவது அம் என்ற வடிவமே அய் ஆகத் திரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அதுமட்டுமின்றி பழந்தமிழிலக்கியங்களில் உயர்தினையில் ஜி உருபு பயன்படுத்தப்படாமல், அஃறினையில் பயன்படுத்தப்பெற்றும் இருக்கிறது (ரா.சீனிவாசன், 1972:58). தொல்காப்பியருக்குப் பிந்தைய காலக்கட்டத்தில் ஜி உருபில் எவ்வித மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் காணமுடியவில்லை என்பதை இதன் வரலாற்றுச் செல்நெறியில் வரக்கூடிய தொல்.சொல்.71, நேமி.18, நன்.295, தொ.57, இ.கொ.22, வீ.34, மு.சொ.513, சு.42 (காண்க - பின்னினைப்பு-2) ஆகிய பதிவுகள் காட்டுகின்றன. இப்பதிவுகளுள் ஒன்றுகூட இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய ஜி என்பதைத் தவிர மாற்று வேற்றுமை உருபுகளை அடையாளம் காட்டவில்லை. இதிலிந்து ஜி எனும் உருபானது எந்தக் காலத்திலும் மாறாத உருபாக இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு எவ்வகைச் சொற்களுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவை அளிக்கிறது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் எழுதிய

நூற்பாவிற்கு விளக்கம் அளித்த பழைய உரையாசிரியர்களின் எடுத்துக்காட்டுக்களை முதலில் காண்போம்.

இளம்.: மரத்தைக் குறைத்தான், குழையையுடையன்

சேனா.: குடத்தை வனைந்தான், குழையை உடையன்

நச்.: குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன்

கல்.: மரத்தைக் குறைத்தான், குழையையுடையன்

தெய்வ.: குத்தை வனைந்தான், வனைதலைச் செய்தான்

இகன்மூலம் இளம்பூரணரின் விளக்கத்தைப் பின்பற்றியே பின்னர் வந்த உரைஞரும் விளக்கமளித்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது. இவர்களுள் வடமொழி மரபு கொண்டு விளக்கம் தருபவர் சேனாவரையர். அவர்கூட இரண்டாம் வேற்றுமை உருபை விளக்குவதற்குத் தூயமொழிச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார் என்பது சிந்திக்க வைக்கிறது. இச்சான்றுகளில் இடம்பெறும் மரம், குழை, குடம்; குறைத்தான், குழையையுடையன், வனைந்தான், செய்தான் ஆகிய சொற்கள் பிறமொழியிலிருந்து கடன்பெற்ற சொற்கள் கிடையாது. ஆதலால்தான் அவ்வெண்ணம் (தூய மொழிச் சிந்தனை) மேலும் வலியுறுகிறது.

இது பொது இயல்புதானே (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) என்ற எண்ணம் மேலிட்டாலும் சேனாவரையர் மொழித் தூயமையைப் பேணுவதில் மெனக்கெட்டுள்ளார் எனலாம். ஏனென்றால் தோராயமாக கி.பி. ஒன்றிற்குப் பிறகு பிறமொழிகளுடனான உறவு மேலோங்கியிருக்கிறது. ஆதலால், மொழியிலும் மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அம்மாற்றமே 'மணிப்பிரவாளம்' என்றொரு வடிவம் உருவாவதற்கும் வழியமைத்துத் தந்திருக்கிறது. இருப்பினும் தொடர்களின் அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவியே அமைந்திருக்கிறது (மு.வை.அரவிந்தன் 2013:484). அதனால்கூட சேனாவரையருக்கு அவ்வெண்ணம் எழுந்திருக்கலாம் எனும் எண்ணம் வலுப்பெறுகிறது. சேனாவரையர் வாழும் தாலகட்டம் மிதமிஞ்சிய வடமொழிக் கலப்பு நிகழ்ந்தமையாக வரலாறு சுட்டுகிறது. அப்படிப்பட்ட சூழலில்கூட மொழித்துறையைக்கு, அதாவது தொல்காப்பியரின் சிந்தனைக்கு மாற்றாக உரையெழுதவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. இங்கு மு.வை.அரவிந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கும் மணிப்பிரவாள மொழிநடையின் தொடரமைப்புக் குறித்த கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு:

"மணிப்பிரவாள நடையில், வாக்கியங்களின் அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவியே அமைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கணங்களைப் போற்றியே வந்தது. ஆனால், தமிழ்மொழியுடன் இதற்குமுன் கண்டிராத அளவுக்கு வடமொழிச் சொற்களையும் தொடர்களையும் கொண்டுவந்து கலந்துவிட்டது. வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்மொழியுடன் ஒலிமுறைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்து வழங்க வேண்டும் என்ற தொல்காப்பியரின் ஆணையை மறந்துவிட்டு, வடசொற்களை எவ்வித மாற்றமும் செய்யாமல் வடமொழி ஒலிமுறைப்படியே எழுத முற்பட்டனர். இதன்விளைவாய்த் தமிழ்மொழியில் இல்லாத ஒலிகளுக்கு வரி வடிவம் காணும் தேவை ஏற்பட்டது. வடமொழிச் சொற்களை அவற்றிற்குரிய ஒலியின்படி வழங்கும் முயற்சி கிரந்த எழுத்துக்களைத் தமிழில் தோற்றுவித்தது. ஐ. ஷி. ஸி. ஹி. குடி ஆகிய வடமொழி எழுத்தொலிகள் கிரந்த வடிவில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன. வடசொற்களையும் தொடர்களையும் கிரந்த எழுத்திலும், தமிழ் மொழியைத் தமிழ் எழுத்திலும் எழுதலாயினர். மணிப்பிரவாள நடை இவ்வாறு

ஓலீயிலும், வரி வடிவிலும், சொற்களிலும் கலப்பு அடைந்து, தனி இயல்புடன் உருவாயிற்று" (ப.484).

எடுத்துக்கொண்ட தலைப்புக்கும் இக்கருத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) என வினவலாம். தொடர்பு உண்டு. மொழியைத் தூய்மை நோக்கில் சிந்திக்கும் இலக்கண, உரையாளர்களை அடையாளப்படுத்த இதுபோன்ற தரவுகள் வலுவுடையதாக அமையும். ஏனெனில் வரலாற்று நோக்கில் மொழி கலப்புறும் தன்மையைக் காணவேண்டும். அதாவது மொழி காலந்தோறும் மொழிக்கலப்புப் பெற்றே வளர்ந்து வருகிறது. அது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. இருப்பினும் அதிலிருந்து ஒரு மொழி தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலையையும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது. இங்கு அமுத்துலிங்கம் அவர்தம் குறிப்பு உணரத்தக்கது.

"... நாங்கள் உண்மையில் சிரமப்பட்டது சூடான் நாட்டில்தான். அங்கே அரபு மொழி பேசினார்கள். ஆங்கிலக் கலப்பில்லாத சுத்தமான அரபு மொழி என்றால் அதை அங்கேதான் பார்க்கலாம். மற்ற நாடுகளில் கார், சைக்கிள், பாங், ஹூட்டல், ரோடு போன்ற வார்த்தைகளை ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் புரிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், சூடானில் கார் என்று சொன்னால் புரியாது, பிளேன் என்று சொன்னால் புரியாது, ஹூட்டல் என்று சொன்னால் புரியாது. அரபு மொழியில்தான் சொல்ல வேண்டும். நிறைய அங்கே சிரமப்பட்டோம். ஒரு புது ஆங்கில வார்த்தை வந்தால் உடனுக்குடன் எப்படி ஓர் அரபு வார்த்தையை உண்டாக்கிவிடுவார்களோ தெரியவில்லை. ஆச்சிரியமாக இருந்தது" (தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நாடில்லை, ப.103).

இக்கருத்து உணர்த்துதல்வழி ஓர் இலக்கணப் பனுவலுக்கு உரை எழுதும் கடமையை விட, ஒரு மொழியைப் பனுவலுக்கு உரை எழுதுகிறோம் என்ற கடப்பாடு சேனாவரையர் போன்ற உரைஞர்களுக்கு இருந்துள்ளது எனலாம். இப்பின்புலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, தமிழ் இலக்கணங்கள் தூயமொழிச் சொற்களுக்குத்தான் விதிவகுத்துள்ளன எனக் கருதமுடிகின்றது.

தமிழ் இலக்கணங்களைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபானது தமிழ்ச் சொற்களுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவைத் தரும் எனும் நிலையிலிருந்து மாற்றிக்கொள்ளவில்லை எனலாம். இதனைத் தொல்காப்பியக் கருத்தியலுக்கு விளக்கம் தந்த கி.பி.11 முதல் கி.பி.17ஆம் நாற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்ட உரைஞர்களால் எடுத்தாளப்பெற்ற சான்றுகள் தூயமொழிச் சொற்களாகவே அமைந்துள்ளமையைக் கொண்டு அறியலாம். அவற்றுள் மட்டுமின்றிப் பிற்காலத்தில் எழுந்த இலக்கணப் பனுவல்களுக்கு அளித்த சான்றுகளிலும் இம்முறையே பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. அதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் காட்டும்.

நேமிநாதத்தில்

ஊரைக் காக்கும், அறத்தை நோக்கும், அரசியை அளக்கும், அடைக்காயை என்னும், குழையை யுடையன், பொருளை இலன் (2009:89)

எனவும், நன்னால் விருத்தியுரையில்

குத்தை வனைந்தான், உடைத்தான், அடைந்தான், துறந்தான், ஒத்தான், உடையான், ஏறுமபை மிதித்து வழியைச் சென்றான், பசும்புல்லை மிதித்துப் பலவுரையடைந்தான், தூணோடு குழையுண்டான், நஞ்சினைக் கலந்த பாலைக் குடித்தான்,

கத்திரிக்காயையும் புழுவையுங் கறித்தான், பகரையும் நெல்லையும் பணத்திற்குக் கொண்டான் (1947:201)

எனவும், நன்னால் தம்பிரானுரையில்

அறத்தை ஆக்கினான், நாலைக் கற்றான், மரத்தை அறுத்தான், வீட்டை விட்டான் பொன்னை ஒத்தான், புலியைப் போன்றான், அருளை உடையான், கொடையை உடையான் (ப.167)

எனவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை செய்யுள் வடிவ பனுவல்களின் ஒருமொழிய விளக்கமுறைகள். உரைநடை வடிவ, பிறமொழியாளர்களுக்காக எழுதப்பெற்றிருக்கும் ஒப்பு இலக்கண நால்கள் ஆகியவற்றிலும் இப்போக்கே அமைந்துள்ளது. அவை வருமாறு:

இலக்கண வினாவிடை நாலில்

சுத்தை வனைந்தான் (ப.44)

எனவும், தமிழ் இலக்கண நால் சுருக்க வினாவிடை (A first catechism of Tamil grammar) நாலில்

மனிதனை, தந்தையை, மரத்தை, வீட்டை (1985:32)

எனவும், இலக்கணச் சுருக்கத்தில்...

சுடைத்தை வனைந்தான், கோட்டையையிடித்தான், உள்ளை யடைந்தான், மனைவியைத் துறந்தான், புலியை யொத்தான், பொன்னை யடையான் (ப.108)

எனவும், நன்முறைத் தமிழ் இலக்கணத்தில்

கோட்டையைக் கட்டினான், வீட்டை அடைந்தான், புலியைப் போன்றான், பொன்னை உடையான் (1933:55)

எனவும், First lessons in Tamil Grammar (இளைஞர் ஆரம்ப இலக்கண போதும்) நாலில்

பெரியோரைப் போற்று, வீட்டைச் சுத்தம் செய் (1934:19)

எனவும் தரப்பெற்றுள்ளன. தமிழில் ஜி உருபு தூயமொழிச் சொற்களுடன் இணையும் உருபு என்பதை இதுவரை விளக்கப்பெற்ற கருத்துக்கள் வழியும், காட்டப்பெற்ற சான்றுகள் வழியும் உணர்முடிகின்றது. அப்படி எனில் ஏனைய உருபுகள் பிற மொழிகளுடன் இணைகின்றனவா (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) எனும் எண்ணம் தோன்றலாம். இங்கு அதைப் பற்றி விளக்குவது நோக்கமில்லையென்றாலும் சில சான்றுகளைப் பார்த்து விட்டுச் செல்வது ஆய்வுக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கும். எனவே, சேனாவரையர் பிற உருபுகளுக்கு அளித்துள்ள சான்றுகள் மட்டும் இங்குக் காட்டப்பெறுகின்றன.

முன்று: கொடியொடு துவக்குண்டான், ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும் அகத்தியனாற் றமிழுரைக்கப்பட்டது வேலானெறிந்தவன்...

நான்கு : அந்தனைக் காவைக் கொடுத்தான் மாணாக்கற்கு நற்பொருளுரைத்தான்...

ஐந்து : கருவூரின் கிழக்கு, இதனினாங்கு காக்கையிற் கரிது களம்பழும், இதனின் வட்டமிது...

ஆறு : என்னது குப்பை, படையது குழாம், சாத்தனது நிலைமை...

ஏழு : தட்டுப்படைக்கண் வந்தான் மாடத்தின் கண்ணிருத்தான், கூதிர்க்கண் வந்தான்.

இதில் இனிவரும் காலங்களில் அல்லது பிறமொழிகளின் கலப்பு மிகுந்த காலத்தில் இதற்கெனத் தனி வரையறையை இலக்கணப் புலவர்கள் மேற்கொண்டனரா என்பதை அறிதல் வேண்டும். ஏனெனில் களப்பிரர், பல்லவர், முகம்மதியர், மராட்டியர், ஆந்திரர் எனப் பல்வேறு படையெடுப்புகளும் அரசியல் மாற்றங்களும் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ளன. அதில் பல்வேறு மொழிச் சொற்கள் கலந்துவிட்டன. இப்படிப்பட்ட சூழலில் இதைத் தமிழ்மொழிக்குரிய கோட்பாடு என எவ்வாறு வரையறுப்பது? சான்றாக,

1. மாதேஸ்வரன் அவதாரிப்பதைப் பார்த்தேன்.
2. மாதேஸ்வரனைப் பார்த்தேன்.
3. ப்ரகாசசுப் பார்த்தேன்.

என்ற மொழிப்பயன்பாடுகளைக் காட்டலாம். இது இற்றைக் காலத்தில் மிகுதி. அப்படியெனில் அந்த விதிகள் இக்கலப்புச் சொற்களுக்குப் பொருந்தி வரும் எனக் கொள்ளலாமா? பொருந்தி வரும் எனில் ஒலியியல் அடிப்படையிலும் புணர்ச்சி அடிப்படையிலும் அடையும் மாற்றங்களையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இது குறித்துக் தனியே சிந்திக்கலாம்.

வேற்றுமை உருபு மாற்றத்தை எந்த இலக்கண நூலாரும் உரைஞரும் குறிப்பிடவில்லை. இருப்பினும் நச்சர் மட்டும் "பெயரிய என்பது கவிரம் பெயரிய (அகம்.198:15) என்றாற் போல நின்றது" எனச் சான்று காட்டிச் (2009:115) செல்கிறார். எனவே 'அ' என்ற வேற்றுமை உருபு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகச் சங்ககாலத்தில் இருந்தமை வெளிப்படை. இது பின்பு சாமிநாத தேசிகர் காலத்தில் (தி.வே.கோபாலையர் 1990:131) ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகக் கருதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"அய் (=ஐ) என்பது அ, ஏ, இ எனத் திராவிடமொழிகளில் தீர்பு. நுனய் (=நுனை) > நுனி, பனய் மரம் > பனமரம் (பேச்சுத் தமிழ்) கன்னடத்தில் மொழியிறுகி அய் (=ஐ) எகரமாகத் தீரியும். தூல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஏகார இடைச்சொல் மொழியிறுகியில் எகரத்தைச் சார்க்கொலி (Allophone)யாகக் கொண்டுள்ளது. எந்த மொழிச் சொல்லாயினும் வேற்றுமை தீர்பு மாறாது. எனவே தூய சொல் என்பதை ஏன் வலியுறுத்த வேண்டும். எ-ஆ. வேலை ஏறி, வேதத்தை கலை, ஜன்னலைத் தீர்" (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுக் கருத்து). இதற்கு ஒரு காரணத்தைக் கூறலாம். தமிழ் தவிர்த்த பிற திராவிட மொழிகளின் பெரும்பான்மையான இலக்கணங்களில் தூயசொல் - பிறசொல் என்ற சிந்தனை பிரித்துப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழிலக்கணங்களில் வீரசோழியம், இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேகம் ஆகிய வடமொழி மரபுசார் இலக்கணப் பனுவல்களில் மட்டும் பார்க்கப்படுகின்றன. அதனை மிக விரிவாகப் பேசுவதைக் காணலாம்.

வீரசோழியம், இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேகம் ஆகிய இலக்கணப் பனுவல்களின் விளக்கமுறைகளிலும் அவ்வேற்றுமை தூயமொழிச் சொற்களுக்குப் பின்பே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் எடுத்தியம்பும்.

வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையில்...

சாத்தனை அமைத்தான், கொற்றியைக் கொடுத்தான், கடலை நீந்தினான் (ப.31)
எனவும், இலக்கணக்கொத்தில்

வழியைச் சேறல், ஊரை அடைதல், கூழை உண்டல், பாலைக் குடித்தல், கத்தரிக்காயைக் கறித்தல், நெல்லைக் கோடல், ஏறும்பை மிதித்தல், பசும்புல்லை மிதித்தல், துகளை உண்ணுதல், நஞ்சினைக் குடித்தல், புழுவைக் கறித்தல், பதரைக் கோடல் (ப.150)

எனவும், பிரயோக விவேகத்தில்

பாயை நெய்தான், பொன்னை ஆசைப்பட்டோர் வறியோர், நஞ்சை உண்டான், சோற்றை உண்டான், வேலியைப் பிரித்தான், சோற்றைக் குழைத்தான், தீக்கனாவைக் கண்டான் (ப.63)

எனவும் கையாளப்பட்டுள்ளன. இம்முன்று நால்களும் சமசுகிருத மரபைத் தமிழுக்குத் தரும் நோக்கில் எழுதப்பட்டவை. இருப்பினும் அதில் கூட தமிழ் மரபை மறுத்துக் கூறப்படவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. அதாவது பிறமொழிச் சொற்களுடன் இணைந்து அவ்வேற்றுமை உருபைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பதாகும். இங்கு அ.சண்முகதாஸ் கருத்து நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது.

வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக்கொத்து ஆகியற்றின் ஆசிரியர்களே தமிழ் வேற்றுமை அமைப்பினை வடமோழி வேற்றுமை அமைப்பிடன் தொடர்புறுத்தி இலக்கணஞ் செய்துள்ளனர். இவர்களுள் காலத்தால் முந்தியவர் வீரசோழியகாரராவர். வேற்றுமை உருபுகளை 'பிரத்யயம்' எனக் கூறும் வீரசோழியகாரர் தமிழ் முதலாம் வேற்றுமைக்கு சு. அர், ஆர், ஆர்கள், கள், மார் என்றும் உருபுகளும் ஒதியுள்ளார். தொல்காட்டியரும் நன்னாலாரும் 'திரிபில் பெயர்' முதலாம் வேற்றுமை எனக் கொண்டனர். இதனால், முதலாம் வேற்றுமைக்கு அவர்கள் உருபு எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால், வீரசோழியகாரரோ உருபுகள் கூறுகின்றார்... முதலாம் வேற்றுமையினை வட மோழி அடிப்படையிலே விளக்கும் போக்கினைப் பிரயோக விவேகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தமிழ் முதலாம் வேற்றுமைக்குச் சமஸ்கிருத நெறியிலே விளக்கங் கொடுப்பதை அவர் கண்டித்துள்ளார் (1982:169-170).

எழுவாய் வேற்றுமைக்கு வீரசோழியம் பட்டியலிடும் எந்த உருபும் ஏற்படுத்தையதன்று. ஆனால் பிற வேற்றுமை மோழிக்கு வீரசோழியம் அவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது? (இரா.கோதண்டராமன்.மதிப்பிட்டுரைக்கருத்து) என வினவும் பொழுது இல்லை என்ற பதிலே கிடைக்கின்றது. எனவே, இக்கருத்தியலை நோக்கும்பொழுது சமசுகிருத மரபுடன் தமிழ் மரபை ஒப்புநோக்கி விளக்கினாலும், தமிழ் மரபு தனித்தது என்பதை அப்புலவர்கள் உணர்ந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடந்தருகிறது. ஆயின், தமிழிலக்கணங்களில் விளக்கப்பெற்றிருக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கான விளக்கம் தூய தமிழ் மொழிக்குரியது எனலாம்.

தெலுங்குமொழி பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழுடன் நெருங்கிய உறவு வைத்துள்ளது. இதனைப் பல ஆய்வுகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. இம்மொழியின் முதல் இலக்கணமாக இருப்பது ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியாகும். இது கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இதற்குப் பின்பு இலக்கண வளத்தில் அம்மொழி சிறப்புற்றது. ஏறக்குறைய இருநாற்று ஐம்பது இலக்கண நால்களுக்குமேல் எழுதப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும் இங்கு ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி (கி.பி.11), ஆந்திர பாசா பூசணம் (கி.பி.13), பாலவியாகரணம் (கி.பி.1858) ஆகிய நால்களில் காணப்படும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு குறித்து நோக்கப்படுகிறது.

கூர்சி ல நு நயோப⁴ வேத³ த்³ விதியாது (ஆந்.சிந்.அசந்.2)

நு வர்ணம்பு - தவிதீய (பா.வி.தத்சம.2)

இவ்விரு நூற்பாக்களை நோக்கினால் தெலுங்கு மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை உணரலாம். இங்கு ஒரு கருத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். நன்னயா (கூர்சி, ல, நு, நி) கூறிய இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் (நன்னயா பாரதத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுப் பயன்பாட்டை ஒப்புநோக்கினால் இதற்குப் பதில் கிடைக்கலாம் - தூ.சேதுபாண்டியன்:கருத்துரை) பெரும்பான்மையான இலக்கணங்கள் ஏற்கின்றன.

சின்னயகுரி அதிலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கிறார். இது அவர் தமிழ் (திராவிட மொழி) மரபைச் சார்ந்து இருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

தெலுங்கில் முதல்(எழுவாய்) வேற்றுமைக்கு டு, மு, வு, லு ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன (பா.வி.தத்சம.1). இதே தன்மையைத் தமிழிலக்கணங்களாகிய வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகிய பனுவல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது சமசுகிருத மரபு சார்ந்ததாகும். இங்கு அ.செல்வராசவின் கருத்து நினைக்கத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கண மரபில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு குறிக்கப் பெறுவதில்லை. 'எழுவாய்' வேற்றுமை பெயர் 'தோன்று நிலையே' என்று தொல்காப்பியமும் (சொல்.544), 'எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே' என்று நன்னாலும் (நூ.295) சுட்டியுள்ளன. இவ்விரு நால்களையும் பின்பற்றிய பிற்கால நால்களும் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு கூறவில்லை. வடமோழி மரபைப் பின்பற்றியுள்ள வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகிய இரு நால்களும் முதல் வேற்றுமைக்கு உருபுகளைச் சுட்டியுள்ளன. வீரசோழியம் சு, அ; என்ற இரண்டும் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் ஆகிய முன்றிற்கும் உரியனவாகவும், சு, கள் ஆகியன பலர்பாலுக்கு உரியனவாகவும் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. மேலும் அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் என்ற ஆறுநாலும் ஒருவனைச் சிறப்பித்த சொல், ஒருத்தியைச் சிறப்பித்த சொல், ஒன்றைச் சிறப்பித்த சொல் ஆகியவற்றின் பின்னர் வரும் என்றும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. பிரயோகவேகமும் இதனையே பின்பற்றியுள்ளது. ஆனால் இலக்கணக் கொத்து எழுவாய் வேற்றுமை தொடர்பான பலரது கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைத்துள்ளது (நூ.25). இவ்வாறு தொகுத்துரைக்கும் முறை பிற நால்களில் காணப்பெறவில்லை (சுவாமிநாத தேசிகரின் இலக்கண நோக்கு நிலை, 2003:52).

ஆனால், இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு இப்படிப்பட்ட விளக்கமுறை தெலுங்கில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இலக்கணப் பனுவல்கள்	இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள்
ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி (கி.பி.11)	கூர்சி, ல, நு, நி
ஆந்திர பாசா பூசனம் (கி.பி.13)	நு
பாலவியாகரணம் (கி.பி.1858)	நு
சுலப வியாகரணம்	நின், நுன், லஞ், கூர்சி, குரி(றி)ஞ்சி

இவ்வட்டவணையின் மூலம் ஒரே நேர்கோட்டில் இவ்விலக்கணக் கருத்தியல்கள் செல்லவில்லை என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது. ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, ஆந்திர பாசா பூசனம், பாலவியாகரணம் ஆகிய மூன்றும் நன்னயா, திக்கணா, திம்மணா போன்றோர் எழுதிய பழம்பெரும் இலக்கியங்களைத் தரவுகளாகக் கொண்டுள்ளனர். இருப்பினும் இவ்வேறுபாடு நிகழ்வதற்கான காரணத்தைத் தனித்து ஆராய்தல் வேண்டும். சின்னயகுரி காலத்தில் நு என்ற ஒரு வேற்றுமை உருபு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக என்னப்பட்டது. இது பிற்காலத்தில் நின், நுன், லஞ், கூர்சி, குரி(றி)ஞ்சி (ஸ்லப வ்யாகரணம், ப.7; தெலுகு வ்யாகரணமு, ப.30) எனப் பார்க்கப்படுகிறது. இவற்றுள் "கூர்சி, குரிஞ்சி" இரண்டும் வேற்றுமை உருபுகளா? இவை தமிழில் குறித்து என்பதற்கு

நிகரானவையாகும். இவை இரண்டன் உருபினை அடுத்து நிகழும் சொல்லுருபுகளாகும். எ-டி. வாடி³னி (=அவனை), குறிஞ்ச்சி (குறித்து) நாகு (எனக்கு) தெலுஸ்(னு)“.

பாலவியாகரணம் நு உருபை மட்டுமே காட்டுகின்றது. இந்நாலுள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் சில விளக்கத்தைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள்வழி அறிந்துகொள்ளலாம்.

1. குமந்தம்பு³ மீதீ நுவர்ணகம்பு³ நுத்வம்பு³ந கீத்வம்பக்கு³ (பால.விதத்ச.25)
(குமந்தம்பு மீதீ நு உருபு வர, நுகரம் நிகரமாகும்)
2. இகாரம்பு³ மீதீ கு-நு-வு ச்ரியா விபீக்துல யுத்வம்பு³ந கீத்வம்பக்கு³ (பால.விதத்ச.26)
(இகாரத்தின் மீதீ கு-நு-வு வினை வேற்றுமையால் உகரம் இகாரமாகும்)
3. உகார நு'காரம்பு³ல கந்து³ வர்ணகமு பரம்பகு³நபு³ நுகா³கமம்பகு³ (பால.விதத்ச.28)
(உகா நு'காரங்களில் உருபு வரும்போது நு தோன்றும்)
4. ஆக³ம மு-வு வர்ணம்பு³ல கந்து³ வர்ணகமு பரம்பகு³நபு³ நுகா³கமம்பகு³ விபீ⁴ஷநகு³ (பால.விதத்ச.30)
(தோன்றல் விகாரத்தில் மு-வு எழுத்துக்களில் உருபு வரும்போது நு தோன்றல் விபாசமாகும்)
5. பஹுத்வம்பு³ந தீவிதீயாதீ³ விபீக்துலகு ஸ்தா³கமம்பகு³ (பால.விதத்ச.31)
(பகுத்வம் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு ல தோன்றும்)

எ-டி. ராமுநகுனு, விஷ்ணுநகுனு

எ-டி. வனமுநந்து³னு, வனமநந்து³னு

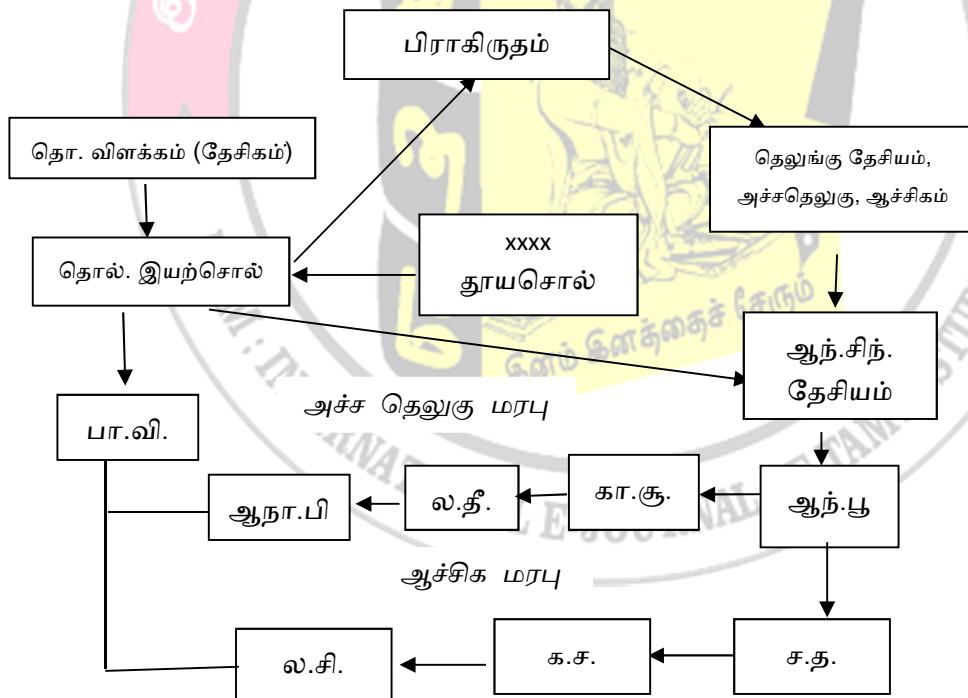
இவ்விதிகள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய நு மொழிக்கிடையே ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றன. இதில் உருபு திரிபைக் காணமுடிகிறது. அதனை மேற்காட்டிய முதல் விதி சுட்டிக்காட்டும்.

இவ்விதிகளில் நு > நி ஆக மாறும் எனவும் நி > நு ஆக மாறும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் எது சரியான அடிப்படை என்பதில் குழப்பம் நிலவுகின்றது. நு > நி ஆகச் சிரிபதற்கு வாய்ப்பில்லை. எ-டி. ராமுநி > ராமுநு. இந்த மாற்றம் உயிரோலி இயைபின் தாக்கமாகும். தமிழில் கல்லிமும் > கலுமும் என்பது இதனைப் போன்றது. உயிரோலி இயைபு (Vowel Harmony) எனும் கலைச்சொல் மு.வ. என்பவரால் மொழிநூலில் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. இதனைச் சேய்மைத் திரிபு (Distant Assuribation) என்றும் கூறலாம். மு.வ. இத்தகைய திரிபுக்கு, கத்திக்கு > கத்திக்கி என்பதை எடுத்துக்காட்டுவார். தெலுங்கில் உயிரோலி இயைபு அதாவது சேய்மைத் திரிபு மிகுதியாக உள்ளது. இதனால் இந்த மொழியை Italian of the east என்றும் கூறுவதுண்டு. தெலுங்கு இலக்கணிகள் இதனை எந்த அளவுக்குக் கருத்தில் கொண்டுள்ளனர்? என்னில் காலுநி > காலுநு (காலு = கால். இது தூய திராவிடச் சொல்) எனவும் காலுநி > காலிநி எனவும் திரிய வாய்ப்புண்டு. இதுவும் உயிரோலி இயைபின் தாக்கமே (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து). இது மொழி முழுமையான விளக்கமின்மை எனும் கருத்தியலை வெளிக்காட்டுகின்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் இவ்விதிகளுக்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகள் தற்பவச் சொற்களாக இடம்பெறுகின்றன. இதன்பின்பே அவ்வுருபு பயன்படுத்தப்பெறுவது இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளப்பெறுகிறது. அதனை ராமுனி, பா⁴ர்க³வுனி எனவரும் சான்றுகள் எடுத்தியம்பும். இவ்விரு சான்று சொற்களும் முறையே ராம:, பா⁴ர்க³வ் என்ற சமச்கிருத மூலத்திலிருந்து தெலுங்கிற்கு வந்தவை. இதனைப் பின்வரும் விதிமூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ரூ¹ரூ¹லூ¹லூ¹ விசர்க க²ச²ட²த²ப²க⁴ஜ²ட⁴த⁴ப⁴ நருஷ¹ஸ¹லு சமஸ்கிருத சமம்புலநு கூடி³ தெலுங்கு³ந வ்யவஹரிம்ப³டு³ (பால.வி.சஞ்.4)

இவ்விதியில், ரூ¹ ரூ¹ லூ¹ லூ¹ விசர்க க² ச² ட² த² ப² க⁴ ஜ² ட⁴ த⁴ ப⁴ ந ரு ஷ¹ ஸ¹ லு ஆகிய எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்களின் மூலம் சமச்கிருத மொழிக்குரியவை என்பது தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இவ்விரு நால்களின் விளக்கமுறைகள் தெலுங்கு, சமச்கிருத, பிராகிருதக் கோட்பாடுகளை உள்வாங்கி உருவானவை எனலாம். ஆனால், தெலுங்கு தனித்தியங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது எனக் கேதனா நம்பினார். ஏனெனில் அச்ச என்ற மரபு கேதனா காலத்தில்தான் உருப்பெறுகிறது. அச்ச என்பதற்குத் தூய என்பது பொருள். அவ்வாறெனில் தெலுங்கு சமச்கிருதம், பிராகிருதம் போன்ற மொழிகளில் இருந்து தனித்துவம் பெற்றது என்பதை இது மறைமுகமாகக் காட்டுகிறது. இதன் மரபு நீட்சியில் 'ஆச்சிக பரிச்சேதம்' எனும் தனித்த இயல் பகுப்பைத் தெலுங்கு இலக்கணப் புலவர்கள் தந்திருப்பது கூடுதல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இதன் மரபு நீட்சியைச் சுத்தியராஜ் வரைகோடிட்டுக் காட்டியிருப்பது (2018:296) இங்குக் கருத்துக்கது.

தூய தெலுங்குமொழிக் கோட்பாடுகளைக் கூற எழுந்த ஆந்திர பாசாபூசணத்தில்,

கொறநு நெறநு நாகு³ கொ³லநு நாம்ரா நந

க³லநு க³வநு கெலநு வலநு நாக³

ப³ரகு³ ஸப³த³மூலகு பஹுத்வசநம்பு³ல

நுலகு கு³லு விதி⁴ஞ்செ நாத்நத³ண்டி³ (ஆந்.பா.பு.72)

எனும் விதிக்கண் இரண்டாம் வேற்றுமையை விளக்கிச் செல்கிறார் கேதனா. இவ்விளக்கமுறையில் கொற (மேய்த்தல்), நெற (மறை), கொல (ஏறி), ம்ரா (மரம்), க³ல (இடம்), க³வ (வாயில்), கேல (பகுதி), வல (பக்கம்) போன்ற சொற்களின் பின்பு நு உருபு வரும் எனப்பட்டுள்ளது. இவை தூய தெலுங்குமொழிச் சொற்கள். இச்சொற்களின் பின்பே நு உருபு வந்துள்ளது. இதில் அவர் கருத்துஞ்சியமையை அறியமுடிகின்றது. இருப்பினும் சிலவிடங்களில் வரக்கூடிய நு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு கிடையாது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என உசாதேவி ஜனாவஞ் (2009:116) கருதுகிறார். அக்கருத்து வருமாறு:

Vrkshamu narikenu is in Accusative case meaning that 'someone cut the tree'.

Here the accusative case marker [nu] is absent.

இதே போன்ற தன்மை தமிழிலும் உண்டு. அதனை ஜகார ஈற்றுச் சொற்கள் என்பர். எ-டு. வந்தனை, வரவை, எழுதியவை, பேசியவை. வந்தமை, சென்றமை போல்வன. ஆக, தெலுங்கிலக்கணங்களில் இருவகையான போக்குகள் நிலவுவதை உணரமுடிகின்றன. ஒன்று: தற்பவ, தற்சம சொற்களுடனும் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்துதல். மற்றொன்று: தூய தெலுங்குச் சொற்களுடன் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்துதல். எவ்வாறிருப்பினும் தமிழிலக்கணப் புலவர்கள் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பயணிக்கின்ற தன்மையை மேற்கண்ட விளக்கங்கள் மூலம் உணரமுடிகின்றன.

மேற்கூறிய விளக்கமுறைகளில் சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை இங்கு நோக்க வேண்டும். அவற்றை இரண்டு நிலைகளில் விளக்கலாம். ஒன்று: திராவிட மொழிகளில் நெடுங்கணக்கு வைப்புமறை. மற்றொன்று: உயிரோலி இயைடு.

திராவிட மொழிகளில் நெடுங்கணக்கு வைப்புமறை

தமிழின் தொடக்கக்கால எழுத்து முறைகளில் ஜி, ஒள பயன்பாடு இல்லை. இதனைத் தொல்லெழுத்துச் (இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றதன் அடிப்படையில்) சான்றுகள் தெளிவுபடுத்தும். எனவே, தமிழின் எழுத்துக் தோற்றுத்தை முற்காலத் தமிழ், எழுத்துக்கள், பிற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்கள், தற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்கள் என வகைப்படுத்திப் பார்க்கலாம். அப்படிப் பார்க்கும் பொழுது எழுத்துக்களின் நெடுங்கணக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உணரலாம். இங்கு ஜி, ஒள ஆகிய இரண்டும் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் அசோகர் காலத்திற்குப் பின்பு சேர்ந்ததாக் கருதுவர். தொல்காப்பியப் பனுவலும் அதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஏனெனில் சங்கப் பனுவல்களில் ஜி (=அய்), ஒள (=அவ்) என்ற இருவகை வடிவங்களும் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. ஜி, ஒள என்ற இரு வடிவங்களும் ஆய்வில் தொய்வை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆதலால் இவ்வடிவங்கள் தமிழ்மொழிக்குச் சுமையானவை என்பது இரா.கோதண்டராமனின் (தமிழெனப்படுவது, 2004:127-131) கருத்தாகும். இது தமிழ்மொழிக்குத் தேவையில்லை என்றால் தொல்காப்பியர் தொடங்கி இன்று வரை மொழியின் கட்டமைப்பை விளக்கிய இலக்கணக்கலைஞர் ஒதுக்கியிருப்பர். ஆனால், அவ்வாறு செய்யவில்லை என்பது வரலாற்றுச் செல்நெறியில் காணக்கூடியது.

அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும் சங்கப் பனுவல்களில் ஜி (=அய்), ஒள (=அவ்) வடிவங்களின் பயன்பாட்டை நோக்கலாம்.

ஜி - ஜி, ஜியி, ஜங்கந்தல், ஜது, ஜந்து, ஜம், ஜம்பால், ஜம்பாலர், ஜம்பாலன், ஜம்பெரும் புதம், ஜயவி, ஜயன், ஜய, ஜயற்ற, ஜயன்மார், ஜயென, ஜயை, ஜயோ, ஜவகை, ஜவர், ஜவன், ஜவனம், ஜவன வெண்ணெல், ஜவயறவு

அய் - இல்லை

ஓள - ஓளவை

அவ் - அவ்வும்

சங்கப் பனுவல்களின் பயன்பாட்டை நோக்கும் பொழுது ஜி, ஒள ஆகிய இரு எழுத்துக்களில் ஜூயின் பயன்பாடு மிகுதி. சங்ககாலத்தில் அவ்வாறிருக்கும் பொழுது, அதற்குப் பின்தைய காலங்களில் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. அக்காலத்தைக் காட்டிலும் இன்னும் மிகுதியாகவே இருந்திருக்கும்/இருக்கும். இதனை உணர்ந்த தொல்காப்பியர் ஜி, ஒள ஆகிய இரு எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து உயிர் எழுத்துக்களின் நெருங்கணக்கு முறைகளில் சேர்த்து விடுகிறார். எனவே, அவ்விரு எழுத்துக்களைப் பேசும் இடங்களும் மிகுதியாகவே காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பிய எழுத்துக்காரத்துக்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் அய், அவ் ஆகிய வடிவங்களைப் போலியாகவே கருதுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துக்களின் அறிமுக இடத்தில் கூறியிருக்கும் கருத்துச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

"... அ ஆ இ ஈ உ ஹ ஏ ஏ ஜி ஒ ஒ ஒள க் ந் ச் சு ஞ் த் ந் ப் ம் ய் ர் ஸ் வ் ம் ஸ் ற் ன் எனவரும்... புனர்ச்சி மேல் ஆளுமாறு உணர்க (2017:50-51).

இது சில எழுத்துக்கள் கூடிச் சில எழுத்துக்கள் போல இசைக்கும் என எழுத்துப் போலி கூறுகின்றது. அகர இகரம் ஜகாரமாகும் அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஜகாரம் போல இசைக்கும் அது கொள்ளற்க(எ-து). போல என்றது தொக்கது. (உ-ம்) ஜவனம் - அஜவனம் எனவரும். ஆகும் என்றதனால் இஃது இலக்கணமன்றாயிற்று.

இதுவும் அது. அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஒளகாரம் போல இசைக்கும் - அது கொள்ளற்க (எ-று). போல என்றது தொக்கு நின்றது. (உ-ம்) ஒளவை - அஹவை எனவரும்.

இதுவும் அது. அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியம் - அகரத்தின் பின் இகரமே அன்றி யகரமாகிய புள்ளி வந்தாலும், ஜயென் நெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும் - ஜயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவு பெறத் தோன்றும் (எ-று) (உ-ம்) ஜ வனம் - அய்வனம் எனவரும். மெய் பெற என்றதனான்" (இரா.அறவேந்தன், ம.வோகேஸ்வரன்:2018).

இவ்வரைப் பகுதிகள் வடிவங்களுமே சரி என்கின்றன. அவ்விரு வடிவங்களும் தவிர்க்க இயலாதவை. ஜி, ஒள என்பவற்றை முதன்மை உருபன்களாகவும், அய், அவ் என்பவற்றை மாற்றுருபன்களாகவும் கொண்டு பார்ப்பது சரியாக இருக்கும்.

உயிரோலி இயைபு

நிலைமொழியில் இருக்கும் ஒலிக்கு ஏற்ப வருமொழி உருபு தீரியும். இதனை உயிரோலி இயைபு (Harmonic sequence of vowels) என்பர். அதாவது "முன்னண்ண உயிராகிய இகரம், பின்னண்ண உயிராகிய உகரம் என்னும் இரண்டு உயிர்களுக்கும் ஏனைய உயிரோலிகளைத் தம்போல் மாற்றும் ஆற்றல் உள்ளது". எ-டு. நாளன்றி + போகி = நாளன்றுபோகி, அது + அன்று = அதாஅன்று (மு.வ., பக.29-30).

இவ்விரு அடிப்படைகளையும் தாண்டி இலக்கண விளக்கங்களில் சிக்கல்கள் அமைந்துள்ளதென்றால், மொழியமைப்பு மாறி வருகின்றது என்பது பொருள். அது மீண்டும் மொழி முழுமையான விளக்கமின்மையை வெளிக்காட்டுகின்றது எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை

'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' இவ்வினையெதிர் வாய்பாடு ஒவ்வொரு இலக்கணப் பனுவல்களிலும் அமைந்துள்ளமை வலியுறுத்தப்படுகிறது. அவ்வாறெனில்

வரலாற்றுநிலை என்பது என்ன? ஒரு கருத்தியல் உடனே எழுந்து விடுவது கிடையாது. அது பல்வேறு கருத்து மோதல்களுக்குப் பிறகு உருவாவது. அவ்வாறு உருவாகும்போது அக்கருத்துக்கு ஒரு வரலாற்றுத் தன்மையைக் கொண்டு அமைந்து விடுகிறது. அக்கருத்து சமகாலத் தரவுகளையும் ஏற்று அமைந்திருந்தால், அது சமகாலத் தன்மையையும் பெற்றுவிடுகிறது. எனவே, அக்கருத்து அவ்விணையெதிர் வாய்பாட்டை உள்வாங்கியுள்ளது என நம்பப்படுகிறது. இங்கு சு.இராசாராமின் கருத்து கூடுதல் புரிதலைத் தரும்.

'இலக்கணம்' என்பதே தொல்பழங்காலப் பண்பு நிறைந்த ஒரு சொல். இதன் உருவாக்கம், எழுத்திலும் வழக்கிலும் மாற்றங்களை ஏற்று வளரும் ஒரு மொழியின் வரலாற்றுப் படிமுறை நிகழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. இவ்வரலாற்றுப் படிமுறை நிகழ்வை 'இலக்கண மரபு' என்கிறோம். 'முன்னை மரபு', 'தொன்னேறி மரபு', 'வழக்கியல் மரபு' என்பனவெல்லாம் இம்மரபு குறித்த கருத்தாக்கங்களே.

ஒரு சமூகத்தின் நடைமுறைகளால் உருவாகிக் கருத்தும் கற்பனையும் கலந்து கட்டமைக்கப்பட்டிருப் பிற்காலத் தலைமுறையினர்க்கு வந்து சேரும் எதுவும் மரபே என்னும் விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் மரபு சார்ந்த இலக்கணமும் வரலாற்றுக் கூருக்கு விதிவிலக்கன்று. எனவே, மரபிலக்கணம் மொழியின் ஓவ்வொரு விவரண நிலையிலும் வரலாறு என்னும் மூலக்கூறை இயல்பாகவே உட்கொண்டு விளங்குகிறது (2010:307).

இக்கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் மேலும் அவ்வாய்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ள 'முதனால் - வழிநூல்', 'செய்யுள் - வழக்கு', 'பகுத்தறிவுவாதம் - அனுபவவாதம்', 'ஓப்புமையாக்கம் - பிறழ்விதிகள்', 'தூய்மையாக்கம் - பிழைநீக்கத்தன்மை - விதிமுறை' ஆகிய இணையெதிர் கருத்தியல்கள் உதவும் (2010:308-317). இங்கு 'முதனால் - வழிநூல்' எனும் இணையெதிர் கருத்தீட்டுத்திறனைக் கொண்டு மேற்காட்டிய விதிகளை நோக்கினால் அப்பனுவெல்களில் உடாடியிருக்கும் 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' கருத்தியல் வாய்பாட்டை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பொதுவாக இலக்கணப் பிரதி வரலாற்றையும் சமகாலத்தையும் உள்வாங்கியே உருவாகிறது என்பது சு.இராசாராமின் அசைக்கமுடியாத கருதுகோள். ஆனால், அனைத்து இலக்கணப் பனுவெல்களும் சமகாலத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துள்ளனவா? இல்லை என்ற பதிலே மிஞ்சும். அவ்வகையில் தமிழில், வீரசோழியம், நன்னால், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம் ஆகியன சமகாலத் தரவுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் தந்துள்ளன எனலாம். அதிலும் முத்துவீரியம் ஓர் இலக்கணக் கலைச்சொல்லுக்கான பிற கலைச்சொற்களையும் தொகுத்துத் தருவதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, இலக்கணப் பனுவெல்களை 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' எனும் கருத்தியல் வாய்பாட்டைக் கொண்டு உரசிப் பார்க்கும்பொழுது அனைத்து இலக்கணப் பிரதிகளிலும் இது அமைந்திருக்கிறதா என்ற ஜயத்தையும் எழுப்புகிறது. ஏனெனில் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெற்ற 'என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர்' போன்ற சொல்லாடல்கள் வரலாற்றுநிலையின் நீட்சியைக் காட்டுவன எனப் பெரும்பான்மையான ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். இருப்பினும் இவை சமகாலத்தவரைக் குறிக்கவும் வாய்ப்புள்ளது (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து).

தொல்காப்பியத்தையும் சங்கப் பனுவெல்களையும் வைத்து நோக்கிப் பார்ப்பவர் இதனால் அமைந்திருக்கும் இடைவெளியை உணர்வர். ஆயின், இது இன்னும் ஆழந்து

சிந்திக்கத்தக்கது. இருப்பினும், இங்கு ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்ற இருமொழி இலக்கணப் பனுவல்களிடத்தும் 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' எனும் இணையெதிர்வு மீக்கருத்தியல் இடம்பெறுகின்றது.

'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' என்பதை 'முந்தைய குறிப்பு - எழுதப்படும் சமகாலக்குறிப்பு' எனச் சுருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கலாம். தமிழைப் பொருத்தமட்டில் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பு பண்பட்ட இலக்கண மரபு உள்ளதென்பதை ஆய்வறிஞர்கள் ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர். அதேபோன்று தெலுங்கில் நன்னயாவின் காலத்திற்கு முன்பும் சில இலக்கண நூல்கள் உள்ளன. அதனை ஐ.லலிதா (தெலுகு வ்யாகரணமுல சரிதர:1996) பட்டியலிட்டுக் காண்பித்துள்ளார். இருப்பினும் பிரதியின் அகச்சான்றுகளை நோக்குவது ஆய்விற்கான கூடுதல் வலிமையாக இருக்கும்.

மேற்காட்டிய தொல்காப்பியம் சார்ந்த அனைத்துத் தமிழிலக்கண விதிகளும் அந்தந்த நூலின் வரலாற்றுச் செல்நெறியை எடுத்தியம்புவன. தொல்காப்பியம் தவிர்த்த ஏனையவை வரலாற்றுநிலைக் கருத்தியலைத் தாங்குபவை. தொல்காப்பியம் மட்டும் சமகாலத் தரவையும் எடுத்தியம்புகிறது. "வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப்" என வேற்றுமை உருபுகளை முன்னோர் கூறியதாகக் குறித்துள்ளார். அப்படியெனில் முன்னோர் பயன்படுத்திய 'ஜ' வேற்றுமைக்கான சொற்கள் எவை? என வினவினாலும், இவ்வேற்றுமை ஏற்று வரும் 'வினை, வினைக்குறிப்பு' என்பவற்றை இவர்தான் வரையறுத்துத் தருகிறார். ஆக, 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' என்பதைப் புரிதல் நிலையில் அமைத்துக்கொள்பவை எனக் குறிப்பிடுதல் தகும்.

அதேபோன்று ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியும், ஆந்திர பாசாடுசனமும், பாலவியாகரணமும், 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' கருத்தியலைக் கொண்டுள்ளன. அதனை மேற்கண்ட விதிகள் புலப்படுத்தும். அவ்விதிகளை நோக்குக்கையில் அதனுள் புடமிட்டிருக்கும் அக்கருத்தியல் வாய்பாட்டுத் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

இதுவரை விளக்கப்பட்ட கருத்தியல்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது தமிழ், தெலுங்கு இலக்கணங்களுக்கிடையே ஓர் உறவு உள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, தெலுங்கிலக்கணங்களில் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி மட்டுமே சமசுகிருத, பிராக்கிருத மரபுகளை முழுமையாக உள்வாங்கிய பனுவலாகவும், ஆந்திர பாசாடுசனம், பாலவியாகரணம் ஆகியன தமிழ் மரபுடன் நெருங்கி வருவதையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதாவது, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் எண்ணிக்கையை வலியுறுத்துவதில் இக்கருத்து மேலோங்கியிருக்கிறது. அதனைப்போன்று 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' மீக்கருத்தியலில் அவ்விருமொழி இலக்கணப் பனுவல்களும் ஒருங்கு பயணிக்கின்றமையை உணரமுடிகின்றது.

துணைநின்றவை

தமிழ்

அகத்தியலிங்கம் ச.(2011). தமிழ்மொழி அமைப்பியல். சென்னைமெய்யப்பன் :

தமிழாய்வகம்

அண்ணங்கராசாரியார் (உரை.), 1936, நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து, திருவாடிப்பூரம், பெருமாள் கோயில்.

அறவாணன் க.ப. (பதி, உரை.), 1975, தொல்காப்பிய ஒப்பியல், ஜென இளைஞர் மன்றம், சென்னை.

அறவேந்தன் இரா. லோகேஸ்வரன் ம. (பதி), 2018, தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கிணியம், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

இராசாராம் சு., 2010, இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.

இளவரசு சோம. (பதி.), 2004, நன்னால் சொல்லதிகாரம், மனிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

இளவழகன் கோ. (பதி.), 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், தமிழ்மன் பதிப்பகம், சென்னை.

..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம், தமிழ்மன் பதிப்பகம், சென்னை.

..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், தமிழ்மன் பதிப்பகம், சென்னை.

..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையம், தமிழ்மன் பதிப்பகம், சென்னை.

..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம், தமிழ்மன் பதிப்பகம், சென்னை.

கணேசையர் சி. (உரை.), 1938, தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார மூலமும் சேனாவரையரையும், சுன்னாகம் பதிப்பகம், கொழும்பு.

காசிநாதன் நடன்., 2009, கல்லெழுத்துக்கலை, மனிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

கோதண்டராமன் இரா., 004, தமிழெனப்படுவது, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

கோபாலையர் தி.வே. (பதி.), 1973, சுப்பிரமணிய தீக்கிதர் இயற்றிய பிரயோக விவேகம் மூலமும் உரையும், தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

..., 1990, சாமிநாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும், சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

கோவிந்தராச முதலியார் (உரை), 2009, நேமிநாதம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

கோவிந்தராஜ முதலியார் கார. (பதி.), 2011, பொன்பற்றி காவலர் புத்தமித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியம் மூலமும் பெருந்தேவனார் இயற்றிய உரையும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

சக்திவேல் சு., 2012, தமிழ் மொழி வரலாறு, மனிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

சத்தியராஜ் த., 2018, இலக்கணவியல் ஒப்பியல் - தொல்காப்பியமும் பாலவியாகரணமும், இனம் பதிப்பகம், கோயமுத்தூர்.

சண்முகம் செ.வை., 2001, எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

சண்முகதாஸ் அ., 1982, தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

சாம்பசிவ சர்மா இரா. சிவ., 1933, நன்முறைத் தமிழ் இலக்கணம், பயோனீர் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.

சாவித்ரி சி.(மொ.பெ.), 2014, முதல் தெலுங்கு இலக்கணம் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, ஆதித்யா பதிப்பகம், உடுமலைப்பேட்டை.

..., பாலவியாகரணம் (அச்சில்).

சீனிவாசன் ரா., 1972, மொழி ஒப்பியல், அனியகம், சென்னை.

சுப்பிரமணியம் G. (பதி.), 1947, நன்னால் விருத்தியுரை, வித்தியாநுபாலனையந்திர சாலை, சென்னப்பட்டனம்.

சுப்பிரமணியன் ச.வே. (உரை.), 2006, தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி P.S., 1930, சொல்லதிகாரக் குறிப்பு, The madras law journal press, Madras.

சுப்பிரமணிய முதலியார் க., 1900, பாலபோதினி, வெநா.ஜீ.பிலி அச்சுக் கூடம், சென்னை.

சுயம்பு பெ., 2004, இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

செல்வராச அ., 2003, சுவாமிநாத தேசிகரின் இலக்கண நோக்கு நிலை, எழில், திருச்சி.

தாமோதரன் அ. (பதி.), 1998, நன்னால் மூலமும் கூழங்கைத் தம்பிரான் உரையும், உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

தேவநேயப் பாவானர் ஞா., 2011, இலக்கணக் கட்டுரைகள், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.

..., 2011, தென்சொற் கட்டுரைகள், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.

..., 2011, ஒப்பியன் மொழிநூல் - 2, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.

..., 2011, முதற்றாய்மொழி - 1, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.

..., 2011, வடமொழி வரலாறு - 2, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.

பரமசிவம் கு., 2011, இக்காலத் தமிழ் மரபு, அடையாளம், சென்னை.

பரமசிவன் தொ. (2014 (11ஆம் பதி.)). பண்பாட்டு அசைவுகள். நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.

பொற்கோ, 2011, இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை (தொகுதி 1 & 2), நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

பொன்னம்பல பிள்ளை (பதி.), இலக்கணச் சுருக்கம், வித்தியாநுபாலனையந்திர சாலை, சென்னப்பட்டனம்.

பொன்னம்பல பிள்ளை (பதி.), இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும், வித்தியாநுபாலனையந்திர சாலை, சென்னப்பட்டனம்.

போப் ஜியு., 1985, தமிழ் இலக்கண நூல் சுருக்க வினாவிடை (A first catechism of Tamil Grammar), திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

மீனாட்சி சுந்தரனார் தெபொ., 2008, தமிழ் மொழி வரலாறு, அன்னை அஞ்சகம் பதிப்பகம், சென்னை.

மீனாட்சி கு., 1994, பாணினி ஓர் அறிமுகம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

..., 1998, பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி (தமிழாக்கம்), உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

முத்துசாமி ரெட்டியார் R., 1934, First lessons in Tamil Grammar இளைஞர் இலக்கண போதம், K.V.நாராயண ஜயர் பப்ளிஷர், திண்டுக்கல்.

வரதராசன் மு., 1947, மொழி நூல், திருநெல்வேலி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

ஜான் சாழுவேல் ஜி., 2009, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு ஓர் அறிமுகம், ஹோம்லாண்ட் பதிப்பகம், சென்னை.

ஜெயப்பிரகாஷ் டி.எஸ்., சேதுபாண்டியன் தூ., கங்காபவானி தி., 2009, தெலுங்கு ஓர் அறிமுகம் (தமிழ் வழியாக), தீவ்யா பதிப்பகம், மதுரை.

தெலுங்கு

கிருஷ்ணப்ரஸ்த் மல்லலி., .2011தெலுகு வ்யகரணமு ,வெங்கடேஸ்வர புக் டிப்போ~, விஜயவாடா

சாந்தகுமார் ஸி., 2011, ஸைப வ்யாகரணமு, பாலசரஸ்வதி புக் டிப்போ, மத்ராஸ் நரசிந்க ரெட்டி ஸி., 2011, சின்னயகுரி பாலவ்யாகரணமு, தெலுகு அகடாமி, ஹைதராபாத்.

சின்னைய குரி பரவஸ்து, 2002, பாலவியாகரணமு, பாலரசவதி, புத்தகாலயம், சென்னை.

லலிதா ஜி., 1996, தெலுகு வ்யாகரணமுல சரித்ர, ~வெலகபூஷி பவுண்டேஷன், மதராஸ் வச்சல சின சீத்தாராம சாஸ்த்ரி, 1967, பாலவ்யாகரணமு, வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரனு அண்ட் சன்ஸ், மெட்ராஸ்.

வந்தாராம் ராமக்கிருஷ்ணராவு (உரை.), 1970, பாலவ்யாகரண ஹண்டாபத்யமு, விஷலாந்தர பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், ஹைதராபாத்.

ஸௌர்ய நூராயன சர்மா, 2005, தெலுகு வ்யாகரணமு, விக்டோரி பப்ளிஷர்ஸ், விஜயவாடா.

ஆங்கிலம்

Boddupalli Purushottam, 1996, The Theories of Telugu Grammar, DLA Publication, Thiruvananthapuram.

Constantias Joseph Beschi., 1997, A Grammar of the The common dialect of the Tamil Language called கொடுந்தமிழ், TMSSM Library, Tanjore.

..., 1998, A Grammar of the The high dialect of the Tamil Language called செந்தமிழ், TMSSM Library, Tanjore.

Subrahmanyam P.S. (Trans.), 1996, Ba:lavya:karanamu of Paravastu Cinnaya Su:ri, DLA Publication, Thiruvananthapuram.

Usha Devi Ainavolu (Trans.), 2009, Andhra Bhaashaa Bhuushanamu, Emesco Books, Vijayawda.

இணையம்

<https://www.google.co.in/amp/s/telugutelusuko.wordpress.com/2013/07/04/%E0%B0%A6%E0%B1%8D%E0%B0%B5%E0%B0%BF%E0%B0%A4%E0%B1%80%E0%B0%AF%E0%B0%BE-%E0%B0%B5%E0%B0%BF%E0%B0%AD%E0%B0%95%E0%B1%8D%E0%B0%A4%E0%B0%BF/ampl/>

<https://te.m.wikipedia.org/wiki/%E0%B0%B5%E0%B0%BF%E0%B0%AD%E0%B0%95%E0%B1%8D%E0%B0%A4%E0%B0%BF>

<https://groups.google.com/forum/m/#topic/telugu-unicode/1QILn5Ar2M>

பின்னினைப்பு - 1

தெலுங்கு ஆய்வாளர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் விளக்கமுறைகள் இங்குத் தமிழாக்கக் குறிப்புக்களாக இடம்பெறுகின்றன.

குறிப்பு : ஒன்று

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நின், நுன், லன், கூ'ர்சி, கு'ரிஞ்சி.

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- வினைப்பொருளில் (செய்ப்படு பொருளில்) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
- வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் வினை.

எகா:தே'வத'த்துடு³ வண்டகமுனு வண்டெ'னு (தேவதத்தன் சமையலைச் (செய்தான்) சமைத்தான்.)

- கூ'ர்சி, கு'ரிஞ்சி பயன்பாடுகள் நிமித்தச் (காரணம், ஏது) சொற்களுக்கு வரும்.
- நுகரம் பற்றி யோசித்தல் பொருத்தம்
- இது ஒருமையில் வரும்.
- பன்மையில் வரும்.
- இதில் 'இ'கரமும் 'அ'கரமும் வெறும் சம்மதத்தை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றன.
- தெலுங்கு இலக்கணத்தில் மக்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக முதல் வேற்றுமையை, ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக 'நு' எழுத்து மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.
- ஐந்தாம் வேற்றுமை:ராமுடு³ க'ரு'ஹமுனு வெட'லெனு (இராமன் வீட்டைக் கட்டினான்)
- முன்றாம் வேற்றுமை: கொலனு கூ'லனேஸெ (குளத்தை நிறைத்திருக்கிறது)
- ஏழாம் வேற்றுமை: வங்கனு க'லகலமு (இலங்கை கலகலக்கிறது.)
- நான்காம் வேற்றுமை - ராமுனகு நிச்செ ராமுவுக்கு ஏனி

குறிப்பு : இரண்டு

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நி, நு, லன், கூ'ர்சி, கு'ரிஞ்சி

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- (க) வினையைக் குறிக்கும் உருபு
- பெயர்ச்சொல்லை வினையாகப் பயன்படுத்தும் போது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் நி அல்லது நு வரவேண்டும்.
- பன்மையில் 'லன்' உருபானது 'லனு' ஆக மாறுகிறது.

எகா: க'ரு'ஷ்னாரு³ வென்னனு தொ'ங்கி'லிஞ்செனு (கிருஷ்ணன் வெண்ணையைத் திருடினான்)

- மேலுள்ள தொடரில் 'கிருஷ்ணன்' என்ற பெயர்ச்சொல் செய்ப்பவன் ஆதலால் முதலாம் வேற்றுமையில் வந்தது.
- 'வெண்ணெய்' பெயர்ச்சொல் வினை ஆதலால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் (நு எனும் உருபு சேர்த்து) பயன்படுத்தப்படுகிறது.
- இவ்வாறே ராதினி (ராதையை), வேணுவனு (வேணுவை), கன்னுலனு (கன்களை), தம்முலனு(தும்பிகளை) முதலிய சொற்கள் ஏற்படுகின்றன.
- ஆங்கில மொழியில் இப்பொருள் சொற்களின் வரிசை முறையிலேயே அமைந்து விடுகிறது. வேறு முன்னொட்டுகள் ஏதும் இருக்காது.
- தெலுங்கில் கூட நிறைய முறை இந்த முறையைப் பயன்படுத்தியே தொடர்களை அமைக்கிறார்கள்.

எகா:தருண் புஸ்தகம்' சதுரவுதுண்ணாடு³ (தருண் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) (புத்தகத்தை)

இந்த இரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றே. கூர்சி: எழுத்து வழக்கு; குரிஞ்சி:பேச்சு வழக்கு.

- ஸீதனு கூர்சி ஹனுமந்துடு³ அன்வேஷிஞ்செனு(சீதா குறித்து அனுமன் தேடினான்)
- ஈ நாடகம்' குறிஞ்சி ரெண்டுமாடலு(இந்த நாடகம் குறித்து இரண்டு கருத்துகள் பேச்சுகள்)
- கூர்சி, குறிஞ்சி உடன் நீ/ந/லன் கலந்தே வரும்... நீ/ந/லன் கலந்து வந்தால் பெயர்ச்சொல்லுக்கு

குறிப்பு : முன்று

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நின், நுன். லன், கூர்சி, குறிஞ்சி.

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- வினைபொருளில் (செயப்படு) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
- வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் 'வினை'.

எகா: தேவதுத்துடு³ வண்டகமுனு வண்டெ³னு

(தேவதத்தன் சமையலைச் (செய்தான்) சமைத்தான்.)

வண்டனு சமைத்தான் - என்பதற்கு சமையலைச் செய்தான் என்று பொருள்

- வண்ட சமை - பலன். செய்த தொழில் வினை (வினை என்றால் செயல் செய்தது).

- வண்ட (சமையல்) என்றால் உணவு தயாரித்தல். உணவு தயாரிப்பதற்கு கூடம் ஆனதால் சமைத்தல் வினை ஆனது.
 - அந்த வினைத்தொடர் சொல்லுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமையாக வந்தது
 - அது மறைமுகமான வினைத்தொடர் சொல்லாக இருக்க வேண்டும்.
 - Source: க்ரு'ஷ்ணப்ரஸாத்³ மல்லலி., (8th Ed 2011). தெலுகு ஸ்யகரணமு. விஜயவாடா:ஸ்ரி வெங்கடேஸ்வர புக்டி போ. pg:41
- ✚** இக்குறிப்புக்களை மொழியாக்கம் செய்து அளித்தவுடன், அதனை அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கக் கூடாது எனக் கூறி மேற்கண்டவாறு மொழியாக்கி உதவியவர் ஆ.ஏ.ஸ்வராந், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், ஐவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி.

பின்னினைப்பு - 2

தமிழ் இலக்கணப் பனுவல்களில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் விளக்கமுறைகள் பின்வருமாறு:

இரண்டாகுவதே

ஜெயனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்

பங்கிரு முதலிற் ரோன்று மதுவே (தொல்.சொல்.71)

ஜெயன் னுருபிரண் டாவ ததுவினையும்

எய்தும் குறிப்பும் இயலவரும் - தையலாய்!

ஆனொடு முன்றா வதுதான் வினைமுதலும்

ஏனைக் கருவியுமாம் ஈங்கு (நே.18)

இரண்டா வதனுரு பையே யதன்பொருள்

ஆக்க லழித்த லடைத் தீத்தல்

ஓத்த லுடைமை யாதி யாகும் (நன்.295)

இரண்டாவதனுரு பையே தன் பொருளாக் கழித்த லடை தனீத்த

லொத்தலுடைமை யாதியாகும் (தொ.57)

ஓருவேற் றுமைக்குலீர் உருபே வருதலும்

ஓருவேற் றுமைக்குப் பலங்குபு வருதலும்

எனஇரு கூறாய் வரும்உரு புகளே;

ஜ - கு ஒன்றே; அல்லன பலவே (இ.கொ.22)

ஜெயன் பதுகரு மத்திரண் டாததுவொருகாற்

பைய வழிதரும் முன்றோடொ டாலாம் பகர்கருத்தா

வைய நிகழ்தார் னத்தின் வரும்குப் பொருட்டென்பது
மெய்திகழ் வேற்றுமை நான்காவ தாமிக்க கோளியிலே (வீ.34)

ஜயே யிரண்டா வதனுரு பாகும் (மு.சொல்.513)

... இரண்டன் உருபு ஜயாம் ... (சு.42)

.....
பின்னினைப்பு - 3

பாவாணர் பார்த்தார் - தொடர் புலப்படுத்தும் கருத்தியலைத் தமிழை அறிந்தோரிடத்துப் புலனவழியிலான உரையாடலில் சில புரிதல்கள்

புரிதலுக்கான கேள்வி;

பாவாணர் பார்த்தார் - இதனை வாசிக்கும் பொழுது எவ்வாறு புரிந்துகொள்கிறீர்கள் (அ) பொருள் தருகிறது என்பதைப் பதிவிடுங்கள்.

புரிந்துகொள்ளப்பெற்ற முறைகள்;

1. பேரா. செல்வநாயகி
 - பாவாணர் ஒருவரைப் பார்த்தார்.
 - அல்லது பாவாணர் ஒருவரால் பார்க்கப்பட்டார்.
2. பேரா.இரா.குணசீலன்

மொழிஞாயிறு அவரது வேர்ச்சொல் ஆய்வுப்பணி நினைவுக்கு வருகிறது..
3. பேரா. மரியசெபஸ்தியன்

பாவாணர் ஒருவரை பார்த்தார் என்ற பொருள் தோன்றுகின்றது
4. பேரா. காருண்யா

ஜயத்தோடு பார்ப்பதாக - சரியான முறையில் விளக்கம் கொடுப்பதற்காக - என்று எனக்கு புரிகிறது
5. பேரா.மோரிஸ் ஜாய்

பாப் புனைவதில் வல்லவர் (ஓன்றைப்) பார்த்தார்
6. பேரா.செந்தமிழ்ச்செல்வி

பார்த்தார் - தொனிப் பொருள், இயல்பு தெரிந்து பார்த்தல் நினைத்தல்
7. பேரா ச. முத்துச்செல்வம்
 - பாவாணர் என்பவர் ஏதோ ஒன்றை பார்த்திருக்கிறார்.
 - பாவாணர் ஒருவர் மட்டுமே பார்த்திருக்கிறார் எனப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
 - பாவாணர் பார்ப்பதை வேறொருவர் பார்த்திருக்கிறார்
8. பேரா.இராசேசு

எழுவாய் தொடர், தன்வினைத் தொடர்

9. பேரா.மைதிலி

- எனக்கு முதலில் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் நினைவுக்கு வருகிறார். அவரது மொழிப் புலமை வியக்கத்தக்கது.
- எழுவாய் தொடர்
- செய்ப்படிபொருள்
- பாவாணர் தமிழ் மொழியில் உள்ள வேர்ச்சொற்களை ஆராய்ந்து பார்த்தார். அதனைத் தமிழ் உலகிற்கு எடுத்துரைத்தார்.....

10. பேரா.இராமகிருஷ்ணன்

பாவாணர் அவர்கள் ஒரு நிகழ்வையோ செயல்பாட்டையோ அல்லது வாழ்க்கை அனுபவத்தையோ கண்டுணர்ந்தார்.

11. பேரா.ந.இராஜேந்திரன்

- தேவநேய பாவாணர் பற்றி அறிந்தோர் இந்தச் செய்தியைப் படிக்கும் பொழுது தேவநேய பாவாணர் அவர்கள் எதையோ ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தார் என்று புரிந்துகொள்ளலாம்.
- மற்றொன்று பாவாணர் என்ற பெயர்நடையை ஒரு ஆண் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தார் எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.
- இந்த இடத்தில் தேவநேயப்பாவாணர் அல்லது பாவாணர் பார்த்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வயதில் முத்தவராக இருக்கக்கூடும் என்பது பொருளாகும்.
- இளையோர் என்றால் பார்த்தான் என்று வந்திருக்கக் கூடும்.
- முத்தோர் என்ற ஒரு காரணத்தால் அவர்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் காரணத்தாலும் பாவாணர் பார்த்தார் என்று நாம் பொருள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்

12. பேரா.இரா.இராசா

பாவாணர் நோக்கினார் / எண்ணினார்.

13. பேரா.ம.தமிழரசன்

தேவநேயப் பாவாணர் பார்த்தார் என்றுதான் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

எப்படியென விளக்க முடியுமா?

பார்த்தார் என்பதற்கு வேறென்ன விளக்கம் உண்டு?

பாவாணர் என்றால் தேவநேயப் பாவாணரைத்தான் குறிப்பிடுவோம்.

கடவுளே பார்த்தார் என்றால் பார்க்கும் செயலைத்தானே கூற வேண்டும்

வேறு பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்றால் இடம் பொருள்

தெரிந்தால்தான் சொல்ல முடியும்

அப்படியென்றால் அத்தொடர் ஜயத் தொடர்தானே.

1. பாவாணர்தான் பார்த்தார்.
2. பாவாணரே பார்த்தார்.
3. பாவாணரைப் பார்த்தார்.
4. பாவாணரும் பார்த்தார்.
5. பாவாணரோடு பார்த்தார்.

6. பாவாணரால் பார்த்தார்.

என்ற பலவகையான குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறதல்லவா?

எழுவாயுடன் ஒட்டு செரும்பொழுதுதானே அத்தொடரின் தெளிவு கிடைக்கிறது.

இடம் பொருள் அறிந்து பொருள் மாற வேண்டும் என்றால் மட்டுமே மேலே தாங்கள் கூறியது போன்று ஒட்டு சேர்வது பொருந்தும். இயல்பாக, பாவாணர் பார்த்தார் என்பது ஜெயத்தொடர் அல்லவே!

தங்களுக்கு இப்படிக் கூற வேண்டும் எனும் தெளிவு எப்படி வந்தது?

இங்கே ஜெயத் தொடர் என்றால் பாவாணரா அல்லது வேறு யாருமா என்கிற ஜெயம் தோன்றினாலோ அல்லது பார்த்தாரா பார்க்கவில்லையா என்கிற ஜெயம் தோன்றினாலோ அது ஜெயத் தொடராக இருக்கும்.

14. பேரா.க.பாலாசி

பாவாணர் எதைப் பார்த்தார் எனக் கேட்கத் தோன்றுகிறது..

இவ்வாறு தோன்றுவதற்கான காரணம் கூற முடியுமா?

வாக்கியக் கட்டமைப்பு. எழுவாய் செய்ப்படுபொருள் பயனிலை எதை என்பதுதான் வரும் என்று எவ்வாறு உறுதி செய்கிறீர்கள்?

இப்படியும் பார்க்கலாம் அல்லவா?

1. பாவாணர்தான் பார்த்தார்.

2. பாவாணரே பார்த்தார்.

3. பாவாணரைப் பார்த்தார்.

4. பாவாணரும் பார்த்தார்.

5. பாவாணரோடு பார்த்தார்.

6. பாவாணரால் பார்த்தார்.

பார்த்தல் என்ற வினை அல்லது செயல் ஏதோவொரு பெயரை மையப்படுத்தித்தானே வாக்கியத்தில் அமையும்.

எதை அல்லது யாரை

நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு இதிலுள்ள 3,4,5 பொருந்தாதே..

பொருந்தாது என முடிவுசெய்ய எது காரணமாகிறது?

பொருந்தும் என்பதற்கான சான்றுகளைத் தருக. உங்கள் கேள்வியை மட்டும் முன்வைத்து.

15. பேரா.இரா.அறவேந்தன்

இறந்தகாலம்.

பாவாணர் என்பவரை அறிந்து இருந்ததால் தேவநேயப்பாவாணர் என்று கருதவைக்கின்றது.

16. பேரா.அருண் (கணினித் துறை)

இறந்த காலம் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் உள்ளது

17. பேரா.அ.பாலகிருட்டினன்

பாவாணர் எதைப் பார்த்தார்

இத்தரவுகள் 7.11.2019 அன்று புலனம்-வழிக் கேட்கப்பெற்றதன் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இதுகுறித்த ஆய்வை விரைவில் ஆய்ந்து பார்க்கலாம்.